

మరోదయ్యం కథ

వాసిరెడ్డిసీతాదేం

ప్యాసెంజరులోప్రయాణం ఎంత దారుణంగాఉంటుందో అందరికీ తెలిసినంషయమే. దాదాపు రైల్వోఎక్కి నాలుగు గంటలుదాటింది. ప్రతిచిన్న స్టేషన్లోనూఆగుతూపోతూంది.

“ఇదిఏ స్టేషనూ?” వెనక్కువాలి అంతవరకూ కునికిపాటుపడ్తున్నాను. బండిఆగగానే కళ్ళు తెరిచిటైం చూసుకున్నాను.ఇంకా ఆరు కాలేదు. ఎండా కాలంకావడం వల్లబండి ఆగినప్పుడల్లాఉక్కపోస్తూంది. ఇంకా నాలుగుగంటలప్రయాణం చెయ్యాలిఈ బండిలో.

“ఇదేస్టేషన్?” అని ంసుగ్గా అడిగానునా పక్కన ఉన్న వయసుమళ్ళినాయనను.

“నక్కలపాలెం! అన్నాడు ఆ పెద్దమనిషి.

“గాజులపాలెంఎన్ని గంటలకు వెళ్తుంది?”మళ్ళీ అడిగాను.అతను నాముఖంలోకిచూశాడు. “నువ్వు గాజులపాలెంవెళ్ళాలా బాబూ?ఎవరింటికీ?”.

ఈ పెద్దమనిషి ఊరు గాజులపాలెంకాబోలు. ఇతని దారా కొన్నింవరాలు తెలుసుకోవచ్చు.రాత్రి పది గంటలకుప్రయాణం చెయ్యటం..అదీ నడిచి ఆరు కిలోమీటర్లువెళ్ళాలంటే....ఎంతకాదన్నా భయంగానేఉంది. అవసరం అయితేఈ రాత్రికి ఈ పెద్దమనిషిఇంట్లోనే తలదాచుకుంటేసరి. కాని అతడు రాత్రికేరమ్మన్నాడు. ఎందుకో?

“మీదిగాజులపాలెమా?”ఆశగా అడిగాను. “కాదు.”.

“ఎక్కడాకావెళ్ళాలి!”. “తుమ్మలపాలెం.వచ్చే స్టేషన్లోదిగి ఒక మైలు నడవాలి”ఆ పెద్ద మనిషి చెప్పాడు.

“మరిగాజులపాలెంలోమీ బంధువులెవరైనాఉన్నారా!” యింకా మనేఆశతో అడిగాను. “మా వేలుండిచిన మేనమామదిఆ ఊరే. అయితే ఇప్పుడు ఆ కుటుంబంవాళ్ళెవరూ అక్కడలేరు.”

నాకువళ్ళు మండిపోయింది.ఇంతమాత్రానికే ఎవరింటికెళ్ళాలనిఎందుకడగాలో? చాలామందికిఇదే జబ్బు. అనవసరమైనప్రశ్నలు వేస్తారు. ముఖ్యంగాఇలాంటి ప్రయాణాల్లో.

పక్క స్టేషన్ లో ఆ పెద్దమనిషిదిగిపోయాడు. ఒక్కసారిగాజనం వచ్చిపడ్డారు.వాళ్ళతోపాటు తట్టలూ,బుట్టలూ, వలలూ,పారలూ మొదలైనసామాన్లు. ఒకడు నిక్కరుమాత్రమే వేసుకున్నవాడుదాదాపు నా వొళ్ళోనేకూర్చున్నాడు. నల్లటిశరీరం నుండి ఓడుతున్నఖర్మజలం వాసన.అనేక శరీరాల నుండివస్తున్న వాసనలుఐళితమైన పత్రమైనవాసన. ఏదో వాసన. నాకుతలతిరిగినట్లనిపించింది.మధ్యలో అడుక్కునేవాళ్ళ గోల ఒకటి.

ఛా!ఎందుకొచ్చిన కర్మ!ఈ ప్రయాణం ఎందుకు చేస్తున్నట్టు?నామీద నాకే కోపం వస్తోంది.జేబులో ఉన్నటెలిగ్రాం బయటికితీశాను. అప్పటికేఓ పాతికసార్లు చదవినటెలిగ్రాం మళ్ళీచదవసాగాను.

“మీరుమంచి రచయిత.మీరు పూరజన్మలనూ,ఆత్మలనూ, దయ్యాలనూ,భూతాలనూ నమ్మరనినాకు తెలుసు మీకు తెలియనిలేవనుకోవడంకూడా ఒక రకమైన మూర్ఖతమే.అజ్ఞానమే. మీరు హేతువాదిఅని నాకు తెలుసు. అయినారచయితగా కొత్త ంషయాలనూ,అనుభవాలనూఇతరులనుంచితెలుసుకోవడంమీ బాధ్యతగా నేనుభాంస్తున్నాను. నాపేరు భైరవమూర్తి.ఈ దుమ్మలగూడెంలోఒకప్పుడు తిరుగులేనిఆస్థానంగా చెలామణీఅయ్యాను. ఇప్పుడు నావయసు తొంభయ్యేరెండుఏళ్ళు.

నాపొలాల్లో ఒక ముసలమ్మహత్య జరిగింది.ఆ హత్యకు సంబంధంఉందనుకున్న మరోముగ్గురి శవాలు కూడామా పొలాల్లోనేదొరికాయి. ఇది జరిగి నలభైఏళ్ళు గడిచాయి. పోలీసువాళ్ళకు ఈకేసు అంతుపట్టలేదు. చివరకుఇటీవలే ఆ కేసునుక్లోజ్ చేసుకొన్నారు.ఆ హత్యా రహస్యంనాకు తెలుసు. ఇంకా మీరునమ్మని, ఊహించనిఎన్నో ంషయాలనుమ అనుభవంలోకితేగలను. నేనుకొద్ది రోజుల్లోనేవెళ్లిపోతున్నానుఅందుకే మీరు ఈ ఉత్తరం చూడగానేబయలుదేరి రండి.బండి గాజులపాలెంవచ్చే సరికి 10 గంటలుఅవుతుంది. ఆరు కిలోమీటర్లుమాత్రమే నడవాల్సిఉంటుంది. ఎంత చిన్నగానడిచినా రెండున్నరగంటల్లోరాగలరు.

ఎలాగైనాతెల్లవారు ఝామునాలుగు గంటలకుముందే ఇక్కడకు మీరుచేరాలి, మీరు నమ్మనిఎన్నో ంషయాలనుమీకు చూపిస్తాను. మీ దృక్పథమేమారుతుంది. నవలకుమంచి ఇతివృత్తం!వెంటనే బయలుదేరండి.ఇట్లు..... భైరవమూర్తి.”

చదవముగించి మడతపెట్టిజేబులో పెట్టుకొన్నాను.ఏడు గంటలైంది.వేడి తగ్గింది.బండి వెళ్తున్నప్పుడుచల్లటి గాలిశరీరానికి సోకుతోంది. కొంతహాయిగా అనిపించింది.బండి చాలావరకుఖాళీ అయింది. కళ్ళుమూసుకొని వెనక్కు వాలాను.కునుకు పట్టింది.

అదిరిపడి,ఇంతెత్తున ఎగిరిమళ్ళీ ఎలా కూర్చునిఉన్నానో అదే ఫోజులోసీటులో కూర్చోబడ్డాను.బ్రహ్మాండంబద్దలై పోతున్నట్టుధని. గూబల్నిఅదరగొడుతోంది ఆ శబ్దం.కొండలమీది నుంచిరైలు దొర్లిపోతున్నట్టుఅనిపించింది. భయపడటానికిబుర్ర పనిచేస్తేగా!

కొద్దినియపాల తరాతగుండెకుదుటపడింది. ఇదియాక్సిడెంట్ కాదు.రైలు దొర్లడంలేదు.అలాంటిది జరిగితేఇంతసేపూ ఇలా కూర్చోగలనా!

అప్పటికిదాదాపు అందరూ పక్క ఊళ్ళల్లోదిగిపోయారు. నా పెట్టెలోఉన్నవాళ్ళు నలుగురే.వాళ్ళను చూశానువాళ్ళంతా ఆ శబ్దాన్నిగానీ, బండి ఊపునుగానీపట్టించుకున్నట్టుగాకన్పించలేదు.ఇది వాళ్ళకు మామూలేలాఅనిపించింది.

చిన్నగాకిటికీ చెక్కలుఎత్తాను. అంతా చీకటి.కటిక చీకటి.ఏం కన్పించడం లేదు.బండి ఒక టనెల్గుండా పోతోందని అర్థం చేసుకున్నాను.అపాయం తప్పినందుకుగుండెల నిండా గాలిపీల్చుకొని వదిలేశాను.

ప్యాసెంజరుబండి టనెల్నుంచి బయటపడి,పల్లం నుంచి ఎత్తుకుఎక్కుతోంది.

నల్లమలఅడవుల్లో కొండలఅంచుల్ని చుట్టుకొంటూకొండచిలువలాపోతోంది రైలు. కిటికీనుంచి బయటకుచూస్తుంటే మనసుబిక్కుబిక్కుమనసాగింది.

ఒకచిన్న స్టేషన్లోబండి ఆగింది. స్టేషన్ఆ చీకట్లో కన్పించడంలేదు. చిన్నదీపం ఎక్కడో యనుకు యనుకుమంటూకన్పిస్తోంది. నా పెట్టెలోఉన్న వాళ్ళంతా దిగిపోతున్నారు.

“ఇదేస్టేషన్! గాజులపాలెమా!”చివరగా దిగుతున్నఆడమనిషిని అడిగాను.

“కాదు.తోకపల్లి. గాజులపాలెంవచ్చే స్టేషనే!”అని దిగేసింది ఆ ఆడకూతురు.బండి పొగ వదుల్తాబయలుదేరింది.బిక్కు బిక్కుమంటూఒక్కడినే కూర్చున్నాను.బయటికి చూడాలంటేభయంగా ఉంది. చిమ్మచీకట్లో కన్పించేరకరకాల చెట్లూచేమలూ, అనేకరూపాల్లో కన్పిస్తున్నాయి.

ఈ కొండలలో,అరణ్యాల మధ్యఈ మార్గం ప్లాను ఏ ఇంజనీరువేశాడో? ఎంతమందికూలీలు రాత్రింబవళ్ళుపనిచేశారో? అనాది నుండీమానవుడు ప్రకృతిఏద ంజయాన్ని సాధించడానికిపోరాడుతూనే ఉన్నాడు.ఆ పోరాటం నుంచి ఉద్భవించిందేఈ నాగరికత, ంజ్ఞానం.ఆలోచనల్లోఉన్న నేను రైలుఆగడాన్ని గమనించలేదు.

“గాజులపాలెం!గాజులపాలెం!”అని పోర్టరు హెచ్చరించాడు.నేను చివునలేచి సూట్కేస్చేత్తో పట్టుకునిబండి దిగాను. ప్లాట్ఫారంఅంత కిందకు ఉందని ఊహించనినేను బొక్కబోర్లాపడ్డాను.పెట్టె అల్లంతదూరంలోపడింది. పెద్దగా దెబ్బలుతగలేదు. చివుక్కునలేచి నిల్చున్నాను.ఎవరూ చూడలేదుకదాఅని చుట్టూ కలియజూశాను.అప్పటికే బండి బయలుదేరింది. గార్డు పెట్టెముందునించి పోతున్నప్పుడుఅతను చెయ్యి ఊపాడు.పలకరింపుగా నవాడేమో!కన్పించలేదు.ప్లాట్ఫారం ఏద ఎవరూలేరు.నాతోపాటు వేరే పెట్టెల్లోంచిదిగిన వాళ్ళుస్టేషన్ బయటికివెళ్ళిపోయారు. టికెట్లుతీసుకొని స్టేషన్ మాస్టర్వెళ్ళిపోయాడు.

నాకుఏంచేయాలో తోచకనిలబడి ఆలోచిస్తున్నాను,దుమ్మలగూడెందారి ఎటో
తెలియదు!ఫ్లాట్‌ఫారం చివర్లోవెలుగుతున్న ఆ చిన్న దీపాన్నికూడా ఆర్పేశాడు పోర్టరు.

“ఎందుకోయ్‌అది కూడా ఆర్పేశావ్?” అరిచాను.కాని వాడు ంనిపించుకోలేదు.పట్టాలకు
అడ్డంగాదాటి వెళ్ళిపోయాడు.వాడి ఇల్లు .. ఇల్లేటిఇల్లులాంటిదేదోఆ పట్టాలకు అవతలఉండి
ఉండాలి.

రోగ్‌వెళ్ళేవాడు వెళ్ళక ఆ కాస్త దీపం ఆర్పడం ఎందుకూ?అడిగేవాడెవడు?చూడబోతే
ప్రతిసంవత్సరం రైలు టికెట్‌రేట్లు పెరుగుతూనేఉన్నాయి.

అంతకుముందేస్టేషన్ మాస్టర్ తనగదిమూసేసి వెళ్ళిపోయాడు.అంతా నిర్మానుష్యంగా
వుంది.స్టేషన్‌మాస్టర్ గదికిఆనుకుని చిన్న షెడల్‌లోనుకు నుకు మంటూదీపం ఉంది. అక్కడ
ఎవరయినాలేకపోతారా అనే ఆశతోఅటు నడిచాను.రెండు ంరిగిపోయిన బల్బులుబోసిగా నా
ముఖంలోకిచూశాయి. అక్కడ కూర్చోవాలనిపించలేదు.

ఎటువెళ్ళాలి? ఎలా వెళ్ళాలి.

మరోసారిఫ్లాట్‌ఫారం ంద అటూఇటూ తిరిగాను.

చూపుఆనినంత దూరం చూడటానికిప్రయత్నించాను.వాతావరణం నల్లముసుగువేసుకున్న
ముస్లింస్త్రీలా ఉంది. ఒకే నలుపు.అల్లంత దూరంలోజూం చెట్లుజుట్టు ంరబోసుకున్నదయ్యాల్లా
ఉన్నాయి.

అనేకకీచురాళ్ళ ధనులు.చీకట్లో జుట్టుంరబోసుకొని ఉన్న దయ్యాలేబీభత్సంగా
ఏడుస్తున్నట్టుభయంకరమైనధనులు. ంసుగూ, ంరామంలేని ధనులు.

నేనుకాళ్ళు గట్టిగానేలకు తన్ని పట్టినిల్చున్నాను. గుండెల్లోఏదో భయం ... కాళ్ళల్లోవణుకు.
నాకు బుద్ధిలేదు. ఎవడో ఇచ్చినటెలిగ్రాం చూసిబయలుదేరడంఏంటి?

పైగావాడెవడో రాత్రికిరాత్రితెల్లవారకుండానేరమ్మనడం, నేనుఅందుకు సిద్ధం అయి
బయలుదేరడంనా బుద్ధి హీనతకునిదర్శనం. ఛ! ఇదేంటినేనింత పిరిగ్గా ఆలోచిస్తున్నాను!బి.ఎ
చదివే రోజుల్లోనేతోటి ంద్యార్థులతోపందెం వేసి వంటరిగాఅర్ధరాత్రిపూట శ్మశానానికివెళ్ళి
అక్కడున్నతుమ్మచెట్టుకుకరీచుపు కట్టివచ్చానునాకు భయమేంటి?నా మనసుకు నేనేదైర్యం
చెప్పకోవడానికిప్రయత్నిస్తున్నాను.కాని దారి తెలియదే?దయ్యాల భయం,భూతాల
భయంలేదు. ఇకపోతేఏ దొంగలైనా దారికాస్తూఉంటారనే నా భయం.కనీసం ఆ
భైరవమూర్తికిస్టేషన్‌కి ఎవర్నయినాపంపించమని టెలిగ్రాంఇచ్చి బయలుదేరితేబాగుండేది. ఏదో
శబ్దంఅయినట్టుగా అనిపించింది.

తలెత్తితిన్నగా చూశాను.తల తల ంరబోసుకున్నదయ్యాలలా కన్పిస్తున్నఒక చెట్టునీడలోఒక ఆకారం కదలడం చూశాను.నాకు వెన్నుముకలోకిఏదో జర జర పాకినట్టుగాఅన్పించింది. అక్కడేందేదు. అంతా నా భ్రమ.అంతేగాని దయ్యాలూభూతాలూ లేవు.అవన్నీ మానవకల్పితాలే. హేతువాదాన్నిజీర్ణించుకున్ననా బుద్ధి నా మనసునుజోకొట్టడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.జారిపోతున్న గుండెనుఎగదోసుకుంటున్నాను.

కాళ్ళునిలదొక్కుకుని అటుకేసిచూశాను. ఆ ఆకారం నా వైపేవస్తోంది. మనసుబుద్ధిని నోరు మూయించింది.స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.ఇది భ్రమ కాదు.ఆరు అడుగుల ఎత్తు ఆకారం.చీకట్లో తనకేసినడవడం తనభ్రమ కాదు. అదుగోమరీ దగ్గరౌతూంది.ఎవరది? ఎవరో మనిషిఅయిందాలి. అవును!ఎవడో తనకేసే వస్తున్నాడు.మనిషే. దయ్యం కాదు.

కుడికాలునిబాగా పైకెత్తి, నేలందొడన్న ఏ ంషపు పురుగునో తొక్కుతున్నట్టుగాబలంగా పాదాన్ని నేలందమోపుతూ నడుస్తున్నాడు.అతడు దగ్గరగా వచ్చాడు.తలగుడ్డనుతీసి ంప్పి భుజంందవేసుకుంటూ నాకేసి చూశాడు.

మనిషిఆరడుగుల రెండంగుళాలైనాఉంటాడు. ఎత్తుకు తగినలావు, జుట్టుతెల్లబడింది.ముఖం చూస్తే అరవైదాటిన వాడిలాగేఉన్నాడు. అయినా శరీరంలోజవసతాలు ఏ మాత్రంపడలేదు.గుబురుగా అల్లుకుపోయినకనుబొమల కిందకళ్ళులోతుగాఉన్నాయి. అయినా

అంతగా వెలుగుతున్నాయి.ఎంతోకాలంగా, తమనుతాముకాల్చుకుంటూ, చీకట్లోతిరిగే ంణుగురు పురుగుల్లాఉన్నాయి అతని కళ్ళు.

మనిషే!కాని ఆ కళ్ళు మాత్రంమామూలు మనిషికళ్ళలా లేవు.కణకణలాడు తున్నాయి.ఆ కళ్ళు చూస్తుంటేనాకు గుండె గుబుగుబలాడింది. భయాన్నికన్పించకుండా తొక్కిపట్టి“ఎవరు నువు?” బింకంగాఅడిగాను.

అతడుమాట్లాడకుండా నాచేతిలోని సూట్కేసునుతీసుకున్నాడు. నేనుతేరుకునే లోపుగానే

ప్రయాణీకులషెడ్కేసి నడిచాడు.నేనూ అతణ్ని యాంత్రికంగాఅనుసరించాను. అతనునా సూట్కేసును ఒక బెంచీందపెట్టి దాకిపక్కనేకూరున్నాడు.

నాకువళ్ళు మండింది.ఏంటి జబర్దస్తీ?నా చేతిలోని సూట్కేసునుతీసుకొని పక్కన పెట్టుకునిదర్జాగా కూర్చున్నాడు.

“కూర్చొండిబాబూ!”

బోడిమర్యాద. అసలు ండిఉద్దేశ్యం ఏంటి?దొంగ కాని కాదు కదా? అయివుండాలి.లేకపోతే ఈ రాత్రిపూటచీకట్లో చెట్లమధ్యఏం చేస్తున్నట్లు?తనలాంటివంటరి ప్రయాణీకులకోసం ఎదురు చూస్తూంటాడన్నమాట!ఇక్కడ వాడిని ఎదిరించగలవాళ్ళెవరూ లేరు.అందుకే అంత ధైర్యంగాపెట్టె తీసుకొని పక్కనపెట్టుకుని తాపీగా కూర్చున్నాడు.పైగా నను కూర్చోమంటున్నాడు.

“ఏంటిబాబుగారూ ఆలోచిస్తున్నారు?నన్ను ఖైరవమూర్తిగారు పంపించారు. నేనుచివున తలెత్తిచూశాను. అతను చిరునవునవాడు. నిగూఢంగాఅన్నించింది ఆ నవు.

“ఖైరవమూర్తిపంపించాడా? అతనిచ్చినటెలిగ్రాంలో నిన్నుపంపిస్తానని రాయలేదే?”సందేహంగా చూస్తూఅడిగాను.

“అవునట.ేరు ఈ చీకట్లో నడిచిదుమ్మలగూడెంవెళ్ళడానికి భయపడతారేమోననినన్ను పంపించాడు.”

“నీపేరు?”

“భూతరాజు.”

నేనుతృప్తిపడ్డాను.అతన్ని పరిశీలగా చూశాను.కారణం అంతకుముందుఆపేరు ఎక్కడో ంన్నాను. కాదుచదివాను. ఏదో యిస్టరీక్యారెక్టరని నాకు గుర్తు. ఎక్కడచదివాను? ఆ గుర్తొచ్చింది.‘నల్లకుక్క’ లో చదివాను.అవును. నరేంద్రరచించిన ‘నల్లకుక్క’అనే డిటెక్టివ్‌నవల్లో చదివాను.అది మరపురాని క్యారెక్టర్.

తలెత్తిఅతన్ని పరిశీలనగాచూశాను. ండి దుంపతెగరూపం కూడా అలాగేవుంది.ప్రవర్తనా అంతే!ఆ పోతరాజు చచ్చిభూతంగా మారి ఈ భూతరాజుగారాలేదుకదా?

నాఆలోచనకి నాకే నవొచ్చింది.“ఏంటి బాబుగారూ ేలోేరే నవుకుంటున్నారు?”నా ఆలోచనలదారం పుటుక్కున తెగింది.

“నిన్నుఖైరవమూర్తిపంపించాడా?”

“అవును!”క్లుప్తంగా ఉంది అతని సమాధానం.

ఆ సమాధానంఇచ్చేప్పుడు దూరంగాదేన్నో చూస్తున్నట్టుగాఉన్నాడు. కళ్ళు నాకేసితిప్పలేదు.

“అయితేపద! కూర్చున్నావేం?” అతడుసమాధానం ఇవలేదు.ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు.

“దుమ్మలగూడెం ఇక్కడ కెంతదూరం?”

“ఎంతదూరం అయితే ఏంలే బాబూ! ఈ రాత్రికి ఇక్కడే ఉండితెల్లారి బండికి తిరిగి వెళ్ళిపోండి. ఇక్కడనుంచి బస్సులు కూడా ఉన్నాయ్. జయవాడకి వెళ్ళి అక్కడుండి హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోవచ్చు.”

నాకు వళ్ళు మండిపోయింది. ండు తనను ఎలాగయినా తిప్పి పంపాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ండ్ని బైరవమూర్తి పంపించలేదు. బహుశా బైరవమూర్తి తన టెలిగ్రాంలో ఉదహరించిన హత్య నేరంలో ఒక అపరాధి అయివుండాలి. అందుకే తనను వెనక్కు పంపించాలని చూస్తున్నాడు స్కాండల్.

“నేను దుమ్మలగూడెం వెళ్ళాలి. నువ్వోస్తేరా! లేదా ఇక్కడే పడుకో!” అంటూ పెట్టె తీసుకొని బయటికి వచ్చి చీకట్లో ఫ్లాట్ ఫారం అంచున నిల్చున్నాను.

భూతరాజు సలహా పాటించడం మంచిదేమో అనిపించింది చీకట్లోకి చూస్తూంటే. నా పరిస్థితి అయోమయంగా ఉంది.

భూతరాజునా వెనకే వచ్చి “మరోసారి ఆలోచించండి!” అన్నాడు.

నేను గిర్రున తిరిగి అతడి ముఖంలోకి చూశాను. చీకట్లో మెరుస్తున్న ఆ కళ్ళు చూస్తుంటే భయంగా అనిపించింది. అలా చీకట్లో మెరిసేది జంతువుల కళ్ళు మాత్రమే. మనిషి కళ్ళు మెరవడం నాకు తెలియదు. ఎవరూ ఎప్పుడూ చెప్పలేదు కూడా. దయ్యాల కళ్ళు మెరుస్తాయేమో! అతని పాదాలకేసి చూశాను. మామూలుగానే ఉన్నాయి. మనిషే! దయ్యం కాదు. దయ్యాలకి పాదాలు వెనక్కు తిరిగి ఉంటాయంటారు! ఇదేంటి నేను ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను? నేను దయ్యాలైనమ్మడం ఏంటి. నాన్ సెన్స్!

ండ్ని నిజంగా బైరవమూర్తి పంపించాడా? మరి వెళ్ళొద్దంటాడేం? ండు దొంగ

అయివుండాలి ఇక్కడే పడుకోమని చిన్నగా తన పెట్టె పట్టుకెళ్ళాలని చూస్తున్నాడు. దొంగయితే ఇక్కడ ఉండమని ఎందుకంటాడు? దార్లో అయినా తన పెట్టెలా కెళ్ళొచ్చగా?

ఇతన్ని బైరవమూర్తి పంపించి ఉండడు. ండు ఆ కేసుకు సంబంధించినవాడై ఉంటాడు. ండి మాట నకపోతే నన్ను చంపుతాడేమో? ఎంత దారుణం!

నాకు వెన్నుముకలో ఏదో పాకినట్టుగా వళ్ళు రుట్లుమంది. అతడునా పక్కగా నిల్చుని గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నాడు. అతని చూపులు నాకు సూదుల్లా గుచ్చుకొంటున్నాయి.

తలతిప్పి చూశాడు. ఆ ఆకారంచూస్తూంటే నాకు గుండెల్లో అదురు పుట్టుకొస్తోంది. చీకట్లో మెరిసే ఆ కళ్ళతో చూస్తూ, ముసలిసింహంలా ఉన్న అతన్ని ఆ సమయంలో ఆ పరిసరాల్లో చూస్తూంటే ఎంత ధైర్యవంతుడికైనా గుండెలు జారిపోకమానవు.

మా ఇద్దరి మధ్యా నిలయంచేసిన నిశ్శబ్దం భరించరానిదిగా ఉంది.

“నీ పేరేంటి?”

“చెప్పానుగాను భూతరాజని!”

“నిన్నెవరు పంపించారు?”

“అదేటిబాబూ! అదీ చెప్పానుగా... భైరవమూర్తినని..”

“మరయితే వెళ్ళవద్దని ఎందుకుంటున్నావ్?” తీవ్రంగా అన్నాను. భూతరాజు చీకట్లోకి చూస్తున్నాడు. నా ప్రశ్నకు సమాధానం ఇవలేదు.

“మాట్లాడవే?” ధైర్యాన్ని కూడదీసుకుంటూ గట్టిగా అడిగాను.

అతడు తల తిప్పలేదు. మాట్లాడలేదు. “అసలు ఆ భైరవమూర్తి ఎవరు? నువ్వెవరు? ఏంటీనాటకం?” భయాన్ని దాచుకుంటూ గొంతు పెద్దది చేశాను.

“నాటకం కాదు బాబూ! ఏ మంచికోరే చెప్తున్నాను.”

“నీ సంగతి చెప్పు? నువ్వెవరు? ఎక్కడుంటావ్? ఏం చేస్తుంటావ్?”

“నేనెవరో చెబితే ఏరుమరీ బెదిరిపోతారు! ఏరు తెల్లవారేంత వరకూ ఇక్కడే ఉండి తిరిగెళ్ళండి.”

“డెవడో చెబితే బెదిరిపోతానా? అంటే ండు... నా బుర్రలో నలికిలపాము కదిలినట్టుగా అయింది. తల ందిలించుకున్నాను.

“ఇదుగో భూతరాజూ! ఏమైనా సరే నేను దుమ్మలగూడెం వెళ్ళి తీరాల్సిందే. అలా కాదంటావా నన్నెందుకెళ్ళవద్దంటున్నావో స్పష్టంగా చెప్పు.” ంసుగ్గా అన్నాను.

“సరే! ఏ ఇష్టం! బయలుదేరండి” అంటూ నా చేతిలోని పెట్టె అందుకొని ముందుకు నడకపొగించాను. అతని వెనుకే నేను నడుస్తున్నాను ఆ చీకట్లో, అడిగాను చెట్ల మధ్యనుంచి, వాడి ముఖం ముందుకు వున్నా, నాకెందుకో వాడు మర్మగర్భంగా నవుకుంటునట్టుగా తోచింది.

ఇద్దరమూమౌనంగా నడుస్తున్నాం. చుట్టూ చీకటి?పైగా కీచురాళ్ళతోపాటు,అనేక పురుగుల
అరుపులుబీభత్సంగా ంన్నిస్తున్నాయి.

“భూతరాజూ!”నా మనసులో నింషనింషానికీపెరుగుతున్న భయాన్నిపారదోలడానికే
అతడ్నిపలకరించాను.

“అయ్యా!”వెనక్కు తిరక్కుండానేఅన్నాడు. “కొంచెం చిన్నగానడుపు” అన్నాను.

అతనునడక వేగం తగ్గించాడు. “ేం అయ్యగార్ని గురించిఏదన్నా చెప్పు భూతరాజూ?”

“ఏంచెప్పమంటారు?”

“అదేనన్నెందుకు పిలి....”ఇంతెత్తున ఎగిరిపడ్డాను.కెవున అరిచాను. చెట్టుిందనుండిఏదో
పడింది. ‘దబ్’మని శబ్దం అయింది.ఆ మరుక్షణమే ఆకులుగలగలమన్నాయి.నా శరీరం
వణుకుతోంది.

భూతరాజుకిందకు వంగి చీకట్లోదేన్నో తీసుకొనిదూరంగా ంసిరేశాడు. అప్పటికినాకళ్ళు
చీకటికిఅలవాటు పడ్డాయి. వస్తువులుస్పష్టంగా కన్పించకపోయినామసగ్గా
కన్పిస్తున్నాయి.భూతరాజు ంసిరేసినవస్తువు పొడవుగాఉంది.

“ఏంటది?”నా నోరు ఎండిపోతున్నది.

“పాము!”తాపీగా చెప్పాడు.

“పామా?”నాగొంతులో పాము చుట్టుకునట్టేఅయింది. మాట స్పష్టంగారాలేదు.

“ భయంలేదు బాబూ!ఇక్కడ ఈ చెట్లీందఇల్లాంటిం మామూలుగాతిరుగుతూనే
ఉంటాయి.పక్షుల గుడ్ల కోసం.”

“అలాచేతిలోకి తీసుకున్నావుగదా అది కరిస్తే?”

“కరిచినానాకేం కాదు.”

“అంటేఅది ంషపుపాము కాదా!”

“ఎందుక్కాదూ?”

“మరి?”

“నాకుపాము ంషం ఎక్కడు బాబూ!”

మరోప్రశ్న వెయ్యాలనిపించలేదు.ప్రశ్నించినకొద్దీచిక్కుముడి పీటముడిలాఅయిపోతున్నది.

“ఏదోఅన్నారు బాబూ!”

“నేనేంఅనలేదే?”

“ఏదోఅడిగారుగా? ఆ గుర్తొచ్చింది.భైరవమూర్తినిన్నెందుకు రమ్మనిటెలిగ్రాం
ఇచ్చారనిఅడగబోయారు గదూ?”

నేనుమాట్లాడలేదు.ఆ ప్రశ్నకు ఇంకెంత భయంకరమైనసమాధానం ఇస్తాడోననేభయం
కలిగింది.అయినా ండు ఊరుకుంటాడా?

“అయనకిదిఅలవాటే బాబూ!”

“ఏది?”వద్దనుకుంటూనేయాంత్రికంగా అడిగాను!

“అదేబాబూ! రెండు మూడునెలలకోసారి ఎవరికోటెలిగ్రాం ఇచ్చిరప్పించడం”

“అందువల్లఅతనికి వచ్చేలాభం?”

“అదేనాకూ కావడం లేదు.ప్రతివాడ్ని నేనేభైరవమూర్తిఇంటికి తీసుకెళ్తున్నాను.అలా
వచ్చినప్రతివాడూ తెల్లారేసరికిచచ్చిపడి ఉంటాడు.”

నడుస్తున్ననేను తక్కువ ఆగిపోయాను.ఏదో బంధం కాళ్ళకుఅడ్డుపడ్డట్టయి.

వాడుఆగకుండా ముందుకు పోతున్నాడు.వాడ్ని పిలవాలంటేనోరు మెదపలేకపోతున్నాను.నా
కాళ్ళలోని సత్తువంతాభూయి లాగేస్తున్నట్టుగాఅనిపిస్తోంది. అడుగు ముందుకుపడటం లేదు.

పదిగజాలు వెళ్ళినభూతరాజు వెనక్కుతిరిగొచ్చాడు. “ఏం బాబూఆగిపోయారు?
భయంవేస్తోందా? అందుకే ంమ్మల్నితిరిగి వెళ్ళిపొమ్మన్నాను.”అప్పుడు నాకు అర్థం
అయ్యింది.ండు నన్ను మొదటినుంచీవెనక్కు తిప్పి పంపించేప్రయత్నంలోనేఉన్నాడు.

“నాకుభయం లేదు.పద! ఆ భైరవమూర్తివ్యవహారమేదోతేల్చుకుంటాను”అన్నాను చాలా
ధైర్యంగా.

వాడుముందు నడుస్తున్నాడు.నా బుర్ర చురుగ్గా పనిచేస్తోంది.

స్కాండ్రల్! ండే ఆ హంతకుడు. ఎలాగయినా నన్ను బెదరగొట్టివెనక్కు
పంపించేయాలనిచూస్తున్నాడు. ండిమాటలుని నా గుండెలు
జారిపోతాయనుకున్నాడు. అసలు ండ్ని ఆ బైరవమూర్తిపంపించి ఉండడు. ండిఎలాగోలా తను
ఇవాళవస్తున్నట్టుపసిగట్టాడు. టెలిగ్రాఫ్ ఆఫీస్ లో ఎవడో ండికి తెలిసినవాడు ఉండి ఉంటాడు.
కథలల్లుతున్నాడు! కథలు! వాడితో మంచిగానే ఉండాలి. లేకపోతే ఈ చీకట్లో వాడు
ఏమైనా చెయ్యగలడు. చూట్టానికి ముసలివాడేగానినాకంటే బలంగానే ఉన్నాడు.

భూతరాజు నడుస్తున్న వాడురక్కన ఆగిపోయాడు. నా ఆలోచనలకు కూడా సడెన్ బ్రేక్ పడింది.
“ఎందుకు ఆగావ్? పద!” అన్నాను.

అప్పటికి మందంగా వెన్నెలభూయ ందకు జారుతోంది. చెట్లూ చెట్లకింద ఆకులూ,
కాలిబాటాకనిపిస్తున్నాయి మసక మసగ్గా.

భూతరాజు నిల్చుని దూరంగా చూస్తూ, చెవులు రిక్కించుకొని ఏదో ంటున్నట్టుగా నిలబడ్డాడు.

“ఏంటి? ఏమైందీ?”

“ఆదుగో! ఆదుగో బాబూ! ంకు ంన్నించడంలేదా?” అన్నాడు తల తిప్పకుండానే శ్రద్ధగా ంటూ.

“ఏంటి ఏం ంనిపిస్తోంది?” బిత్తరపోయి అడిగాను.

దూరంగా ఉన్న చెట్లకేసి చూపిస్తూ “బాగా ంనండి బాబూ!”

“నాకేం ంనిపించడం లేదే?”

“అదేంటి బాబూ అంద దీనంగా ఏడుపు ంనిపిస్తుంటేనూ?”

“ఏడుపా?” నా పెదవులు తడారిపోయాయి.

“అవును! ఏడుపే! ఆడదాని ఏడుపు!!”

“ఆ.... ఆడదాని ఏడుపా? నాకు ంన్నించడంలేదే?”

“సరిగ్గా ంనండి బాబూ! అదే ఏడుపు! ఆ మహాతల్లి ఏడుపు”

“ఉఫ్! భూతరాజూ! నీకేదో భ్రమ కలిగింది. అంతే! లేకపోతే ఈ చీకట్లో ఈ అరణ్యంలోకి వచ్చి ఏ
ఆడది ఏడుస్తుంది? పద!” అన్నాను.

వాడు మౌనంగా అలాగే నిల్చున్నాడు కొద్ది క్షణాలు.

“హమ్మయ్య!” అంటూ గట్టిగా నిట్టూర్చాడు భూతరాజు.

నేను అతడి ముఖంలో మారుతున్న భావాల్ని చూడటానికి ప్రయత్నించాను. కానీ ఆ మసక వెలుగులో నా కేసు కన్పించలేదు.

“ఇప్పుడు ఆగిపోయింది. బహుశా బైరవమూర్తి ఇంటి వెనుక ఉన్న మర్రి చెట్టు మీదకు వెళ్ళిపోయి వుంటుంది.”

నాకు మతిపోయినట్టే అయింది. ఏదో భయం గుండెల్లో బయలుదేరి శరీరంలోకి,

నవనాడుల్లోకి పాకుతోంది.

“ఏంటా పిచ్చి మాటలు?” నా గొంతు కీచుమంది.

“పిచ్చి మాటలు కాదు బాబూ! నిజమే! ఆ మహాత్మి ఆత్మహత్య చేసుకొంది. చనిపోయిన లభై ఏళ్ళయినా ఇంకా మోక్షం రాలేదు. ఇలాంటి పిస్తూ తిరుగుతూనే ఉంది.”

“చచ్చిపోయితిరగడమేంటి?”

“అదే బాబూ! కటిక చావు చచ్చింది కదా? దయ్యం అయింది.”

“ఏంటారా తలు. రెండు దాటింది” శివప్రసాద్ తృళిపడ్డాడు.

చేతిలోని కలం ఎగిరి కింద పడింది.

“ఏంటలా ఎగిరి పడ్డారు?” కృష్ణ వేణిప్రసాద్ నొసటి మీద చెయ్యి వేసింది.

“వళ్ళు కాలిపోతోంది. రెండు రోజుల్నుంచీ తిండిలేదు. రాసింది చాల్లే పడుకోండి” అన్నది భార్య ప్రసాద్ తో.

ప్రసాద్ బద్ధకంగా లేచి వెళ్ళి మంచం మీద పడుకున్నాడు. వళ్ళ తానొప్పులు రాస్తుంటే తెలియలేదు. నిద్ర పోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

శివప్రసాద్ మంచం మీద అటూ ఇటూ కదులుతున్నాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్ర రావడం లేదు. రెండు రోజుల నుండి జరం. పైగా అతను రాస్తున్న వలలోని పాత్రలు బుర్రలో అల్లరి చేస్తున్నాయి.

ఏమైనా సరే ఈ నవల ంలైనంత తరగా ముగించాలి. కనీసం ఇదైనా ఆ పత్రిక ఎడిటర్ కి నచ్చితేనే.... లేకపోతే? శివప్రసాద్ గతంలోకి వెళ్ళి ఆలోచించసాగాడు.

పాతికేళ్ళుగాతన మేధనుకరిగిస్తూ శరీరంలోని ఒక్కొక్కరక్తపుబొట్టునే వెచ్చిస్తూరచనలు చేశాడు.ఈనాడు తన రచనలుపాఠకులకు నచ్చడంలేదు.ఒకనాడు. తన రచనలతోవేలకువేలు సంపాదించినప్రకాశకులు కూడా తననుచూడగానే ముఖంచాటేస్తున్నారు.

పాపం!వాళ్ళుమాత్రంఏం చేస్తారు?

తనేఈనాటి ట్రెండునుఅనుకరించలేక పోతున్నాడు.

ఈ పాతికేళ్ళలోతను సంపాదించుకొన్నదిఏం లేదు. తిండికీ,బట్టకూ, పిల్లలచదువులకూ ఇబ్బందిపడకుండా గడిచింది.కాని గత ఐదేళ్ళుగాదరిద్రం తననట్టింట్లోచేరింది. తనుఇంతకాలం ఇది రాయనుఅది రాయనంటూ భీష్మించుకొనికూర్చున్నాడు. ఫలితంఏమైంది? చిన్నకొడుకు రమేష్ చెడుసహవాసాలు పట్టాడు.తనచేతదెబ్బలు తినలేకఇల్లు ండిచి పారిపోయిసంవత్సరం దాటింది.వాడు అలా కావడానికికారణం తనే. తనే

తనభార్యను తనుఏం సుఖపెట్టగలిగాడు.భూదేలంటిసహనశీలి. అందువల్లనేతను

ఇంతవరకూబతికున్నాడు. వయసులోఉన్నఆడపిల్లకు తనంటేగౌరవం లేదు. ఎలాఉంటుంది? ఆ వయసులోఉండే పిల్ల మనస్తత్వంతనకు తెలుసు.వాళ్ళకోరికల గురించితను ఊహించగలడు.ఆ వయసులో ఉన్నఆడపిల్లలు ఎంతమందికోరికలు తీరక పెడమార్గాలనుపట్టారో తను రాశాడు.దారిద్ర్యంలో పుట్టిదారిద్ర్యంలో పెరిగి, కోరికలుతీరాక ఎంతమందిఎలా కునారిల్లి పోతున్నారోరాశాడు. తను కన్నబిడ్డలకు ఏయివగలుగుతున్నాడు?తిండికి కూడా అంతంతమాత్రంగానే ఉంది.

కృష్ణవేణిఎలా సంబాళించుకొస్తుందో తను ఆలోచించడు.ఆలోచించినా తనేంచెయ్యలేననితనకు తెలుసు.ఒకడు పోయాడు. యిగిలింది,ఒక కొడుకూ, ఒక కూతురు, భార్య,వాళ్ళకు ఇంత తిండిపెట్టలేని దద్దమ్మతను. తన భార్యతన పుట్టింటివారుపెట్టిన నగలన్నీఅమ్మింది. ఇంట్లో ఉన్నసామానుకూడా ఒక్కొక్కటేబజారుకు చేరింది.మరీ ఐదేళ్ళుగాతెలుగు సాహిత్యపుంలువలు పూర్తిగా మారిపోయాయి.ఈ వయసులో తనుఆ ట్రెండును అనుకరించాలంటేతన ఆత్మని చంపుకోవాలి.తను ఆత్మనుచంపుకొని ప్రేమకథరాశాడు. బ్రహ్మాండంగారాశాననుకొన్నాడు. తనంద ఆధారపడిన వాళ్ళనునిలువునా చంపడంకంటే తన ఆత్మనుచంపుకొనడమే మంచిదనిమనసుకు సర్ది చెప్పుకొన్నాడు.

ఆ ప్రేమకథముగింపు తన ధోరణిలోనేవచ్చింది. ఏ ప్రకాశకుడికీనచ్చలేదు.ఏ పత్రిక ఎడిటర్కూనచ్చలేదు.చివరకు ఒక ప్రకాశకుడికిచ్చినసలహా మేరకుముగింపు మార్చాడు. పుస్తకంవచ్చింది. కాని తనకుప్రతిఫలంగా ఐదువందలురూపాయలు వచ్చాయి.

“నీప్రేమ కథలు ఎవరిక్కాలయ్యా?మానసికంగా, శారీరకంగా ఎండిపోయిననువు రసవత్తరమైనప్రేమ కథలు ఎక్కడరాయగలవు గాని, ఓ మాంచిమాంత్రికుడి కథరాయి!” అన్నాడు ఓ పత్రికాధిపతి.

“మాంత్రికుడికథా?” తను తెల్లముఖంవేశాడు.

“అయితేఒక మంచి సస్పెన్స్ కథరాయి” అన్నాడు. తనకుతల తిరిగి పోయింది.చూస్తూ ఉండి పోయాడు.

“అయితేదయ్యాల కథరాయి మంచి సస్పెన్సుతో”అన్నాడు. తను తలవంచుకొనిఇంటికి తిరిగొచ్చాడు.తనకు అన్నం వడ్డిస్తున్నాతన భార్యనుచూచాడు. నలభైనిండని ఆమె, బతుకుభారంతో వంగిపోయింది.

“నిన్నబియ్యం అయిపోయినయ్అన్నావ్?” తల ఎత్తకుండానేతను కృష్ణవేణినిప్రశ్నించాడు.

“పక్కింటిపిన్నిగారి దగ్గర ఓ కిలోఅప్పతీసుకొన్నాను” తలవంచుకొనే సమాధానంచెప్పింది ఆమె. చేటతీసుకొనిబియ్యం అప్పుకోసం పక్కింటికివెళ్ళే ఇల్లాలిమానసిక వ్యధగురించి ఏనాడో తనుఒక నవలలో రాశాడు.ఆమె సమాధానం నీ,అన్నం తిన్నాడు.ఎలా తిన్నాడో ఆ అన్నం!తినక ఏంచేస్తాడు!అది ఆకలి చేయించేగారడీ. అన్నం తిని లేచివస్తుంటే

చిరుగులుకన్పించకుండా, ఓణీసర్దుకుంటూ కూతురు ఎదురైంది.ఆ పిల్లను పలకరించేద్దైర్యం

తనకుబలేదు. పెద్దవాడుబి.వి. ఫైనల్ వరకూఎలాగో వచ్చాడు.

“నాన్నా!”

తనుతృళి పడ్డాడు.వాడు ఏమడుగుతాడోతనకు తెలుసు.

“నాన్నాపరీక్ష ఫీజు కట్టాలి.”

“ఎవరయినానీ స్నేహితుడ్నిఅప్పు అడగరా! ఇప్పటికిప్పుడునాన్న దగ్గర డబ్బుఎక్కడుండి వస్తుంది?”తన భార్య కృష్ణవేణితనను ఆదుకొంది.

“ఛీ!ఎంతసేపూ అడుక్కోనే బతుకే!పెంచలేని వాళ్ళుకనడం ఎందుకో?” అంటూవాడు బయటికివెళ్ళిపోయాడు.తను అక్కడ నిలబడలేకపోయాడు.తనకు తనభార్యముఖం చూసే సాహసంలేదు.ఆమె తన వెనకేవచ్చింది.

“ఓరుమరీ అంత బాధపడితేఎలా? చిన్న సన్నాసి,ఉద్రేకం ఎక్కువ. ఏదోవాగుతాడు. పట్టించుకోకండి.”తన కుర్చీ పక్కగా వచ్చినిల్చుని లాలగాఅన్నది. తనకుభోరున ఏడవాలనిపించింది.కాని ఆమె చేతినితన చేతిలోకితీసుకొని, రంగు వెలిసిపోయినమట్టి గాజుల్నిపైకి కిందకూ జరుపుతూఉండిపోయాడు తను.ఆ రాత్రి ఎంత ప్రయత్నించినాతనకు నిద్ర రాలేదు.ఏదో చెయ్యాల్సి.తనఓద ఆధారపడిఉన్న వాళ్ళనుఇలా హింసించడంఅపరాధం కాదా?

“అందుకని?”

పైకిలేచిఏదో అనబోతున్నఅంతరాత్మ గొంతుకసిగాపిసికేశాడు. దాన్ని కసిగా కొట్టికొట్టిచంపేశాడు తను.చాలాసేపు ఆలోచించాడు.ఒక్క థీమూ తనకుతట్టి చావలేదు.

తెలతెలవారుతుండగా మెరుపులాఒక ఆలోచన వచ్చింది.మనసు సంతృప్తి చెందింది.నిద్రతో కనురెప్పలుమూతపడ్డాయి. తెల్లవారిచాలా ఆలస్యంగా మెలకువవచ్చింది.

కృష్ణవేణిఇచ్చిన కాఫీ తాగి, స్నానంచేసి ఆదరా బాదరాగాబయలుదేరాడు.కృష్ణవేణి ఎదురొచ్చింది.ఏదో అడగాలని వచ్చినట్టుఆమె చెప్పకుండానేతనకు తెలిసింది.

“ఇప్పుడేవస్తా!”అంటూ ఆమె ముఖంలోకిచూడకుండానే తనుబయటికి వెళ్ళాడు.ఎండలో రెండు కిలోమీటర్లునడిచి ‘వెలుగు- చీకటి’ పత్రికాఫీసుచేరుకున్నాడు.

ఎడిటర్సుంద్రావు తలెత్తితనను చూచాడు.కూర్చోమనలేదు.ఒకప్పుడు తను కన్పిస్తేచాలు వంగివంగి నమస్కారాలుచేసేవాడు. ఇప్పుడుఅతనికి తనంటేగౌరవం లేకకాదు. తనకథలు వెయ్యమనిఅడుగుతాననే భయం.అందుకే ఆ నిర్లక్ష్యం.

అతనుకూర్చోమనకుండానేతను కూరున్నాడు.అతను నొసలు చిట్టించాడు.

“ఓరుమెన్న దయ్యంకథరాయమన్నారుగా?” అతనునోరుతెరిచి తనకేసిచూశాడు.

“ఏమిటలాచూస్తారు! చాలాగొప్పసన్నెన్ను నవలఅవుతుంది. అది కల్పనకాదు. నా జీవితంలోజరిగిన ఒక అనుభవాన్నితీసుకొని రాయాలనుకొంటున్నాను.పాఠకులు పిచ్చిగా

చదువుతారనినా నమ్మకం.”

నుంద్రావుముఖం ంప్పారింది!

“నిజంగాఅది ఓ జీవితంలోజరిగిందా?”

“అవును!”

“మరిండు దయ్యాలనునమ్ముతారా?”

“నమ్మడమేంటివాటిని చూశాను....మాట్లాడాను.... చాలాభయంకరమైనఎక్స్‌పీరియన్స్! ఇప్పటికీతల్చుకుంటేనాకు జుట్టుపీక్కోవాలనిపిస్తుంది.”అన్నాడు తను.

అతనుతన ముఖంలోకిసందేహంగా చూశాడు.

“ఏంటలాచూస్తారు? నమ్మకంకుదరడం లేదా?”

“ంరుహేతువాదులనుకుంటాను.రాడికల్స్ ఇలాంటింనమ్ముతారా?”

“అదివేరు. నాకు నమ్మకంఉంది. కాని కొన్ని భయపెట్టేనమ్మకాలనుసాహిత్యంలోచొప్పించి ప్రజల్నిభయపెట్టకూడదనినా భావం అంతే.”

“అయితేంరు ఇంతకాలం రాసిందీ....చెప్పిందీ....”

“సుందర్రావుగారూ!రైటర్స్ రాసేవన్నీ నిజాయితీతోనూ,తను నమ్మనవేరాస్తారను కోవడం ం అమాయకతాన్నితెలియజేస్తుంది.అసలు సంగతి చెప్పండి!రాయమంటారా?”

“తప్పకరాయండి. ముఖ్యంగాంవంటి రచయిత,పాతికేళ్ళ తరాతదయ్యాల కథరాశారంటే మామూలుపాఠకులే కాకుండా, ఇలాంటివాటిని తిరస్కారంగాచూసే మేధావులుకూడా చదువుతారు.”

తనులేచినిలబడ్డాడు. కనీసంఓ రెండువందలు ఆడాన్నఅడగాలనుకొన్నాడు,కాని నోరు ఎత్తి అడగలేకపోయాడు.

“ప్రసాద్గారూఓ రెండు నింషాలుండండి!”అంటూ ఎడిటర్ లేచిపబ్లిషర్ గదిలోకివెళ్ళాడు. దాదాపుఅర్థగంటకు తిరిగొచ్చాడు.

“ఈఅయిదువందలు ఉంచండి.ంరన్నట్టు పాఠకుల్నిపిచ్చివాళ్ళనుచేస్తే మొత్తంఐదువేలు ఇవడానికిమా పబ్లిషర్గారు అంగీకరించారు.లేదా మరో అయిదువందలు మాత్రమేఇస్తాం. ంరు ం అనుభవాన్నిమాంచి సస్పెన్సుతోరాయండి.”

అయిదువందలుఅందుకొన్నాడు తను.గిర్రున వెనక్కు తిరిగిఇంటికేసి నడక సాగించాడు.చాలా కసిగా నడుస్తున్నాడు.కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతున్నాయి.ఎన్నేళ్ళయిందో ఐదువందలుజేబులోపెట్టుకొని.కృష్ణవేణికి సంతోషంతోగుండె ఆగిపోతే?

అసలేబలహీనంగాఉంది. చిత్రమైనఅనుభూతి. అదిసంతోషమా? కాదు? బాధా?కాదు? కసా? ఏమో? ఎవరిదకసి? తమాషా అనుభూతి.

మహారచయితకూడా మాటల్లోవ్యక్తం చెయ్యలేనిఅనుభూతి. ఉగాదిపచ్చడిలాంటిఅనుభూతి. ఉగాదిపచ్చడి రుచి ఎలాఉందంటే ఖచ్చితంగాచెప్పగలమా? ఇంట్లోఆ రోజంతా పండగే. తనకూతురు కమల ఏదోఅంటోంది. తన కొడుకుసూర్యం తన భంష్యత్తుప్లాన్ను

గురించిచెబుతున్నాడు.కృష్ణవేణి ముఖంలోసంతృప్తి!

తనేవేగిపోతున్నాడు.బుర్ర వేడెక్కిపోయింది.

కథమొదలు పెట్టాడు.ఆరోజే జరం వచ్చింది.రెండు రోజుల నుంచిరాస్తున్నాడు. ఎంతో రాయలేకపోయాడు. ఆ కథ ఆలోచిస్తుంటేనేజరం వస్తోంది.తరగా ముగించాలి.

శివప్రసాద్చివునలేచిమంచంంద కూర్చున్నాడు.చిన్నగా మంచందిగాడు. అందరూ మంచినిద్రలోఉన్నారు.

టేబుల్‌లైట్ ఆన్‌చేసిఅంతవరకూ రాసిన కథచదవసాగాడు. చివరివాక్యం చదివాడు.

“అదేబాబూ! కటిక చావుచచ్చిందికదా? దయ్యంఅయి.....”

అప్పటికినాకు భూతరాజుధోరణి అర్థం అయింది.అంతకుముందున్నభయం పూర్తిగా పోయింది.ందు, ఈ భూతరాజుగాడునన్ను ఎలాగయినాభయపెట్టివెనక్కు పంపించాలనిచూస్తున్నాడని తెలుసుకొన్నాను.

ఇద్దరంనడుస్తున్నాం. 12-30 దాటింది.మసక వెన్నెలఆకుల సందులనుంచిజారుతోంది. నేనుఒకచెట్టు దగ్గరకువచ్చి అకస్మాత్తుగాఆగిపోయాను. భూతరాజుపది గజాలు ముందువెళ్ళివెనక్కు చూచాడు.నేను నిలబడిపోవడం చూసి వెనక్కువచ్చాడు.

“ఏంబాబూ నిలబడ్డారు?”.నేను దూరంగా ఏదో ంటున్నట్టుగానటించాను. మాట్లాడలేదు.

“బాబూ!నిలబడిపోయారేంటి?”

“భూతరాజున్నావా?” అన్నాను అతడికేసిఓరగాచూస్తూ.

“ఏంటిబాబూ?”

“అదే?ఆ దయ్యం ఏడవడం?”

భూతరాజుముఖంలోకి చూశాను.అతడి ముఖంలోఎలాంటి భయంకన్పించలేదు.

“నాకేంన్పించడంలేదు.నుకున్పిస్తుంది కాబోలు.అదేబాబు దయ్యాలుచేసే మాయ. ఇంకా నేను,అది దుమ్మలగూడెంమరిచెట్టునుదికెళ్ళి పోయిందనుకొన్నాను.దాని సిగతరగ! ఇంకా ఇక్కడేఉందన్నమాట!దాని ఏడుపు ఒకక్షణం ఇక్కడనిపిస్తుంది. మరోక్షణంకొన్ని మైళ్ళ దూరంలోనిపిస్తుంది. ఒకేచోటఉన్న ఇద్దర్లో ఒకళ్ళకినిపిస్తుంది. మరొకళ్ళకినిపించదు. నువుబైరవమూర్తిదగ్గరకెళ్తున్నట్టుఅది ఇప్పుడే పసికట్టిందనుకొంటా”

“ఇకఆపు!” గట్టిగా అరిచాను.

నేనుభూతరాజునిభయపెట్టాలనిఉట్టినే అన్నాను.వాడు భయపడలేదు.పైగా వాడిమాటలుంటుంటే నాకు రక్తంగడ్డకడ్తున్నట్టుఅయిపోతున్నది. ఈ భూతరాజుభూతాలకు రాజులాగేఉన్నాడనిపించింది.

నేనునడక సాగించాను. ఇద్దరంమౌనంగా నడుస్తున్నాం.కూడదీసుకొస్తున్నదైర్యంతో

నడుస్తున్నానేగానినాగుండెల్లో ఏవేవోంతభయాలుకదలసాగాయి. ఇరుకైన కంకరరోడ్డుతుప్ప పొదల మధ్యనుంచిపాములా తిరిగిపోతుంది.

రోడ్డుకిఇరువైపులా కొద్దిగజాలదూరంలోనే అడం ప్రారంభంఅయి, చూపు కందినంతవరకూఅలుముకుపోయి అకాశంతో కలిసిపోయినట్టుగాకన్పిస్తోంది. మధ్యమధ్య కొండలుచిన్నం పెద్దం,బారులు తీర్చి దూరంగాకన్పిస్తున్నాయి. ఆ మసకవెన్నెల్లో అడం,కొండలు ఆకాశం ఒకదానికొకటిహత్తుకుపోయివది ఎక్కడ ప్రారంభంఅయిందో ఎక్కడ అంతం అయిందోతెలియడంలేదు.

కొండల్లోనుంచి వస్తున్నఈదురుగాలి కొండలుఈలలు వేస్తున్నట్టుగాఅన్పిస్తోంది. ఆ ఈలలూ,కీచురాళ్ళ అరుపులూకలిసి, ఎన్నో కంఠాలుఒకసారిగా ఏడుస్తున్నట్టుభయంకరంగాన్పిస్తున్నాయి.గుండెల్ని జలదరింపజేస్తున్న ఆ శబ్దాలతోపాటు ముందునడుస్తున్నభూతరాజు కిరుచెప్పులుచేస్తున్న శబ్దంఒకటి.

ఈ శబ్దాలన్నీకలిసి మృత్యుదేవతకుసాగతం పాడుతున్నాయనిఅన్పించింది నాకు. భూతరాజునామందు పెద్దపెద్దఅంగలు వేసుకుంటూ కొంచెంగావంగి నడుస్తున్నాడు.

భూతరాజుచెప్పింది నిజమేనేమో?ఆ వాతావరణంలో, ఆ సమయంలోనిజనికి అబద్ధానికీఉన్న దూరం చాలాతక్కువ అన్పించింది.వెన్నెల దుప్పటినిచంద్రుడు ప్రకృతినుదకు సరిరాడు. దూరంగా ఉన్నవస్తువులు ఇప్పుడుస్పష్టంగానే కన్పిస్తున్నాయి.

తలపైకెత్తి చూచాడు.తెల్లటిమబ్బుల్లోంచిపుచ్చపువ్వులాంటివెలుగు కిందకు జారుతున్నట్టుంది.వెలుగుమధ్యచందమామ పరుగులుతీస్తున్నాడు. తలకిందకు దించాను.

నేలంతాంచిన్న మాల్లెపూలుంరజిమ్మినట్టుగాఉంది. తల పక్కకు తిప్పాను.కొండ చరియల్లోబొండు మల్లెలుకుప్పలు పోసినట్టుగాఉంది. తల రెండోపక్కకుతిప్పాను. అడవంతావెన్నెల. ఆ వెన్నెల్లోచెట్లూ పుట్టలూతళతళలాడుతున్నాయి. నామనసులో అంతవరకూగూడుకట్టుకున చీకటికరిగిపోయి వెన్నెలవ్యాపించింది. అంతవరకూఉన్న భయం చాలావరకుపోయింది.

నాఎదురుగా నడుస్తున్నభూతరాజు నీడరోడ్డుపక్కగా పొడవుగాఅతనితోపాటు ముందుకుసాగిపోతోంది. అతడుముందుకు పోతున్నాడు.అతన్ని అనుసరిస్తున్ననాకాళ్ళు అకస్మాత్తుగాఆగిపోయాయి.

“భూతరాజూ!అటెక్కడికి?” అన్నానుతక్కున ఆగి.

“ఇటేమనం వెళ్ళాలి!”అంటూ భూతరాజుకాలిబాటేదే నిలబడ్డాడు.

“మరిఈ రోడ్డు ఎక్కడికిపోతుంది?”రోడ్డుేదే నిలబడిఅడిగాను.

“అదిదుమ్మలగూడెంపోతుంది.”. నేనుతృప్తిపడ్డాను.

“మనంవెళ్తున్నదిదుమ్మలగూడెంకాదా?” అన్నాను.

“అవును!మనం వెళ్ళేదిదుమ్మలగూడెమే!”

నాకువళ్ళు మండిపోయింది.ండు డిటెక్టివ్నవలలు బాగాచదువుతాడులాఉంది. ప్రతిమాటలోనూసస్పెన్స్ ఏడుస్తున్నాడు.

“మరిఅటెందుకు వెళ్తున్నావ్?”

“ఇదిదగ్గరదారి” క్లుప్తంగా అన్నాడు.

“నో!నో! నేను ఆ దారినిరాను.దూరం ఎంతయినా పరాలేదు.ఈ రోడ్డునే వెళ్ళాం”

“వద్దుబాబూ నా మాటేనండి. ఎందుకు చెప్తున్నానోఆలోచించండి.”

“ఏంటినేది? రోడ్డునే పోదాంపద!”

“ఎందుకు చెప్తున్నానో, పెద్దవాణ్ణి చెప్తున్నాను కాదనకండి. ఆ దారిన వెళ్ళడం ప్రమాదం”
భూతరాజు అడ్డదారినే వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకొన్నవాడిలా అన్నాడు.

దొంగవెధవ! మళ్ళీ ఏదో ఎత్తు వేస్తున్నాడు. ఎలాగయినా తను దుమ్మలగూడెం వెళ్ళకుండా
చెయ్యడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. తప్పుదారి పట్టిస్తున్నాడు. ఇంతవరకూ ఎలాగో
వాడి ఎత్తులను తప్పించుకున్నాను. ఇది వాడి చివరి ప్రయత్నం.
ఇందులో నుంచి బయటపడితే చాలు.

వెన్నెలకాస్తోంది. రోడ్డునే వెళ్తే ఇంకెంతో దూరం ఉండదు దుమ్మలగూడెం.

“నువెళ్ళితే వెళ్ళు అటు, నేను ఇటు వెళ్తాను!” అన్నాను. అనడమేకాదు. నడక సాగించాను.
పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ గబగబా నడుస్తున్నాను. వాడక్కడే ఆగిపోయినట్టున్నాడు దొంగ
వెధవ! వాడిని చిత్తు చేశానన్న సంతృప్తితో ముందుకు నడుస్తున్నాను. కొంత దూరం వెళ్ళేసరికి నాకు
వెనక ఎవరో వస్తున్నట్టుగా అనిపించి ఆగి వెనక్కు మెడ తిప్పి చూశాను. భూతరాజు కనిపించాడు.

“బాబూ! నా మాట ంనండి, యిమ్మల్ని భద్రంగా దుమ్మలగూడెం చేర్చే బాధ్యతను పూర్తి
చెయ్యనివండి. అది ప్రమాదకరమైన మార్గం. నా మాట ంనండి.”

నాకు వళ్ళు మండిపోయింది. వాడికి సమాధానం ఇవడం కూడా అనవసరం అనుకొన్నాను.
ముందుకు చకచక నడువసాగాను.

ఇకలా భం లేదన్నట్టుగా భూతరాజు నా వెనకే నడవసాగాడు. వాడు వెనక నడవడం నాకు
ఇష్టం లేదు. వెనకనుంచి ఏ రాయి తీసుకొని నెత్తిబద్దలు కొట్టినా కొట్టాడు. అందుకే నేను ఆగాను.
అతణ్ణి ముందు నడవమన్నాను. ఓ క్షణం ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాడు.

“ఏ యిటాలో చిస్తున్నావు?”

“ఆ ఏం లేదు!” అంటూ ముందుకు నడవసాగాడు.

మళ్ళీ ఇద్దరం మౌనంగా నడుస్తున్నాం. నాకు భూతరాజు ను పలకరించాలని ఉంది.

కాని వాడు నడిచే ఊపు చూస్తుంటే పలకరించినా పలికేలా లేడు.

ఔం చూసుకొన్నాను. రెండు గంటలయ్యింది.

భూతరాజు అకస్మాత్తుగా ఆగాడు. మళ్ళీ ఏదో ంటున్నట్టుగా నిల్చున్నాడు.

నాకు వళ్ళు మండిపోయింది. ఈ వెధవ ఇంకా ట్రిక్స్ చేస్తూనే ఉన్నాడు.

“ఏంటిభూతరాజూ?మళ్ళీ ఆ ఆడదాని ఏడుపునిపిస్తోందా?” అతడుపలకలేదు.

“పలకవేం?”

“నండిబాబూ!” వాడి కంఠం అదోలాపలికింది.

“ఏంటి?ఆ ఏడుపేనా?”

“కాదు.”

“మరిమగవాడి ఏడుపా?”

“ఉహూ!”

“సరిగ్గాచెప్పు!”

“గుర్రంబండిచప్పుడు, గుర్రాలడెక్కల చప్పుడునిపిస్తోందా?”

“లేదే!”

“సరిగ్గానండి”. భూతరాజుఈసారి నిజంగా భయపడుతూఅన్నాడు.

నాకుదూరంనించి గుర్రపుడెక్కలశబ్దం నిపించింది.“అవును భూతరాజూ!గుర్రం బండి వస్తోంది.ఖాళీ బండి అయితేదుమ్మలగూడెంఆ బండిలోనే వెళ్ళొచ్చును!”అంటూ భూతరాజుముఖంలోకి చూసితెల్లముఖంవేశాను.

భూతరాజుముఖంలో భయం.ముఖంపై చమట్లుపడుతున్నాయి.

“వద్దుబాబూ! ఆ బండిలోఎక్కొద్దు. తొరగా రండి ఆ దోవనవెళ్ళాం” ఖంగారుగా అన్నాడు.నేను నలేదు.గుర్రపుడెక్కల చప్పుడుదగ్గరౌతోంది.

భూతరాజులోఖంగారు కూడా ఎక్కు వైంది.

“రండిబాబూ!” అంటూ భూతరాజువెనక్కు తిరిగి గబగబానడక సాగించాడు. నేనుఅలానే నిల్చున్నాను.వాడు నేను వస్తున్నదీలేనిదీ చూచుకోకుండాగబగబా వెళ్ళిపోతున్నాడు.నేను తల తిప్పిముందుకు చూచాను.

వెన్నెల్లోతెల్లటిగుర్రం కాళ్ళు తమాషాగాడ్యాన్ను చేస్తున్నాయి.నాకు గుర్రాలంటే ఇష్టం.అం పరిగెత్తుతుండడంచూస్తూ ఈ ప్రపంచాన్నేమర్చిపోతాను.

తలతిప్పివెనక్కు చూచాను.భూతరాజు కన్పించలేదు.నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

ఇంతతరగాఅడ్డదారి పట్టాడా? ఏ చెట్లచాటునోదాక్కుని ఉంటాడు. తనుఊహించింది నిజమే.వాడు తనను దుమ్మలగూడెంవెళ్ళకుండా చెయ్యడానికేవచ్చాడు. అతడిచివరి ప్రయత్నంకూడా ంఫలమైంది. ఈ రోడ్డుదాటతనను ఖతంచేసేవాడు. అందుకేవెనక వెనక నడవసాగాడు.వాడిలో దురుద్దేశంలేకపోతే ఈ బండినిచూసి ఎందుకు పారిపోతాడు.

బండిదగ్గరగా వచ్చింది.అది ఖాళీ బండి.

“ఏయ్!బండబ్బాయ్?”నేను పిల్చాను.బండి ఆగింది. బండిలోనుండిఓ యువకుడు దిగాడు.గళ్ళ లుంగీ ఖాకీషర్టు తలకు బ్రౌన్మఫ్లర్, అతను భూతరాజులాభయంకరంగా

లేడు.అందంగా ఉన్నాడు. సజ్జనుడిలాఉన్నాడు.

“ఏంబాబూ! ఎక్కడికెళ్ళాలి?ఈ ఏళప్పుడు వంటరిగానడుస్తున్నారేం?” అన్నాడుబండివాడు.

“దుమ్మలగూడెంవెళ్ళాలి. బండికడ్తావా?”

“దుమ్మలగూడెంలోఎవరింటి కెళ్ళాలి?”

“భైరవమూర్తింటికి!”

అకస్మాత్తుగాబండివాడి ముఖకవళికలుమారిపోయాయి. ముఖంలోకండరాలు బిగుసుకున్నాయి.దవడ ఎముకలుపైకీ కిందకూ కదిలాయి.కళ్ళు నిప్పులుకక్కుతున్నాయి.

అతనిరూపం చూస్తుంటే నాకుభయం వేసింది.ిండు ఆ హత్యకేసులోఉన్నాడేమో? భూతరాజేనయం. ిండు ఈ క్షణంలోనన్ను చంపేలాగున్నాడు.నా గుండెలో గుబులుపుట్టుకొచ్చింది.

“నీకిష్టంలేకపోతే వద్దలే.నడిచే వెళ్తాను”అని అతన్ని తప్పించుకొనివెళ్ళబోయాను.అతను దగ్గరకొచ్చినాదారికి అడ్డంగా నిల్చున్నాడు.

“అదేంటిబాబూ! బండి కావాలన్నారుగా!ఎక్కండి.”

“నేనుఎక్కను!”

“ఏంబాబూ!”

“నిన్నుచూస్తుంటే నీ బండిఎక్కాలని లేదు!”అన్నాను మొండికెత్తినట్టు.

“ఏంబాబూ! నేనంతదుర్మార్గుడిలా కన్పిస్తున్నానా?భూతరాజు కంటేమంచివాడే!”
నేనుతృప్తిపడ్డాను.బండివాడి ముఖంలోకిచూచాను. అతనునన్నే చూస్తున్నాడు.

“ఆదొగ వెధవ భూతరాజునున్న వాడివెంటఇంతదూరం వచ్చారే!”

“భూతరాజునునువు చూశావా?”

“ఆసంగతి నాకు తెలుసు.నా గుర్రపు డెక్కలచప్పుడు ంని పారిపోయాడుకదా?”

“అదినీకెలా తెలుసు?”

“చెప్తాను.ముందు ంరు బండెక్కండి.”అన్నాడు.

నేనుబండి ఎక్కి కూర్చున్నాను.ఆ గుర్రానికి కళ్ళెంకూడలేదు. నేను ఎక్కగానేఅతనూ ఎక్కాడు.

“ముందుకురండి బాబూ! వెనుకబరువెక్కు వైంది.”

నేనుముందుకు జరిగాను.గుర్రం బయలుదేరింది.

“నీగుర్రానికి కళ్ళెం ఏదీ?”వాడు అదోలా నవాడు.

“నవుతావేం?”“ఆ భూతరాజుమాటలు ంని ంకు అన్నిటిందఅనుమానం వస్తోన్నట్టుంది.ఈ గుర్రం నేను చెప్పినట్టుంటుంది. ఆ భయంంకేం అక్కరలేదు!” అన్నాడు.

బండినడుస్తోంది. ఇద్దరిమధ్యా ఏకాంతం భరించరానిదిగాఉంది.

“నీపేంటి?”

“రహమాన్!”

“భూతరాజుఇంతవరకు నాతో వచ్చాడనినీకెలా తెలుసు?”

“అతనుమాట్లాడిందల్లాన్నాను.”

నేనుఒక్కసారిగా వెనుక్కు జరిగాను.

“ఎందుకుబాబూ అంతభయం!నేను ంమ్మల్పొచ్చెయ్యను. వాడినుంచి రక్షించడానికేవచ్చాను.”

“వాడూఅలాగే అన్నాడు.”

“వాడుఅలాగే అంటాడు. వాడుఅడ్డదారినే వెళ్ళామన్నాడుకదూ?”

నేనుఅయోమయంగా చూశాను.

“నాకెలాతెలిసిందనేగాం భయం? నేనుదయ్యాలను చూడగలను.వాళ్ళ మాటల్నింగలను.”

“భూ...భూతరా..... జు...ద....” మాటలు పెగల్గంలేదు.

“అవునుబాబు వాడు దయ్యం.మనిషికాడు. వాడు చచ్చినలబై ఏళ్ళయింది.వాడు చేసిన పాపాలుపరిపకం చెందలేదు.ఇంకా ఇలా తిరుగుతూనేఉన్నాడు.

“అబద్ధం!”గట్టిగా అరిచాను.

“నిజమే!నేనే వాడ్ని చంపాను.ఇప్పటికీ వాడికి నేనంటేభయమే.”

“అబద్ధం!”గట్టిగా అరిచాను.

“దిగిపోతారా!అయితే వెళ్ళండి.నేను వెళ్ళగానేమళ్ళీ వాడు వస్తాడు.ఇప్పటికే వాడు మూడుగంటల్నుంచి ఈ అరణ్యంలోతిప్పాడు. తిన్నగావెళ్తే ఈ పాటికిరు దుమ్మలగూడెంచేరేవారు.”

నాతల తిరిగిపోతూంది.భూతరాజు దయ్యమా?

ండు?ండు కూడా దయ్యమేనేమో?అవును ండు పిశాచే!

లేకపోతేభూతరాజు మాటలుఎలా ంన్నాడు?

బాబోయ్!తోడేలు బోనులోంచిసింహం బోనులోపడ్డానులా ఉంది. తనుబండిలోంచి దూకలేడు.దూకితే ఏకాలో చెయ్యోరగడం ఖాయం.

“అయితేనువు దయ్యానివే!”

వాడుపకపక నవాడు.

“ంవరస బాగుంది బాబూ!అంత భయం అయితేదిగి వెళ్ళిపోండి.”బండి ఆగింది.

ండిమాటలు గుర్రానికికూడా అర్థం అవుతున్నాయా?

“నువుదయ్యం కాకపోతేవాడి మాటలు ఎలాంన్నావ్?” బండి దిగకుండానే

అడిగాను.

“అదాబాబూ! ం సందేహం. నాకు ఆ శక్తి ఉందని చెప్పాగా?వాడ్ని చంపాక నేను ఉత్తరదేశం పారిపోయాను.కాశీకి చేరాను. అక్కడొకయోగి తటస్థపడ్డాడు.అతను నన్ను చూడగానే నేను ఇంటినుండి ఎలా పారిపోయి వచ్చానో చెప్పాడు.నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.అతనికి శిశ్రూష చేస్తూ పదేళ్ళు అక్కడే ఉండిపోయాను. తను సమాధిలోకి వెళ్ళిపోతూనాకు ఏంకావాలో కోరుకోమన్నాడు.నేను దయ్యాలను చూసే శక్తి, వాళ్ళ మాటలు ఎంతదూరంలో ఉన్నాననగలిగే శక్తిని ఇవమన్నాను. ఎందుకో తెలుసాబాబూ!భూతరాజును చంపినా నా కసి తీరలేదు.వాడు దయ్యం అయి ఈ ప్రాంతాల్లోనే తిరగడం అంతకు ముందేనాకు అంజనంలో చూపించాడు.”చెప్పి “పద” అన్నాడు.

గుర్రంపరుగు మొదలుపెట్టింది.

“భూతరాజును నువ్వు చంపినప్పుడు వాడి వయసెంత?”

“అరవై ఏళ్ళు.”

“ఇప్పుడూ వాడు అరవై ఏళ్ళవాడిలాగే కనిపిస్తున్నాడుగా?” నాకు పిచ్చెక్కి లాగుంది.జుట్టు పిక్కోవాలని బండిలోనుండి దూకి పారిపోవాలని ఉంది.

“అరవయ్యోవడిలో చచ్చిపోయి దయ్యం అయ్యాడు.మనిషి ఏ వయసులో చచ్చిపోతే,దయ్యం అదే వయసులో,పాపపరిహారం అయి ఊర్ద లోకాలకు వెళ్ళేంత వరకూ అలాగే ఉంటుంది”

నాకు గొంతు ఎండిపోతున్నది.

“దాహం!”గొంతు పెగల్చుకొని అన్నాను.

రెహమాన్ నీళ్ళ సీసా ఇచ్చాడు.నీళ్లు గటగటాతాగేశాను. అప్పటికి కొంత సేద తీరినట్టయ్యింది.చల్లనిగాలి ంస్తోంది.ప్రాణం కాస్త కుదుటపడినట్టు అయింది.బుర్ర చురుగ్గా పనిచెయ్యసాగింది.

ఖాళీ సీసా అందిస్తున్నప్పుడునాకో అలోచన వచ్చింది.అడగ్గానే నీళ్ళ సీసా ఎలా ఇవగలిగాడు?ఇంతవరకూ ఆ చిన్నబండిలో నాకు నీళ్ళ సీసా కన్పించలేదు.భూతరాజు దయ్యం అయితే ండూ దయ్యమే.రెహమాన్ ఖాళీ సీసాను బండి తడికకు కట్టి ఉన్న చిన్న సంచీలో పెట్టాడు.‘అమ్మయ్య!’ సీసా ఇక్కడుందన్నమాట!ఛ! తను ప్రతిదానికీ భయపడే పిరికివాడైపోయాడు.

“రెహమాన్ నీ వయసెంత?”

“ముప్పయ్ ఆరు.”

నేనుమరోసారి అదిరిపడ్డాను.

“నీవయసు ముప్పయ్ ఆరైతే నువ్వు నలభైసంవత్సరాలక్రితంభూతరాజు ఎలాచంపావు?”

“అదాం సందేహం? యోగిగురించి చెప్పాగా? అతడేఇరవైరోజులు ఏవేవోమూలికలు తినిపించాడు.మరో ఎనభైఏళ్ళదాకానీ వయస్సు ఆగిపోతుందనిచెప్పాడు. మరో పదేళ్ళునేను బతుకుతాను.భూతరాజు ందకసి తీర్చుకుంటాను.”కసిగా అన్నాడు.

దయ్యంందమనిషి కసి తీర్చుకోవడంఏంటి? ండికి పిచ్చేమో.ండుకూడ కట్టుకథలేచెప్తున్నాడు.

“అయితేరహమాన్ నన్నుదారి తప్పించి ఏం చెయ్యాలనుకొన్నాడు?”

“ఆదారిలో ఒక పొలంలో పెద్దనుయ్యి ఉంది. దాంట్లోకితోసి చంపాలని అతనిప్రయత్నం. అలాచేసిన తరాతవాడి ఆత్మకు ంముక్తిలభిస్తుంది. అదివాడికి కలగకుండా చేస్తున్నాను.అందుకే నేను ంలాంటివాళ్ళను రక్షించితిసుకెళ్తా ఉంటాను.”

“అసలునీకు భూతరాజుంద అంతకోపం ఎందుకు?”

“వాడునా చెల్లెల్నిమోసం చేశాడు. పెళ్ళిచేసుకుంటాననినమ్మించాడు. నా చెల్లెలుగర్భవతి అయింది.వాడు పెళ్ళి చేసుకోననిఖచ్చితంగా చేప్పేశాడు.నా చెల్లెలుఊళ్ళో మంచినీళ్ళబాంలో పడి చచ్చిపోయింది.చచ్చిపోతూ తనచావుకు కారణం రాసింది.భూతరాజు తననుమోసం చేశాడని, వాడింద ప్రతీకారం తీర్చుకొనితన ఆత్మకి శాంతికలిగించమని కోరింది.”

ఆగిఏదో ంటున్నట్టుచెవులు రిక్కించాడు.ండు కూడా ఏదో ఏడ్పు ంన్నిస్తుందనిచెప్తాడు కాబోలు!

“ఊచెప్పు ఆగిపోయావేం?”

“అప్పటినుండినేను పగపట్టాను.భైరవమూర్తిదగ్గర అతని కుడిభుజంగాఉండే భూతరాజునుచంపడం సామాన్యమైనంషయం కాదు. నా చెల్లెలుచనిపోవడానికి కారణంతెలియనట్టేనటించాను. భూతరాజుతోస్నేహం చేశాను.

నమ్మించిమోసం చేశాను. ఏదోపనింద స్టేషన్కు వెళ్లాంరమ్మన్నాను. వాడునమ్మ నాతో వచ్చాడు.చాలా పొదుపోయేదాకాస్టేషన్లోనే ఉన్నాం.ప్యాసెంజరుకు నా స్నేహితుడొకడువస్తాడని చెప్పాను.

“వచ్చాడా?” అన్నాను యాంత్రికంగా.

“ఎలా వస్తాడూ?”

“ఏం?”

“అసలు వచ్చే వాళ్ళంటూ ఎవరూలేరు. అతన్ని పొద్దుపోయే వరకూ స్టేషన్ లో ఉంచాలనినా ప్లాన్. ప్యాసెంజరు వెళ్ళిపోయాక ఇద్దరందుమ్మలగూడెం బయలుదేరాం”

“ఏదిదుమ్మలగూడెమా?”

“అవును” ముక్తసరిగా అని చెప్పసాగాడు.

“వాడు.... ఆ భూతరాజుగాడునిన్ను రోడ్డు వదిలి దగ్గర బాటలో వెళ్ళామంటూ ఆ

కాలిబాటకు రమ్మని ఎందుకు బలవంతంచేశాడనుకొన్నావ్?”

“అదారి అడ్డదారిని చెప్పాడు. దుమ్మలగూడెంతరగా వెళ్ళవచ్చన్నాడు.”

“అదారి దుమ్మలగూడెంపోదు. ఆ రాత్రి... అదేనేను అతణ్ణి చంపదల్చుకొన్నరాత్రి అతడితో అలాగే చెప్పాను. అతను నమ్మాడు. ఆ దారి నవ్వెళ్తే ఒక కిలోమీటర్ తరాత ఒక పాడుబడ్డదేవాలయం, దానికి ముందొక పూడిక తీయనిబాం ఉన్నాయని నాకు తెలుసు. ఆ దారి నమానవమాత్రుడు ప్రయాణం చెయ్యడు రాత్రిపూట. బాందగ్గరకు రాగాన నాకు దాహం వేస్తోందని, ఎలాగయినా నీళ్ళు చేదడానికి అవకాశం ఉంటుందేమో చూద్దామని తీసుకెళ్ళాను. ఇద్దరం తొంగి చూస్తున్నాం. నేను ఒక్కసారిగా అతణ్ణి ముందుకు తోశాను. అనుమానం లేనందువల్లా, ఒక్కసారిగా తొయ్యడం వల్లా అతడు ఆ బాంలో పడిపోయాడు. అతను నాకంటే బలవంతుడు. రెండోకంటికి తెలియకుండా వాణ్ణి చంపడం అసాధ్యం అని నాకు తెలుసు. వాడు దయ్యం అయ్యాడు. అశాంతిగా తిరుగుతున్నాడు. రోజూ స్టేషన్ కు మానవాకారంలో వస్తాడు. నీలాంటివాణ్ణి దొరకబుచ్చుకొని, కబుర్లు చెప్పి అడ్డతోవన తీసుకెళ్ళి బాంలో తోసేస్తాడు.”

“అలా చెయ్యడం వల్ల లాభం?” పెదవులు నాలికతో తడుపుకొని అడిగాను.

“దయ్యానికి లాభం ఏంటి? దయ్యపు చేష్ట! తను పడిన ఆ బాంలో ఎవరయినా తోసేసిన కొద్దిరోజులు వాడు సంతృప్తిగా, ఉత్సాహంగా ఉంటాడు. అందుకే వాడికి ఆ అవకాశం రాకుండా నేను అడ్డుపడివాడి వలలో పడినవాళ్ళని రక్షిస్తుంటాను” అంటూ నిట్టూర్పు ండిచాడు రహమాన్.

నాబుర్ర మొద్దుబారిపోయింది. నవలకుహత్యా సంబంధమైనరహస్య ంవరాలనుసేకరించడానికి బయలుదేరిననేను దయ్యాలమధ్య ఇరుక్కున్నానా?

ఒకవైపుభయంతో నా నవనాడులూబిగుసుకు పోతున్నాయి.అయినా వాడి బారినుండిబయటపడ్డాననేసంతోషం మరోవైపు.

“ఇంకానయమే. బాంలోతోసేస్తున్నాడు. తలపగలగొట్టి మెదడుతినకుండా!” ఆ దృశ్యంఊహించుకొని వణికిపోయాను.

“ఛ!అదేంటి సార్! మావాళ్ళుఅలా చెయ్యరే?”

నేనుతృల్చి పడ్డాను.ండు మావాళ్ళంటున్నాడేంటి?

“అంనాకు కన్పిస్తాయి. నాతో మాట్లాడతాయి.వాటితో నాకున్నఅనుబంధంతోనేమావాళ్ళు అన్నానుసార్.”

ండునా మనసును తెరిచినపుస్తకాన్ని చదవినంతతేలిగ్గా చదివేస్తున్నాడు.నా ఊహల్ని భయాల్నిఇట్టే పసిగడ్తున్నాడు.ండికి నిజంగానే అతీతశక్తులుఉన్నట్టున్నాయి. సందేహంలేదు. ండు సామాన్యడుకాడు. అవును! దయ్యాలకుమనుషులు భయపడాల్సిగానిమనుషులకు దయ్యాలుభయపడటమేంటింటి? నాన్సెన్స్!ండు కోతలు కోస్తున్నాడు.

“దయ్యాలుకూడా మనుషులకు భయపడ్తాయి!”

నేనుతృల్చిపడ్డాను.మళ్ళీ నా మనసులోరేగిన ప్రశ్నలకు ండుసమాధానం ఇచ్చాడు.

“అందరుమనుష్యులకూ కాదు.కొందరికే అతీతశక్తుల్నిసంపాదించుకొన్న వాళ్ళకు.దయ్యాలను మేముమా చెప్పుచేతుల్లోఉంచుకొని వాటిచేతఎన్నో పనులు చేయిస్తాం.ఆ భూతరాజుగాడ్చినేను అలా ఏడిపిస్తున్నాను.ఈ ప్రాంతాల్లో తిరిగే రౌడీదయ్యాలన్నీ నాఅదుపులో ఉన్నాయి. వాటిదారానే వాడిని పీడిస్తున్నాను.”

“ఏంటోనాకంతా అయోమయంగాఉంది.”

“అదేంటిబాబూ! ంరు రచయితగదా? ఈ మధ్య రచయితలుఈ ంషయాలు ంవరంగా రాస్తున్నారుగా!పైగా దయ్యాల ందరిసెర్చి చేసి వాస్తవాలనేరాస్తున్నామని కూడా చెబుతున్నారుగా?ంరు చదవలేదా?”

“నేనుఅలాంటి ట్రాష్ చదవను.”

రహమాన్ అదోలా నవాడు. పిచ్చివాడ్నిచూసి తెలివైనవాడు నవే నవు అది. దయ్యాలకథలు రాస్తూ సరదాకు రాశానని చెప్పకోడానికి కూడా కాదు. వాస్తవాలూమ నేనుచూసి అనుభవించినంకూడా రాస్తున్నారా? ఇంతకంటే ద్రోహం మరొకటిలేదు.

“దయ్యాలకూడా మనుషుల్లాగే ప్రవర్తిస్తాయి బాబూ! జీవితంలో మంచిగా బ్రతికినవాడు దయ్యం అయి కూడా మంచిగానే ఉంటాడు. అలాంటివాడు ముక్తి కోసం ఎదురుచూస్తూ బాధపడ్తూ ఉంటాడేగాని మరొకర్ని పీడించరు. రౌడీగా బ్రతికినవాడు, ఇతర్లను పీడించి బ్రతికినవాడు దయ్యం అయి కూడా పీడిస్తాడు.”

“రహమాన్! ఆగు! నీవాగుడంతా నేను నమ్మను.” అన్నాను కోపంగా.

రహమాన్ ముఖం పక్కకు తిప్పుకొన్నాడు. మౌనంగా ఉండిపోయాడు. ఆ మౌనం మరీ భయంకరంగా అనిపించింది. ండితో తర్కించి కోపం తెప్పించడంనాకే హాని! అనవసరంగా చిక్కుల్లో పడ్డాను.

మళ్ళీ ండితో వాదించి కొత్త చిక్కులు కొని తెచ్చుకోవడం మరీ బుద్ధిలేని తనమే అవుతుంది. ఎలాగయినా వాడి కోపం తగ్గించి మళ్ళీ మాటల్లో పెట్టాలి. లేకపోతే ఏం చేసినా చెయ్యగలడు.

“రహమాన్!”

“అయ్యా!” గుర్తుగా అన్నాడు.

“కోపం వచ్చిందా?”

వాడు మాట్లాడలేదు.

“అసలు ంషయం నేను ఆత్మల్నినమ్మను, దయ్యాల్ని భూతల్నే కాదు దేవుణ్ణి కూడా నమ్మను. అందువల్లనే అప్పుడప్పుడూ నీ మాటలకు అడ్డొస్తున్నాను. ఫరాలేదు చెప్పు.”

“నమ్మనివాళ్ళకి చెప్పినంకాల్సిన పనినాకేం లేదు. తరలోనే ంరు

అనుభవించబోతున్నారు. అప్పుడు నమ్మక ఏంచేస్తారు? ఈ లోపలనాకెందుకీ శోష!”

“నాంషయం. నా నమ్మకాలగురించి చెప్పాను. అంతే! నేను ఓపెన్ మైండ్ తోనే ఉన్నాను. ఎవరైనా రుజువు చేసినా, నా అనుభవంలోకి వచ్చినా నమ్మక ఏంచేస్తాను? చెప్పు!” మృదువుగా అడిగాను. వాడు మాట్లాడలేదు.

“మంచివాడుదయ్యం ఎందుకవుతాడు?మంచివాళ్ళ కోసంసర్గదారాలు బార్లాగా తెరిచివుంటాయని మాశాస్త్రాల్లో చెప్పారుగా?”అన్నాను ప్రశ్న వేస్తేగానివాడు మాటల్లోకిదిగడని.

“మంచివాడుఅకాల మరణం చెందితేదయ్యం అవుతాడు.అతడికి నిర్దేశించినజీతం పూర్తి అయేంతవరకూఅతనికి ఊర్ద లోకల్లోకిప్రవేశం ఉండదు. అంతవరకూదయ్యాల రూపంలోఈ లోకంలోనే తిరుగుతూఉంటారు. ఈ ంషయం కూడా రచయిరిగామారిన ఓ రచయితచెప్పాడు.”

నాకుమళ్ళీ పిచ్చికోపంవచ్చింది.

“ఇలాంటింషయాలు అనుభంచిరాశామనేవాళ్ళనుపైక్రియాట్రిస్టుదగ్గరకు పంపించాలి. పాపం!వాళ్ళు కావాలనిఅబద్ధాలు రాస్తున్నారనుకోను.అలాంటి హెలూసినేషన్స్కుగురి అయి అది వాస్తవంగా భాంచిరాస్తున్నారు. నీకూ అలాంటిపిచ్చే ఉన్నట్టుంది.భూతరాజు దయ్యంకాదు.మనిషే! నీలాంటిమనిషే!” అన్నాను ఉద్రేకంగా.

వాడుఅదోలా నాముఖంలోకిచూశాడు. వాడి చూపులునా వళ్ళంతా ముళ్ళుల్లాగుచుచుకున్నాయి. నాలోనేనే చెంపలువేసుకున్నాను.

వెధవబుద్ధి! ఊరికే ంనకూడదూ?మరో గంటకు ఊళ్ళోకిచేరతాం!

అంతవరకూవాడు చెప్పేదాన్నింటే సరిపోలా?

బండిఏదో చెట్టు కిందగాపోతోంది. నేను ఉన్నట్టుండికెవున అరిచాను. బండిటాపుదకు ఏదో దూకింది.నేను అరుస్తూ బండిలోనుంచినాకు తెలియకుండానేదూకాను. వెలికిలాపడ్డాను. నా గుండెలదకుఏదో ఆకారం ఎక్కి కూర్చుంది. అంతవరకేనాకు తెలుసు.

ఇదంతాక్షణంలో సగంసేపులో జరిగింది.ఆ తరాత ఏం జరిగిందోనాకు తెలియదు.కళ్ళు తెరిచాను.పైన మబ్బులమధ్యనుంచిచందమామ పరుగులుతీస్తున్నాడు. నేనుఎక్కడ ఉన్నాను? ఏమైందినాకు? రాత్రి నుంచిజరిగిన ంషయాలుగుర్తిచ్చాయి. ఏదో బండిటాపుద పడటం,నా గుండెలద ఏదోఆకారం కూర్చోవడం లీలగాకళ్ళలో కదిలింది.మళ్ళీ భయంతోవళ్ళంతా బిగుసుకుపోయింది.మళ్ళీ కళ్ళుమూసుకున్నాను.

“బాబుగారూ!”“కళ్ళు తెరవండి!”

“నేనున్నాను,ింకేం భయం లేదు.కళ్ళు తెరవండి.”

నేనుకళ్ళు తెరిచాను.నా ిదకు వంగి వున్నరహమాన్ ముఖంకన్పించింది.

రహమాన్‌నా చెయ్యి పట్టుకొనికూర్చోబెట్టాడు.నేను చుట్టూఉన్న పరిసరాలను తలతిప్పి చూశాను. చెట్టుమొదట్లో క్రీనీడలోమళ్ళీ ఏదో ఆకారం కనిపించింది.మళ్ళీ పిచ్చిగా అరచిరహమాన్‌నుగట్టిగా పట్టుకొన్నాను.

“అదేంచెయ్యదు బాబూ!నేనున్నానుగా? కళ్ళుతెరవండి. ఒరే హనుమాన్‌ఇలా వచ్చి బాబుగారికిదణ్ణం పెట్టివెళ్ళిపో! మళ్ళీకన్పించకు” అంటున్నాడురహమాన్.

“వద్దు!వద్దు! పిలవకు!”అన్నాను నిలువునావణికిపోతూ.

“అలాగేబాబూ! ఒరేయ్ ఇక నువ్వెళ్ళిపో!”అన్నాడు రహమాన్.

“బాబూకళ్ళు తెరవండి”అన్నాడు నాతో. కళ్ళుతెరచి చూశాను.చెట్టుకేసి భయంభయంగా చూశాను.అక్కడేలేదు.

రహమాన్‌నీళ్ళ బాటిల్‌అందిస్తూ “తాగండి బాబూ!”అన్నాడు. రెండు చేతులతోబాటిల్ అందుకొనిగటగట తాగేశాను. మనసుకొంత కుదుటపడింది.ఖాళీ బాటిల్‌ఇస్తుండగా నాకు అంతకు ముందేనీళ్ళన్నీ తాగేశానన్నంషయం గుర్తొచ్చింది.మళ్ళీ ఈ నీళ్ళుఎక్కడుంచి వచ్చాయ్?

“రహమాన్!ఈ నీళ్ళెక్కడిం?”

రహమాన్‌మర్మగర్భంగా నవాడు.మధ్యలో ండొకడుదాపురించాడు. హాయిగాఆ భూతరాజుతోవెళ్ళినా బాగుండేది.ఈ ప్రతి నిమిషం చస్తూబతికేకంటే ఒక్కసారేచచ్చేవాడ్నిండు చిత్రహింసపెట్టి చంపడానికిప్రయత్నిస్తున్నాడు.

“చెప్పవేం?”రెట్టించాను.

“వద్దులెండిబాబూ! ఇప్పటికేభయపడి పోయారు.”

“ఫరాలేదుచెప్పు.” చావుకు తెగించినట్టుగాఅన్నాను.

“ఆకోతిగాడే క్షణాలందరిగిరెళ్ళి తెచ్చాడు.”అన్నాడు అదోలా నా ముఖంలోకిచూస్తూ. నేను వెర్రిచూపులు చూశాను.

“కోతులుకూడాదయ్యాలవుతాయా?”నా గొంతు కీచుమంది.రహమాన్ నవాడు.

“వాడుకోతి కాదు. పన్నెండేళ్ళప్పుడులారీకింద పడి చచ్చిపోయాడు.చిన్న సన్నాసిగా కోతివేషాలేస్తుంటాడు. మీరు ఈ చెట్టు కిందగావెళుతున్నప్పుడేదయ్యాలను నమ్మనుఅన్నారు. అది ఆ కోతివెధవన్నాడు. కోతిరూపంలోబండి మీద దూకాడు.”

నాబుర్ర బండబారిపోతున్నది. “ఒసే రంగీ!ఆ వెధవను కాస్తఅదుపులో వుంచు”చెట్టుకేసి చూస్తూఅన్నాడు రహమాన్.

“రంగెవరూ?”సగం మూర్ఖులో అడిగినట్టుగాఅడిగాను.

“అదేబాబూ! వాడి అమ్మమ్మ!అదీ ఈ చెట్టు మీదేమకాంపెట్టింది.ఆ బోసి నోటితో ఎమ్మల్నిచూసి రంగబడి నవుతోంది.”

నేనుచివున లేచినిలబడ్డాను. నాలోకిపిచ్చిబలం వచ్చినట్టయింది.బండెక్కి కూర్చున్నాను.

“రహమాన్పద వెళ్లాం!” అన్నాను.రహమాన్ బండెక్కికూర్చున్నాడు. బండిబయలుదేరింది.

“బాబూ!”

“ఊ!”

“ఇప్పటికైనానమ్ముతారా దయ్యాలన్నయని?”

“నమ్ముతాను.నమ్మకేం చేస్తాను?ఇక ఆ దయ్యాల కథలుచెప్పకు. ఊరు చేరేలోపలే నా గుండెఆగిపోయేలా ఉంది.”

“ఇంకథలు కాదు బాబూ!”

“సరేలేవయ్యా!వాస్తవాలే! కథలుకావు. అంగీకరిస్తాను. ఇక ఆ ంషయాలుమాట్లాడకు.” అనేసివెనక్కు వాలి కళ్ళుమూసుకున్నాను.

లయబద్ధంగాపడుతున్న గుర్రపుడెక్కల శబ్దంంటూ మరో ఆలోచనమెదడులోకి రాకుండాఉంచడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను.

“మైమైండ్ ఈజ్ బ్లాంక్.నా బుర్ర ఖాళీగా ఉంది.నా బుర్రలో ఎలాంటిఆలోచనలూ లేవు.నా మనసు ంశ్రాంతితీసుకొంటున్నది.నాకు నిద్ర వస్తోంది.నేను నిద్రలోకిపోతున్నాను. నేనునిద్రలాంటిఅవస్థలోకి పోతున్నాను.”

ఆ మధ్యనేను హిప్పాటిజండ్ పుస్తకాలు తెగచదివాను. మనసులోనిభయాన్ని పారదోలడానికి ఆ జ్ఞానాన్ని ఉపయోగించుకొనేప్రయత్నంలో ఉన్నాను.గుర్రం బండి ఒక్కసారిగా ఆగింది.నేను కళ్ళు తెరిచాను.రహమాన్ గుర్రాన్నిసముదాయిస్తున్నాడు.

“ఫరాలేదుపద! అల్లరి చెయ్యకు!” అన్నాడు. గుర్రం చిన్నగాఅడుగులు వేస్తోంది.మధ్య మధ్యచెవులు నిగడతన్నమోర పైకెత్తుతోంది.

“ఏమైందిరహమాన్?” మళ్ళీఏం కొంప మునిగిందన్నట్టుగాఅడిగాను.

“ఏకుంన్నించడం లేదా!”

బద్మాష్! ండూ భూతరాజులాగేఅడుగుతున్నాడు. ండుఇంత వరకూ చెప్పినవన్నీకట్టుకథలే.ఎంతసేపు గుర్రం పరిగెడుతున్నాదూరం తగ్గడంలేదు.

“అదిగోనండి బాబూ!” అల్లంతదూరంలో, వెన్నెల్లో,ంతగా మెరుస్తున్నపెద్ద మర్రి చెట్టునుచూపించాడు.

“అక్కడేముంది?”

“జాగ్రత్తగానండి బాబూ!”

“అసలుసంగతి ఏంటి? ఏం నాలి?”

“ఏడుపు!ఆడదాని ఏడుపు.”

నిజంగానేనాకు భయం కంటేఎక్కువ కోపమ వచ్చింది.వాడిని అమాంతం బండిలోంచి తోసెయ్యాలనిపించింది.అరే అదేంటి? నిజంగానేనిపిస్తోంది. ఆడదానిఏడుపు! అది మామూలుఏడుపు కాదు. అనాదిగా ఆడదిగుండెను బద్దలుకొట్టుకుని వస్తున్నఏడుపు. అతి

దీనంగా,గుండెల్ని కరిగించేదిలాఉంది ఆ ఏడుపు.

ఆ సమయంలో,ఆ పరిసరాల్లో ఆ ఏడుపు జాలికంటేభయాన్నే కలిగిస్తోంది.

“అటుఆ చెట్టు ంద చూడండి!”

చెట్టుఆకుల మధ్య ఏదోకదిలినట్టుగాఉంది. కొమ్మలు ఊగుతున్నాయి.ఆ ఆకారం తెల్లగా ఉందిచెట్టుందకుజాలువారుతున్నవెన్నెల్లో కలిసిపోతున్నట్టుగాఉంది. బండి దగ్గరౌతున్నది.

“అదేంమోత?”భయంతో బిగిసిపోతూఅడిగాను.

“గాజులమోత!” అన్నాడు రహమాన్.

“అవునుగాజుల మోతే! మట్టిగాజులమోత! తెల్లటిఆకారం అదీ మర్రిచెట్టువీద!”

నాకుగుండె ఆగిపోయినట్టుగాఉంది.

“ఆపిల్లను చూస్తుంటేగుండె తరుక్కుపోతది. ఆ పిల్ల నాన్న డబ్బుకుకక్కు ర్తి పడి ముసలాడికిచ్చిచేశాడు. ఆ పిల్లఎదురు తిరిగింది. ఏడ్చింది. ఈ పెళ్ళి జరిగితేఎవడితోనో లేచిపోయిరెండు కుటుంబాలతలలూ వంచుతానన్నది. అయినా ంనిపించుకోలేదు. అరవయ్యో వడిలోపడ్డ భద్రయ్యతరలివచ్చాడు. పెళ్ళి బ్రహ్మాండంగాచేశారు. ఏం లాభం ఆ భద్రయ్యమాత్రం సుఖపడిచచ్చాడా? శోభనంరాత్రే ఆ అమ్మాయికి పిచ్చిపట్టింది” ఓ క్షణంఆగాడు.

“మళ్ళీఅదే ఏడుపు!!”

“ఊచెప్పు!” అన్నాను. ఆఏడుపు ంనడం కంటేండి మాటలు ంటుంటేనేభయం తక్కువగాఉంది.

“చాలామంది అంటారు - ‘దీనికిపిచ్చీలేదు పాడూలేదు. ఆ మొగుడు నచ్చకవేపాలు వేస్తుందని! ఇంకా ఏదేదో అంటారు. దానిబుద్ధి మంచిదికాదనీ, రాత్రిపూటఎక్కడకో వెళ్తుందనీఅంటారు. కాని బాబూ! దీనిబుద్ధి బంగారం, నాకుతెలుసు. అప్పుడప్పుడునేను ఈ అమ్మాయిని నాబండిలో తీసుకెళ్ళిదిగబెడ్తాను. దాంతోమా ఇద్దరికీ ఏదో ఉందనిపుకారు పుట్టించారు!” అనినిట్టూర్చాడు.

అర్ధరాత్రిరెండుగంటలకు ఇక్కడకురావడం ఏంటి? భయంవెయ్యదా! పిచ్చివాళ్ళకుభయం ఏంటి? మర్రి చెట్టెక్కెందుకుకూర్చోవాలి?

పిచ్చివాళ్ళుఏది ఎందుకు చేస్తారోఅందరికీ తెలిస్తేఈ పైక్రియాట్రిస్టులెందుకూ? పోనీలేఇది దయ్యంకాదు. పిచ్చిది. నా గుండెకుదుటపడింది.

బండిచెట్టును సస్పెన్సిస్తోంది. ఆ తెల్లటిఆకారం చెట్టువీదనుంచిదూకింది. నేను అప్రయత్నంగా ‘కెవు’మన్నాను. వెంటనేఅది దయ్యం కాదనిగుర్తొచ్చి నా భయానికినేనే సిగ్గుపడ్డాను.

“భయంలేదు బాబూ!” అంటున్నాడు రహమాన్.

దూకినతెల్లటిఆకారం చెట్టుకిందఆలాగే నిల్చుంది. బండి ఆగింది.

“రాలీలా! బండెక్కు!” పిల్చాడు రహమాన్.

ఆ ఆకారంకదులుతోంది. ఒక్కొక్కఅడుగే వేస్తుంటే,నా వెన్నెముకలోనలికిలపాము ఒక్కొక్కమెలికే తిరుగుతున్నట్టుగావళ్ళు జలదరిస్తోంది.

ఈమెదయ్యం కాదు. భయంఎందుకూ? నాకు నేను ధైర్యంచెప్పుకుంతున్నాను.ఆ ఆకారం చెట్టునీడలోనుంచివెన్నెల్లోకి వచ్చింది.అక్కడే నిలబడిపోయింది.నాకేసి చూస్తూ నిల్చుంది.రెప్పవాలచుండా చూస్తోంది.ఆమె అపురూప సౌందర్యవతి!తెల్లటిచీర. తెల్లటిరంక. తల్లో తెల్లటిమల్లెపూలు.

గాలివాటుకుమల్లెపూల వాసననా ముక్కుపుటాలనుతాకుతోంది. మనసులోఅంతవరకూ పేరుకొన్నభయం కరిగిపోతున్నది.ఆమె నిల్చున్న బాటతెల్లగా ఉంది. చుట్టూతెల్లగా మెరుస్తున్నవాతావరణం. ఆమెనుచూస్తున్న కొద్దీనాలోని భయంమాయమైంది. ఇన్నిగంటలు అనుభంచినమానసిక అస్థిరత కుదుటపడినట్టుఅయింది. హాయిగా గుండెలనిండుగా గాలి పీల్చుకున్నాను.

ఎంతఅందంగా ఉంది? సాక్షాత్తూఆ వనదేవతేవచ్చి నిల్చుందనిపిస్తోంది.ఆమె నన్నే చూస్తోందిఇంకా! నాకు స్త్రీ బలహీనతలేదు. తాజ్మహల్చూసినప్పుడు మనసుచలిస్తుందా! గులాబితోటను చూస్తేమనసు చలిస్తుందా?అలాగే అందమైన స్త్రీనిచూడగానే మనసెందుకుచలిస్తుంది. అందాన్నిచూసినప్పుడు అందమైనఅనుభూతి కలగాలిఅంతేగాని అనుభంచాలనేకోరిక కలగకూడదు. అదేవిదిగిన మనసు. ఆరోగ్యకరమైనమనసు. ఇం తన భావాలు.

కానిఇవాళ ఇదేంటి?ఆమెను చూస్తుంటేఆమెను తాకాలనిపిస్తోంది.ఆమెను గుండెలకుహత్తుకోవాలనిపిస్తోంది.రహమాన్ బండిదిగి ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

“లీలారా వెళ్ళాం!”

ఆమెమౌనంగా నడిచింది.నిద్రలో నడిచినట్టునడిచింది.

“బండెక్కు!”అన్నాడు రహమాన్.ఆమె బండి దగ్గరకువచ్చింది. నాకు ఆ పిల్లతోపిచ్చిలక్షణాలేంకన్పించలేదు.పిచ్చివాళ్ళంతాపిచ్చివాళ్ళలాకన్పించరు. ఆ మాటకొస్తేమనం రోజూ చూసేవాళ్ళల్లోఎందరో పిచ్చివాళ్ళుంటారు.ఆ లక్షణాలు పూర్తిగాముదిరితేగాని ఎవరూవాళ్ళకు పిచ్చి అనిగ్రహించలేరు.

“బాబూ!”గిరున తల తిప్పిచూశాను.

“ఈఅమ్మాయి కూడా ఊళ్ళోకి మనతోవస్తుంది.”

“నాకేంఅభ్యంతరం లేదు!”అన్నాను. ఆమెను చూస్తూమైమరపుగా. ఆమె బండిఎక్కింది. ఎదురుగా కూర్చుంది.మోకాళ్ళు ముడుచుకొనిముఖం మోకాళ్ళపైదకుదించుకొని కూర్చుంది.తను ఎదురుగా ఉన్నట్టుగమనించినట్టుగాకూడా లేదు. అవునుపాపం!

ఈ వయసులోఈమెకు పిచ్చి ఎక్కడంఏంటి? పిచ్చి ఎక్కలేదు.ఎక్కించారు.

మల్లెలవాసన చల్లగాలితోపాటు నా నాసికా పుటాలనుతాకుతోంటే నాలోఏవేవో కోరికలు తలెత్తసాగాయి.ఆ పిల్లను అలా చూస్తూకూర్చున్నాను. అలా చూడటాన్నేగుటకలు వెయ్యడంఅంటారు. గుర్రంబండిచక్రం ఒకటి కొంచెంపల్లంలోకి పడిలేచింది.అకస్మాత్తుగా లీలనాడ పడిపోయింది.గాభరాగా సర్దుకొని కూర్చుంది.

“సారీ!”అంది నా కళ్ళలోకిచూస్తూ.

“ఫరాలేదు”అన్నాను.

ఆమెకనురెప్పల్ని టపటపలాడించింది. ఆమెఅలా మరికొంతసేపు నాఒళ్ళోనే ఉంటే బాగుండననేకోరిక లీలగా మెదిలింది.

“ఏకళ్ళు చాలా అందంగాఉన్నాయి. నీళ్లలోనుంచులలులలాడుతూపరుగులు తీసే చేపల్లాఉన్నాయి.” ఆ అమ్మాయి కిసుక్కుననం తల వంచుకొంది.ఆ నవు నా మనసుకుగిలిగింతలు పెట్టింది.ఇంతకు ముందేగా గుండెలుఅసిపోయేలా ఏడ్చింది.ఇంతలో ఎలా నవగలుగుతోంది?

పిచ్చిది.పిచ్చివాళ్ళు ఎందుకునవుతారో, ఎందుకేడుస్తారోఎవరు చెప్పగలరు?అందుకే వాళ్లనుపిచ్చివాళ్ళంటున్నాం.ఆమె తల ఎత్తింది.నాకేసి ఓరగా చూస్తోంది.పెదవులు కదిలాయి.ఒంపులు తిరిగిన ఆ పెదవులమధ్య చిరునవు.

నాకువళ్ళు జల్లుమంది.ఆ నవు మామూలునవుకాదు. పిచ్చివాళ్ళు నవేనవు. నాకు పిచ్చివాళ్ళంటే భయంలేదు.వాళ్ళ నవంటేనేభయం. అదీ చిరునవుమాత్రమే. వాళ్ళువెర్రిగా నవుతోంటేనాకు భయం అనిపించదు.ఆ నవు పిచ్చివాళ్ళసహజమైననవుగా అన్నిస్తుంది.చిరునవు అసహజంగాఅన్నిస్తుంది.

నాఎదురుగా కూర్చున్న అందాలరాణిపిచ్చిది. నన్నుచూసి నవుతోంది.ముసిముసిగా నవుతోంది.నేను బిక్కుబిక్కుమంటూచూస్తున్నాను. నాకుపిచ్చెక్కిపోయేలాఉంది. ఒక సిగరెట్ కాల్చుకుంటేబాగుండు ననిపించింది.జేబులోనుంచిసిగరెట్పెట్టె తీశాను.అగ్గిపెట్టె తీశాను,పుల్ల బయటికితీసి గియ్యబోయాను.

నాచేతిలోంచి అగ్గి పెట్టె ఎగిరి అల్లంతదూరంలో పడింది. అదే వేగంతో ఆ పిల్ల కూడా బయటికి దూకింది. నేను ఏం జరిగిందో తెలుసుకొనే లోపలే ఆ పిల్ల బండిలో లేదు. నేను చూపు అందినంత వరకు చూశాను. రోడ్డు ప్రక్కగా ఉన్న చిన్న పొదల్లో నుంచి ఏదో నీడ పరుగెత్తడం చూచాను.

“రహమాన్ బండాపు!”

“ఎందుకు బాబూ!”

“ఆ పిచ్చి పిల్ల బయటకు దూకింది.”

“పరాలేదు లెండి.”

“అదేంటి? పాపం అర్థరాత్రి పూట అరణ్యంలాంటి ఈ ప్రదేశంలో ఎక్కడా తిరుగుతుంది? బండి ఆపి పిలుపు.”

“అది ఇక మనకు చిక్కదు బాబూ!”

“అసలేందుకలా ఉన్నట్టుండి ఎందుకు దూకింది?”

నా ప్రశ్న నాకే పిచ్చిగా అనిపించింది. ఆ పిల్లకు పిచ్చి! ఎందుకు దూకిందో ఎవరు మాత్రం చెప్పగలరు? ఆలా దూకి పారిపోవాలని పించింది ఉంటుంది. అందుకే దూకింది.

“ఏరు అగ్గి పుల్ల గీచారు. అందుకే పారిపోయింది!” అన్నాడు రహమాన్.

“ఆ పిల్లకు అగ్గంటే భయమా?”

“ఆ పిల్లకేంటి? ఏ దయ్యాని కైనా అగ్గి అంటే భయమే. ఏరు నలేదా?”

ఒక్కసారిగా బండిలోనే ఎగిరి పడ్డాను. నెత్తికి బండి టాపు కొట్టుకుంది. దిమ్మెరపోయాను. అరచేత్తో నెత్తిని రుద్దుకున్నాను. రహమాన్ కేసి చూచాను. వాడు నాకేసి చూడటం లేదు. ముఖం తిప్పుకొని నవుకొంటున్నట్టుగా అనిపించింది.

దొంగవెధవ! ండూ నాటకం ఆడుతున్నాడు. ండూ భూతరాజు కలిసేనను భయపెట్టేస్తాను వేసుకొని ఉంటారు. ండికీ ఆ హత్యతో సంబంధం ఉంది ఉంటుంది. ఇవన్నీ ఇద్దరూ కలిసి చేసిన ఏర్పాట్లే, దయ్యాలకు నమ్మని నేను రీజనింగ్ లేకుండా దయ్యాలని భయపడటం ఏంటి! భూతరాజు దయ్యం కాదు. కోతిచేష్ట సహజమైందే!

అసలేభయపడుతుండడంవల్ల అది దూకగానేభయపడ్డాను.అది మామూలు కోతిచేష్టే.ఈ పిల్లను కూడా ంళ్ళేకుట్రపన్ని తననుభయపెట్టడానికిఉపయోగించి ఉంటారు.దాంతో పాటు మరొకడెవడైనాఉండే ఉంటాడు. లేకపోతేఆ పిల్లకు పిచ్చేయిటి?ఆ కళ్ళలో తనకుపిచ్చితనం ఎక్కడాకనిపించడం లేదు.

మళ్ళీదూరంనించి వస్తున్నట్టుగాఉన్న గాజులమోత,వెండి గజ్జలుమొజాయిక్ ఫ్లోర్ ందపడినట్టు మధురమైననవు. నాకు కూడా నవోచ్చింది.ఆ పిల్లే పొదల్లోంచిగాజులు మోగిస్తోందనీ,నవుతోందనీ అర్థంచేసుకొన్నాను.

ఇకఊరు చేరేంత వరకూండ్చి పలకరించకూడదు.నాలుగు సంవత్సరాలక్రితం జరిగిన ఒకసంఘటన గుర్తుకొచ్చింది.అది ఆరోజు రాత్రిపదిగంటలకు టెలిగ్రాంమోసుకొచ్చిన ఒక దారుణమైనవార్త. ఈ టెలిగ్రాములుఎప్పుడూ రాత్రిపూటేవస్తాయి. నా చెల్లెలిభర్త పొలంలోపాము కరిచి చనిపోయాడనేవార్త.

11గంటల బస్ లోబయలుదేరాను.మనసంతా ముసురుపట్టినఆకాశంలా ఉంది. నా చెల్లెలిముఖం కళ్ళలోమెదులుతోంది.మనసు తరుక్కుపోతున్నది.నా చెల్లిని తల్చుకుంటూఉంటే, కళ్ళ వెంటనీరు కారుతోంది. తుడుచుకోవడంకూడా మర్చిపోయి కూర్చున్నాను.మూడు గంటల ప్రాంతంలోబస్సు కర్నూలు చేరింది.బస్సు దిగి మైలుదూరంలోఉన్న ఆ చిన్నగ్రామంవెళ్ళాలి. నడకసాగింది. చీకటి రాత్రి.పైగా వర్షం సన్నగా పడుతోంది.మనసులో బాధ.ఉండీ ఉండీ కళ్ళునీరు చిప్పిస్తున్నాయి.

చల్లటిగాలింస్తోంది. వర్షం ఆగిపోయింది.బట్టలు తడిసిపోయాయి.మబ్బులు మెల్లమెల్లగాంచుకొంటున్నాయి. కాలిబాటననడుస్తున్నాను.ఇక్కడక్కడ బాటలోనుగుంటలోని నీరు నా కాలుపడినప్పుడల్లాచిందుతున్నాయి.నా దృష్టి చుట్టూఉన్న వాతావరణంంద లేదు.

ఎప్పుడెప్పుడెళ్ళినాచెల్లెలినిఅక్కున చేర్చుకొనిఊరడిద్దామా అనే ఆదుర్దాలోఉన్నాను. అల్లంతదూరంలో ఊరి పొలిమేరలోరెండు ఆకారాలు కొంచెందూరంలో నిల్చునిఉన్నాయి. నడుస్తూనేకళ్ళు తుడుచుకొనిచూచాను. ఇద్దరులంబాడా యువతులునిల్చుని ఉన్నారు. అనుకోకుండాతృళ్ళిపడ్డాను.ఇక్కడ ఈ చీకట్లో వాళ్ళెందుకునిల్చున్నట్టుకళ్ళు తుడుచుకున్నాను.ఓ క్షణం నిల్చున్నాను.వాళ్ళు అలాగే నిల్చునిఉన్నారు.

నాకుదయ్యాల ందనమ్మకం లేదనిచెప్పాను గదూ? అందయ్యాలని నమ్మలేకుండాఉన్నాను. అయినా ఎవరో అర్థంకావడంలేదు.

“ఎవరక్కడ?”గట్టిగానే అరిచాను.వాళ్ళు ఉలకలేదు,పలకలేదు. అక్కడ్నుంచిఒక్క అంగుళం కూడా కదలేదు.నా మనసు ఏదో శంకతోఅంత బాధలోనూభయపడింది.అటు

చూడకూడదనుకొంటూనేచూశాను. జుట్టుఎగురుతున్నది. రంగురంగులపూసలు మెళ్ళో, బట్టలకుఅద్దాలు. మొదటికంటేస్పష్టంగా కన్పిస్తున్నారు.

“ఎవరును?” మళ్ళీ కేకవేశాను.సమాధానం లేదు.నేను అటు చూడకుండాగబగబా ముందుకుదాటిపోయాను.కొంతదూరం నడిచివెనక్కు తిరిగిచూశాను.వాళ్ళు అలాగే ఉన్నారు.పైగా ముఖాలు నా వైపుకుతిప్పారు. సుబ్బారావుమాటలు గుర్తొచ్చారు.

“నీకుతెలియనిం, ఇంకా ంజ్ఞానానికిఅందనిం లేవంటేలేకుండా పోతాయా?చనిపోయాక ఇంకేం ఉండదంటారుంవంటి కొద్దిమందిభౌతికవాదులు.కాని అనాదిగా మానవుడుదయ్యాల్సి నమ్ముతూవచ్చాడు. ఇప్పటికీనమ్మేవాళ్ళసంఖ్య నమ్మనివాళ్ళ కంటే ఎన్నోరెట్లుఎక్కువ నమ్మేవాళ్ళంతాపిచ్చివాళ్ళు కాదు.పెద్దపెద్ద మేధావులుకూడా నమ్ముతున్నారు”అంటూ వదిస్తాడు అవేశంగా.నేను వాడి మాటలకునం ఊరుకుంటాను.

మరిఈ అనుభవం ఏంటి?గుండెలో పేరుకొంటున్నలక్ష్యపెట్టనట్టునాకు నేనే చెప్పకొంటూవెళ్ళిపోయాను.తీరా ఊళ్ళో ప్రవేశించేసరికినా మనసు దుఃఖభారంలోఆలోచనలతోభయం మరుగునపడిపోయింది.

మనిషిమనసు అతనికి తెలియకుండాసుఖాన్ని కోరుకుంటుంది.ఎక్కువ రోజులుబాధపడటం ఇష్టపడదు.అందువల్లనే ఎంతదుఃఖం కూడా కాలక్రమేణాతన శరీర తీవ్రతనుకోల్పోతుంది. అందుకేఅంటారు కాలమే గాయాన్నిమాన్పతుందని.

అంత్యక్రియలుజరిగాయి. చిన్నదినంకూడా అయిపోయింది. అప్పుడేనా బావమర్ది పోయిమూడురోజులైంది.ముందు కార్యక్రమాన్నిగురించిన ఆలోచనలోపడ్డాను. చెల్లెలిభంష్యత్తు గురించీ,పిల్లల భంష్యత్తుగురించీ ఆలోచనలుసాగుతున్నాయి.

అకస్మాత్తుగాఆ రాత్రి నేను చూసినలంబాడా యువతులుగుర్తొచ్చారు. అదేంటోతెలుసుకోవాలనిబుద్ధి పుట్టింది.మధ్యాహ్నంఎవరికీ చెప్పకుండా బయలుదేరాను.ఆ ప్రదేశానికి వచ్చినిల్చుని నాలో నేనేనవు కున్నాను.

అంరెండు ఈతచెట్లు.వర్షం! చీకటి!తడిబట్టలుఈదురుగాలి! శరీరం బాధపడుతోంది. కళ్ళల్లోనిముషనిముషానికి ఉబికివస్తున్ననీరు! గుండెల్లో పేరుకుపోతున్నదిగులు! కన్ను చెదిరింది.దయ్యాలను నమ్మనుకనుక కళ్ళు తుడుచుకొనిమళ్ళీ చూశాను.

ఆ చెదిరినరూపాలు ఇంకొంచెం స్పష్టంగాఉన్నట్టు కన్పించాయి.చూసిన కొద్దీ - ముందులంబాడా యువతులుగాభావన కలగడంవల్ల డీటైల్సుకన్పించసాగాయి. చిన్నప్పుడుఆరుబయట నులకమంచం ఏద పడుకొనిమబ్బుల్ని చూస్తుంటేఅం రకరకాల ఆకారాలలో కన్పించేం.మనం ఎలా భాంస్తేఅలా కన్పించేం.

“ఏంటిబాబూ! అంతగా ఆలోచిస్తున్నారా?”

నాఆలోచనా దారం పుటుక్కునతెగింది.

“ఆవీ లేదు. నీకు పుణ్యంఉంటుంది. కాసేపు మాట్లాడకుండాకూర్చో!” అన్నాను రహమాన్తో.

వాడుచిరునవు నవాడు.వెధవ నవుతున్నాడు.నేను భయపడటాన్నిగుర్తు చేసుకొని తనంజయం ింద గరంగా నవుతున్నాడు.

“బాబుగారూవాళ్ళిద్దరూ ఏంచెయ్యాలోతోచక తికమక పడుతున్నారు!”

“ఎవరూ?”వాడి మాటల్లోపడకూడదనుకొంటూనేయాంత్రికంగా అడిగాను.

“నీలకంఠశాస్త్రి,ఆనందరావులు బాబూ!”

“వాళ్ళెవరు?”

“ఏప్రెల్14వ తేది ‘ఈనాడు’చదవలేదాబాబూ!”

“చదివానేమో!కాని ఆ పేర్లు గుర్తులేవు.అసలు సంగతి చెప్పు.”

“అదేబాబూ! ప్రభుతంవారుఅంటే ంద్యాశాఖవారువారికి స్పాట్ వాల్యుయేషన్ఆర్డర్లు పంపిచారు.

“అయితే!”వాడేం చెప్పాలనుకొంటున్నాడోఅర్థం కాలేదు.

“అందులోఒకాయన ఐదేళ్ళక్రితం, రెండో ఆయనరెండేళ్ళ క్రితంచనిపోయారు.”

నేనుఅయోమయంగా చూశాను.

“ఆచెట్టుింద వాళ్ళుకూర్చుని ఉన్నారు. ఎంత దిగులుగాఉన్నారనుకున్నారు? ఆర్డర్లువచ్చాయని తెలుసు.సర్దాగా వెళ్ళాలనుకొన్నారుమధ్యలో ఈ పేపరువాళ్ళు. తాము చచ్చిపోయినట్టురాసి ఆ ఛాన్సు కాస్తా చెడగొట్టారనిబాధపడుతున్నారు.”

రహమాన్నులాగి గూబ పగులగొట్టాలనిపించింది.ఆ న్యూస్ నేనూ చదివాను.ఇలాంటి న్యూస్వస్తానే ఉంటుంది.వాళ్ళిద్దరితోపాటుమరొక చనిపోయినవ్యక్తికి కూడా ఆర్డర్లుపంపించినట్టుకూడాచదివాను. ంద్యాశాఖంతలని ఒక గ్రంథంరాసి డాక్టరేట్

సంపాదించుకోవచ్చు.ఈ వెధవకు వాళ్ళఆత్మలు కన్పిస్తున్నాయట!అం దిగులుగా ఉన్నాయట!

“రహమాన్!”

“అయ్యా!”

“నీకుతెలుగు చదవటంవచ్చా?”

“వచ్చుబాబూ!”

“తెలుగునవలలు బాగాచదువుతావా?”

“అందరించదవను.”

“ఎవరించదువుతావ్?”

అతనుకొన్ని పేర్లు చెప్పాడు.నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.అదీ సంగతి! అందుకే ండికిమతిపోయింది. హెల్మ్యాసినేషన్స్ఎక్కువయ్యాయి.

“ఉయ్యాలాజంపాలా చదివారాబాబూ?”

“లేదు.”

“ంరురచయిత అని ంన్నాను.మరి ం తోటి రచయితలురాసేం చదవకపోతేఎలా?”

“చదువుతాను.కాని దయ్యాలూ - భూతాలూఅంటూ మూఢనమ్మకాలనునూరిపోసే ట్రాష్ - అదేచెత్త - చదవను.”ఖచ్చితంగా అన్నాను.

“ఇంతఅనుభవం అయ్యాకకూడా ంకు నమ్మకం కుదర్లేదాబాబూ?” వాడి కంఠం అదోలాపలికింది.

తనుఊహించింది కరెక్ట్!ఉయ్యాల జంపాల’గూడా చదివాడట.

“బాబూ!అందులో హీరోకిఆత్మలూ, దయ్యాలూకన్పిస్తాయి. అతనితో మాట్లాడతాయి.మామూలు వాడుచూడలేనిం అతడుచూస్తాడు. ఏ నక్షత్రంలోపుట్టాడో రచయితకేతెలియదు. కానినేను ఆ నక్షత్రంలోపుట్టి వుంటానుబాబూ! చిన్నప్పుడునేను చెప్పే మాటలుంని మా పెద్దోళ్ళుబెంబేలెత్తిపోయేవాళ్ళుబాబూ! ఎన్ని పుణ్యక్షేత్రాలకోతిపారు. తాయెత్తులుకట్టించారు. దాదాపుమహాత్మగలదగ్ధాలన్నింటిదగ్గరకూ తీసుకెళ్ళారు.”

“అయితే ఈ పిచ్చి నీకు ఇప్పుడొచ్చిందికాదన్నమాట? చిన్నప్పటినుంచీ ఉన్నదే!”

“పిచ్చికారు బాబూ!”

“పిచ్చే! పిచ్చే! మహాపిచ్చి! ఆపిచ్చి చాలా భయంకరమైనది. అది ఆ ఎక్కిన వాడితోనే ఉండిపోదు. చుట్టూవాళ్ళకు గూడా ఎక్కిస్తుంది. ఇలాంటి పిచ్చి వాళ్ళకోసం వేరే పిచ్చాసుపత్రులు కట్టించాలి.” ఆవేశంగా అరచినట్టే అన్నాను.

రహమాన్ మొహం చిన్నబోయింది. ఏదో అనబోయాడు.

“రహమాన్ ప్లీజ్! ఇక ఆ షయాలను గురించి మాట్లాడకు. నేను అలిసిపోయాను. కాసేపు కళ్ళు మూసుకుంటాను. డిప్లబ్ చెయ్యకు.” ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్టుగా అని బండి తడికకుతల ఆనించి చేరబడి కళ్ళు మూసుకొన్నాను.

వెధవనవు కొంటున్నాడు! నవు! నవు! ఇంకెంత సేపులే! ఊళ్ళోకి పద! నీపని చెప్తా! నిజం కక్కిస్తా! మళ్ళీ ఇల ఎవర్నీ భయపెట్టకుండా పిచ్చాసుపత్రులో పెట్టిస్తా!

కల్పన కూవాస్తవానికీ ఉన్న ఆ సున్నితమైన రేఖను కొందరు చెరిపేస్తుంటారు. కల్పనలో ఉన్న వాడు వాస్తవంలోకి రాకపోగా వాస్తవంలో బతికే వాడు కూడా కల్పనలోకి జారిపోతాడు. రీజనింగ్ పోతుంది. బుద్ధి శక్తి క్షీణిస్తుంది. అటువంటి పిచ్చి వాళ్ళ మాటలవల్లా, రాతలవల్లా కల్పన కూ - వాస్తవానికీ మధ్య ఊగిసలాడే బలహీనులే దెబ్బతింటారు.

నాశరీరం ఒక్కసారి పులకరించింది. ఏనాడూ తెలియని ఏదో ంత అనుభవానికైనా మనసు లొంగిపోతున్నది. ఏమైంది నాకు? రహమాన్ కేసి చూశాను. రహమాన్ గుర్రం మీదుగా తలవంచి దేన్నో గమనిస్తున్నాడు. రెక్కలు టపటపలాడిస్తూ, ంత ంత ధనులు చేస్తూ పక్షులు ఒక్కసారిగా చెట్ల మీద నుంచి లేచాయి.

దూరంగా ఏవేవో అరుపులు! రెండు అంబోతులు ఢీకొన్నట్టు గారంకెలు! మధ్యమధ్య ఏనుగులు ఘింకారాలు లీలగా వినిపిస్తున్నాయి. నా చెంపకనే నల్లపిల్లినోటికి చిక్కిన పావురం రెక్కల చప్పుడు. నేను తృప్తిపడ్డాను. అంతలో పిల్లి నోటికి చిక్కిన పురుగు రెక్కల సన్నని చప్పుడు రెండో చెంపకగా!

ఏంటిది? ఏమైంది నాకు? ఎక్కడున్నాను?

“బాబు గారూంటున్నారా?”

“ఊ” అంతకంటే మాట్లాడాలని అనిపించలేదు. నేను మాట్లాడకపోయినా వాడు అంత తేలిగ్గా వదుల్తాడా?

“ఁకుఁనిపించడం లేదాబాబూ?”

“లేదు.” కావాలనే అన్నాను.

వాడుగిరున తలతిప్పిచూశాడు నాకేసి ంస్మయంగా.రకరకాల జంతువులఅరుపులు నాకు ంనిపిస్తున్నాయి.అరుస్తూ అవన్నీ మా వైపుకేవస్తున్నట్టుక్రమంగా అరుపులు పెద్దదవుతున్నాయి.

“బాబుగారూంటున్నారా?”

“ఆంటున్నాను. కొండలందున్న అరణ్యంలోజంతువులు పోట్లాడుకుంటున్నట్టుఉన్నాయి.” నిర్లక్ష్యంగా అన్నాను.

“కాదుబాబుగారూ! ఈ ప్రాంతాల్లోక్రూరమృగాలు లేవు.ఇంతవరకు ఈ ప్రాంతాల్లోక్రూరమృగాలున్నట్టుగానీ,ఎవర్నయినా చంపినట్టుగానీంన్నారా?”

“లేదు!” సాలోచనగా అన్నాను.

“ఈఅల్లరంతా పిశాచాలుచేస్తున్నదేబాబూ!”

శరీరమంతాఏదో జరజర పాకుతున్నట్టుర్లుమంది.

“బాబుగారూఅలా చూడండి. మనబండి వెనకే.....”

నేనుగిరున తలతిప్పిచూశాను. అంతెత్తునఆకాశంలో దేదీప్యమానమైనఒక వెలుగు చక్రం మాకేసేవస్తోంది. ఆ వెలుగుచక్రం అగ్నిగోళంలామారింది. ఆ అగ్నిగోళంకణకణలాడుతూవేగంగా వస్తోంది. అదిక్రమంగా పెద్దదవుతోంది.దగ్గరగా వస్తోంది.దగ్గరగా వచ్చింది.అప్పుడు ఆ వెలుగు రెండుకేంద్ర బిందువులనుంచివస్తున్నట్టుగాకన్పించింది.

నాకుభయంగా లేదు.ంతగా వుంది. కుతూహలంగాచూడసాగాను.

“బాబుగారూ!పుర్రె! అస్థిపంజరం తాలూకుపుర్రె!” గావుకేక పెట్టాడురహమాన్. నేనుగావుకేకలు పెట్టడంమానేశాను.ఇప్పుడువాడు పెడుతున్నాడు.నేను పరిశీలనగాచూశాను.

అవును!అది పుర్రే! దాని కళ్ళుఉండే గుంటల్లోంచిఆ వెలుగులు చిమ్ముతున్నాయి.

“చాలాచిత్రంగా ఉందే!”అనాయాసంగా నా పెదవులుఉచ్చరించాయి. వెయ్యికాండిల్స్ బల్బుల్లాఆ పుర్రెకు సంబంధించినకళ్ళగుంటలువెలుగులు చిమ్ముతున్నాయి.నా కళ్ళు ంరుంట్లుగొల్పుతున్నాయి. చికిలించుకొంటూనేఆ పుర్రెను స్పష్టంగా

చూడటానికిప్రయత్నిస్తున్నాను.ఆ పుర్రె నోటికన్నంనుంచి తెల్లటిపొగవస్తున్నట్టుగాగమనించాను. క్రమంగాపొగలు వ్యాపించసాగాయి. కళ్ళవెలుగుఆగిపోయింది. వెన్నెల్లోపొగమాత్రమే వ్యాపిస్తూకన్పించింది. ఆ పొగ దట్టంగాపేరుకొంటూ నీడలాంటిఆకారంగా మారింది.

నేనుఆశ్చర్యంగా ఆ అద్భుతాన్నిచూస్తున్నాను. బండిఆగిపోయిందనే ంషయం కూడాగమనించలేదు.ఆ నీడ ఒక్కసారిగా మానవాకారాన్నిధరించింది. నాకుభయం అనిపించలేదు.

ఆ ఆకారాన్నిచూస్తుంటే నా మనస్సుంలక్షణమైన అనుభూతినిపొందసాగింది. ఆ అనుభూతిమానవుడు నేర్చినభాషకు అందనిది. ఏ భాష్యకారుడికీలోంగనిది.నేను తన్మయతంతోచూస్తున్నాను. నా కళ్ళముందుజగదేక సుందరి నిలబడిఉంది.

“యువరాణిహెలెన్!”ఒక్కసారి అరిచాడు రహమాన్.గుర్రం బండి దిగి సలాంచేశాడువంగి. ఆమె నన్నుచూసి చిరునవునంది. చుట్టూఉన్న ప్రకృతి స్తబ్ధంగానిలిచిపోయినట్టుంది.చంద్రుడు నన్నుచూసి ఈర్ష్య పడ్డాడు.ముఖం చూపించలేకపక్కనే ఉన్న మబ్బుతునకలోదాక్కున్నాడు.

నేనుతన్మయతంపొందాను. గుండె వేగంపెరిగింది.

“ప్రియా!ఏంటలా చూస్తావు.దిగిరా!”

నేనున్నది ంణానాదం.అది మనిషి నోట్లోనుంచివచ్చినమాటల్లాలేవు. నాదబ్రహ్మసయంగా ంణలో ఆ మాటల్నిపలికించినట్టనిపించిందినా చెవులకు. కళ్ళముందుఅద్భుత దృశ్యం.అదితీయం. అపురూపం. ప్రపంచంలోనిసౌందర్యమంతా రాసిపోసినట్టుంది.ప్రకృతి ఆమె పాదాలముందు మోకరిల్లినట్లుగాఉంది.

ఆమెఈజిప్టు దుస్తుల్లోఉన్నది. ఎవరీమె?దేవకన్యా? సప్నాలలోనిరాజకుమార్తా? వనకన్యా?

“నిన్నుకనులారా చూడడంకోసం కొన్నివేలఏళ్ళుగాఎదురుచూస్తున్నానుప్రియా!”

నేనుఆమె పెద్ద పెద్ద కళ్ళలోకిచూస్తూ మంత్రముగ్ధుడిలాఉండిపోయాను.

“నువుజన్మిస్తున్నావు.చనిపోతున్నావు.పూర్తిగా జీతాన్ని జీంచితనుభంచి చచ్చిపోతున్నావు.కాని నేను మాత్రంఇలా నీ కోసం ఎదురుచూస్తూనేఉన్నాను”

నేనుఆ ప్రయత్నంగానే బండిదిగాను.

“ప్రియా!”అనేక వెండి గంటలుమ్రోగాయి. కంఠంలో తేనెలుఊరుతున్నాయి. ఎంత తియ్యటికంఠం?ఆ కంఠసరంలో మునిగిపోవాలనిపించింది.

“ప్రియా!నీతో మాట్లాడడానికి,నీతో కలిసి కాసేపు కూర్చోవడానికిమూడువేల సంవత్సరాలుగాఎదురుచూస్తున్నాను.”

“ఎవరునువు?” గొంతు పెగల్చుకొనిఎలాగో అన్నాను.

“నేనెవర్ననిచెప్పను. మూడువేలఏళ్ళ క్రితం నువునన్ను ప్రాణప్రదంగాప్రేమించినవాడి.”

నాకంతాఅయోమయంగా ఉంది.

“ఓపది నిమిషాలు అలా వెళ్ళిఆ చెటుకింద కూర్చుందాం.అన్ని షయాలూ చెబుతాను!”అన్నది ంలాసంగా చూస్తూ.

“ఆచెట్టుకిందా?” నాగొంతు కీచుమన్నది.ఆమె గలగల నంది.జలజల రాలినట్టుగాంన్నించింది ఆ నవు.

“భయపడ్తున్నావా?నీ కోసం నీతోనే ఉండిపోవడంకోసం ఎంత పరితపిస్తూ తిరుగుతున్నానోనీకు తెలియదు.”

“కావచ్చును!కాని నువు ప్రేతాత్మ.నేను మనిషిని! మనిషిప్రేతంకోసం ఈ జన్మనువదిలిపెట్టడానికిఇష్టపడడు!” అన్నాడుఆమె సౌందర్యాన్ని కనుదోయిలోనిలుపుకుంటూ.

“నేనుఅది కోరుకోవడం లేదు.కేవలం నీకు మనపూరజన్మ వృత్తాంతంనిపించాలని ఉంది. అంతే.”

“అందువల్లనీకు వచ్చేదేంటి?”

“సంతృప్తి!శాంతి!”

“వెళ్ళండిబాబూ! ఏం భయంలేదు”రహమాన్ అన్నాడు.

“నేనునిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను.ప్రతి జన్మలోనూనిన్ను చూస్తూ ఉన్నాను.ప్రేమించేవాడిని ప్రేతాలుకూడాచంపవు. నీ సుఖాన్నిచూస్తూ అనందిస్తూనేఉన్నాను. నువయినాపరిపూర్ణ జీతాలనుగడుపుతూన్నావనిసంతృప్తి పడ్తున్నాను”అన్నది హెలెన్కెరీనా! ముగ్ధమోహనంగానంది.

నామనసు నా సాధీనంలోలేదు. ప్రేతంఅని తెలిసి ఆమె మాటల్నికాదనలేక పోతున్నాను.ఆమె వెనకే నడుస్తున్నాను.కనపించని బంధంఏదో వేసి నన్ను ఆమెనడిపించుకొని వెళ్తున్నది.

“రహమాన్!”క్షణం ఆగి పిల్చాను.

“ఏంబాబూ!”

“నేనుకాసేపు ఆ చెట్టుక్రిందున్నరాతి బండ మీద కూర్చుంటాను.నువు బండిలో శ్రాంతి తీసుకో!”

“అలాగే!”

“నిద్రపోవద్దు.”

“అలాగే!” అని వాడు నవుకుంటూవెళ్ళాడు. వాడినిలాగి కొట్టాలనిపించింది. ఇద్దరం దూరం వెళ్ళిచెట్టుకింద ఉన్నరాతి మీద కూర్చున్నారు.

“హాలెన్!చెప్పు! మన జన్మగురించి చెప్పు!” నాప్రశ్న నాకే ఆశ్చర్యాన్నికలిగించింది. నేనుపునర్జన్మల్నినమ్ముతున్నానా?నా మేధస్సు నన్ను హెచ్చరించబోయింది.లేదు నమ్మడంలేదు. కాని నమ్మాలనిపిస్తోంది.మనసుకు. అందుకే అడక్కుండావుండలేక పోతున్నాను. నాలనే కుతూహలాన్ని ఆపుకోలేక పోతున్నాను.

“అదిచాలా పెద్ద కథ!”

“అయినా నాలని ఉంది. చెప్పు!” అన్నాను.

“ఆమెముఖంలోకి తని తీరాచూస్తూ ఎంతసేపయినా కూర్చోవాలనిఉంది.

“నేనుఈజిప్టు రాజకుమారిని.చాలా అందమైనదాన్ని.అందరి కళ్ళు నా మీదేఉండే. నాకు వయసువచ్చిన కొద్దీఎందరో రాజకుమారులునా కోసం మా తండ్రికికబుర్లు పంపించారు. నా తండ్రిమాత్రం నా పెళ్లిగురించి శ్రద్ధ తీసుకొనేవాడు.ఒకరోజు మా అమ్మతోమాట్లాడుతుంటేన్నాను. మా సైన్యాధిపతిపరమ దుర్మార్గుడు.అయితే బలవంతుడు.తెలివైనవాడు.సైన్యం అంతా అతని కనుసన్నలలోనేమెలుగుతూ ఉండేది.

మానాన్న పిరికివాడు. ఎప్పుడూఅనారోగ్యంతో బాధపడుతూఉండేవాడు. ఒకరకంగా

రాజుసైన్యాధిపతి ఫిరోన్తీత్నే.మా నాన్న నన్నుఫిరోన్తీత్నుకు ఇచ్చింవాహం చేస్తాననిమాట ఇచ్చినట్టుఆరోజు నాకు తెలిసింది.అమ్మ ంల్లేదన్నది.నేను చేసుకోనన్నాను.మా మాటకు ఎవరూంలువ ఇవరని నాకుతెలుసు. ఫిరోన్ చాలాదుర్మార్గుడని నాకు తెలుసు.నేను ఒక నిర్ణయానికివచ్చాను. ఏమైనాసరే ఫిరోన్కు దక్కకూడదనుకున్నాను.

ఒకరోజుఅర్ధరాత్రి నా గుర్రం ఎక్కిబయలుదేరాను.ఎంతదూరం వెళ్ళారోనాకే తెలియదు.ఒక అరణ్యమార్గంలోవెళ్తున్నాను.తెలతెలవారుతుండగా గుర్రం సకిలించింది.ముందుకు పోనని మొరాయించింది.అంతలో సింహంగర్జన ంనించింది.నా ప్రాణాలు ఉగ్గబట్టిపోయాయి.ఎదురుగా సింహం నిల్చునిఉంది అల్లంత దూరంలో.

సింహంనా ందకు లంఘించడానికిసిద్ధంగా ఉంది. నేనుకెవుమని అరిచాడు. రక్షించమనికేకలు పెట్టాను.

“వెనక్కుతిప్పు గుర్రాన్ని!” ఎవరోఅరిచారు వెనకనుంచి.నేను గుర్రాన్ని వెనక్కుతిప్పాను. సింహంగర్జిస్తూ గుర్రందకు దూకిందనేఅనుకున్నాను. అది అరుస్తూనేఉంది. దిక్కులు మార్మొగుతున్నాయి.అయినా నేను క్షేమంగానేఉన్నాను. గుర్రాన్ని ఆపి వెనక్కుచూశాను. ఒక్కసారిగా గుర్రంందినుండి కిందకుదూకాను.

నాకాళ్ళు భూులోకికూరుకుపోతున్నట్టుగాదూకినచోటనేనిల్చుండిపోయాను.ఎదురుగా భయంకరమైనదృశ్యం. ఒక యువకుడుబల్లెంతో సింహంతోపోరాడుతున్నాడు.బలిష్ఠమైన శరీరం.ఒక్కసారిగా భీకరగర్జనచేస్తూ సింహంకింద పడిపోయింది. నేనుఒక్క పరుగున ఆ యువకుడిదగ్గరికెళ్ళాను. అతనిముఖందా, ఛాతీదా,చేతులదా సింహపుగోళ్ళు గీచుకున్నగాయాలన్నాయి. వాటినుండిరక్తం ఓడుతున్నది.

అతనునన్ను చూశాడు.నేను అతన్ని చూశాను.ఎంతసేపు అతన్ని అలాచూస్తూఉందిపోయానో నాకే తెలియదు.నేను ఒక్కసారిగా ఆవేశంతోవెళ్ళి అతన్ని చుట్టేశాను.అతను శిలలా నిల్చుండిపోయాడు.నా ఆవేశపు పొంగు తీసింది.వెంటనే అతన్నివదిలి సిగ్గుపడుతూదూరంగా జరిగి నిల్చున్నాను.అతను నా పేరు అడిగాడు.నేను నా గురించి అంతాచెప్పాను. అతనుతనను గురించిఅంతా చెప్పాడు. అతనుగిరిజనుడు. ఒక దళనాయకుడి కొడుకు. పేరు సఫరాన్.అతని అంగ సౌష్ఠవాన్నిరెప్పవాల్రకుండా చూస్తూనేనిల్చున్నాడు.

సఫరాన్నాకు ధైర్యం చెప్పాడు.ఫిరోన్ తను ఉన్నంతవరకునన్నేం చెయ్యలేడనిమాట ఇచ్చాడు. ఇంటికితీసుకెళ్ళాడు. అతనితల్లిదండ్రులునన్ను ఆదరించారు.వారం రోజుల్లోనేఅతన్ని ఎంత ప్రేుస్తున్నానోఅర్థం చేసుకొన్నాను.నా ప్రేమను అతనిఎదుట ప్రకటించాడు.అతను కూడా నన్నుప్రేుస్తున్నాడని తెలుసుకొన్ననా ఆనందానికి అవధులేవు.

మాయిద్దరికీ పెద్దలముందువారి పద్ధతి ప్రకారంవాహం జరిగింది.కొమ్ము బూరలు ఊదారు.ంప్పసారా తాగారు. డ్యాన్సులుచేశారు. తుఫాను వచ్చింది.వెళ్ళిపోయింది. మా

ఇద్దరిమధ్యా ఉన్న గోడలన్నీపడిపోయాయి. ఉన్నదిమేుద్దరమే! ప్రేమసముద్రంలో పూర్తిగామునిగిపోయాము. ఇలాఎంతోకాలం గడువలేదు.ఫిరోన్కు నా ఉనికి గురించితెలిసింది. అతనుతన సైన్యంలోఆ దళం ంద ంరుచుకుపడ్డాడు.అతని సైన్యం ముందుఈ

చిన్నదళంతాగలేకపోయింది. సఫరాన్ నాకోసం చివరి వరకుపోరాడాడు. గాయపడ్డాడు. స్పృహ తప్పిపడిపోయాడు. ఫిరోన్ అతను చనిపోయాడనేభాంచాడు. నన్నుబలవంతంగా తనమహల్ కు వెళ్ళి తీసుకెళ్ళాడు.

నాతండ్రికి ఇదంతా తెలుసు. అయినా అసమర్థుడు. అసహాయంగా ఉన్నకుండి పోయాడు. నేను అతనికి ఒక పట్టానలొంగలేదు. లొంగదల్చుకోలేదు. నా ప్రియుడు చనిపోయాడు. నేను వెళ్ళిపోవాల్సికాని ండ్ని మాత్రంవదలకూడదనుకొన్నాను. ఆ రాత్రి నేను లొంగిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్టుకబురు పంపిచాను. అతడిసంతోషానికి అవధులేవు. చక్కగా అలంకరించుకొనినన్ను ఉంచినగదికి వచ్చాడు. దాసీలునన్ను కూడా అలంకరించారు. నేను ఎదిరించలేదు. అతన్ని మంచి మాటలతో మత్తులోకి నెట్టాను.

దిండుకింద దాచిన ంషం పూసినకత్తి తీసి గుండెల్లోగుచ్చాను. అతనుపిచ్చిగా అరిచాడు. లేచినన్ను అందుకోవడానికి ప్రయత్నించాడు. అతడు చాచినచేతికి మళ్ళీకత్తితో గాయం అయ్యింది. కత్తివల్ల తగిలినగాయంకంటే ంషం వేగంగాపని చేసింది. అతడుకుప్పకూలిపోయాడు. నేనుఆ కత్తితోనే పొడుచుకొని ప్రాణాలు వదిలాను.

నాసఫరాన్ చావలేదు. అతను కోలుకున్నాడు. అయితే మరోంవాహంచేసుకోలేదు. నేను అతని కోసం ప్రేతయోనిలో ఎదురుచూశాను. నిండుజీతాన్ని అనుభవించిన అతను మళ్ళీజన్మించాడు. ఈసారి రష్యాలోజన్మించాడు.” ఆగి నావంక చూసింది.

“అంటేఆ సఫరాన్ ను నేనేనా?”

“అవునుప్రియా! నువే! నువే! నీవు మూడువేలసంవత్సరాల నుండిపుడుతున్నావు. ఛస్తున్నావు. నిన్ను కలుసుకునే అవకాశం నాకు లభించలేదు. ఈసారి నువు భారతదేశంలోజన్మించినట్టుతెలుసుకున్నాను. దేశమంతా అశాంతిగాతిరుగుతూనే ఉన్నాను ఇన్నాళ్ళ నుంచీ. ఇక్కడ కలుసుకోగలిగాను.”

“మరిపూర జన్మలో ఎందుకుఇలాగే కలుసుకోలేకపోయావు?” సందేహంగా అడిగాను.

“ఫిరోన్ కూడా కటిక చావు చచ్చాడు. ప్రేతయోనిలో ప్రవేశించాడు. వాడు నన్ను కనిపెట్టుకొనేడంటున్నాడు. నిన్నుకలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించినపుడల్లావాడు అడ్డు పడ్తూనేఉన్నాడు.”

“మరిఇవాళ?”

“అదేనాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది.”

“హెలెన్!” దిక్కులు బద్దలైనట్టు అరుపు.

“వచ్చాడు.ఆ దుర్మార్గుడు వచ్చాడు.నువు పారిపో!” అరిచింది హెలెన్ భయంగా.

ఆమె మాటలు పూర్తి అయికాకుండానే భీభత్సం కలుగజేస్తూ ఏవేవో శబ్దాలు. అరుపులు. పిట్టల రెక్కల చప్పుళ్ళు. నాముఖం మీద గబ్బిళాలు దూకుతున్నాయి. గబ్బిళాల గోళ్ళు నా ముఖాన్ని చీరుతున్నాయి.

“ఏమే! నీ ప్రియుణ్ణి కలుసుకున్నానని కులుకుతున్నావా? చూడునిన్నేం చేస్తానో!” మగ కంఠం గర్జించింది. గబ్బిళాలకు చేతులు అడ్డం పెట్టుకుంటూనే ఆ మాటలు ంటున్నాను. వాడెవడో నాకు కన్పించడంలేదు.

“దుర్మార్గుడా! నువు నన్నేం చేస్తావురా? నా కోరిక తీరింది. నాకు ప్రేతయోనినుంచి ంముక్తి లభించింది. నుంకా ఈ పిశాచ రూపంలోనే మరో వెయ్యి సంవత్సరాలు తిరుగు.” ఆమె కంఠం పలికింది.

చుట్టూరకరకాల అరుపులు. కుక్కల ఏడుపులు. గబ్బిళాల అరుపులు. పక్షుల రెక్కల చప్పుళ్ళు. నాకు స్పృహ తప్పుతోంది.

“రహమాన్!” గట్టిగా అరవడం మాత్రమే గుర్తుంది.

“బాబుగారూ! బాబుగారూ!”

తట్టిలేపాడు రహమాన్. నేను కళ్ళు తెరిచాను. పైన బండి కప్పు.

“నేను బండిలోకి ఎలా వచ్చాను?”

“నేనే ఎత్తుకొచ్చి పడుకోబెట్టాను బాబూ!”

“ఆమె ఏమైంది?”

“ఆమె ఊర్దలోకాలకు వెళ్ళిపోయింది. ఆమె కోరిక తన ప్రియుణ్ణి చూడాలనీ, మాట్లాడాలని, తన కథ చెప్పాలనీను- అదే తీరిపోయింది. ఆమెకు ప్రేతయోనినుంచి ంముక్తి లభించింది.”

“వాడు?”

“వాడు వెర్రెక్కినట్టుకాసేపు భీభత్సం చేశాడు. నేను, నా సహచరులూ శాంతపర్చి పంపించివేశాం!”

“నువు.....నీ.....”

“అదేబాబూ! ఈ ప్రాంతంలోనిప్రేతాలన్నీ నా చెప్పుచేతల్లోఉన్నాయని ముందేచెప్పానుగా?”

ఏంటోండి మాటలూ, ండూనూ!ప్రతి మాటా మర్మగర్భంగానేమాట్లాడుతున్నాడు.ఆ నవు మరీనూ! అసలునేను చూసింది వాస్తవమా?లేక కల వచ్చిందా?నేను బండిలోకళ్ళు మూసుకొని ఆలోచిస్తూపడుకున్నాను. నా ముఖంపదచేతితో తడిచుచూసుకున్నాను. గబ్బిలాలనా ముఖాన్ని గీరాయిగా? మరిమామూలుగానే ఉందే?ఇది కలే! నిజం కాదు.

ఎంతభయంకరమైనకల?

“రహమాన్!నేను చూసిందంతానిజమేనా?”

“ఏంటిబాబూ ంరు అంటున్నది?”

“అదేఆ ఈజిప్టు రాజకుమారి.....”

వాడిమాట్లాడలేదు.

“మాట్లాడవే?”

“కళ్ళారాచూసిఅనుభంచినంషయాన్ని వాస్తవమేనాఅని అడిగే వారికి సమాధానంఏం చెప్పగలను?”

“అయితేగబ్బిళాలు నా ముఖానిగీరాయి. కాని నా ముఖంపదగాట్లు లేవే?”

“పిశాచాలుమానవ శరీరాన్ని గాయపర్చలేవుబాబూ!”

“మరి?”

“మనసుందే దెబ్బ తీస్తాయి.”

“అంటేగబ్బిళాలు నా ముఖంపదవాలలేదంటావా?”

“వాలాయికానీ గాయపర్చలేదు.ఆ శక్తి వాటికి లేదు.”

“దుమ్మలగూడెం ఇంకెంత దూరం ఉంది?”అంటూ ంషయాన్ని మార్చాను.

“వచ్చేశాంబాబూ! మరో అర్థగంట!”

టైంచూసుకొన్నాను. 2-40 అయింది.ఇదేంటి, ఇంకా 2-40 గంటలేనా?ఎప్పుడో 2-30 అయిందే? ఆ సంగతేఅడగాలనుకొన్నాను.కాని అడగ బుద్ధి పుట్టలేదు.ఎంత పెద్ద కలైనాకొద్ది క్షణాలు ఉంటుందంటారు.నేను చూసింది కలే?ఇలాంటి కల నాకుఎందుకు వచ్చినట్లు?వెంటనే ఆ మధ్యనేజరిగిన ఒక ఉదంతంగుర్తొచ్చింది.

డాక్టర్కృష్ణకుమార్ నా స్నేహితుడు.డాక్టరంటే పిహెచ్.డిడాక్టర్. యూనివర్సిటీలోరీడర్గా పని చేస్తున్నాడు.అతనికి మూడ నమ్మకాలులేవు. కాని కొన్ని నమ్మకాలుఉన్నాయ్. ఒకరోజు నేనువారి ఇంటికి వెళ్ళేసరికిఊజా బోర్డు ఏద స్పిరిట్నుపిలవడానికి మరొకస్నేహితుడితోకూర్చుని ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

“ఇదేంపిచ్చి?” అన్నాను అదిచూస్తూ.

కృష్ణకుమార్నవాడు.

“ందునా బాల్యంఅత్రుడు.పేరు రఘుపతి. ఇతనికి స్పిరిట్సుకన్సిస్టాయట. వూజాబోర్డుదారా పిలిస్తే వచ్చిప్రశ్నలకు సమాధానంచెబుతాయట.అందుకే చూస్తున్నాను.ఓపెన్ మైండ్తో దేన్నయినాతెలుసుకోవడానికిప్రయత్నించడంలో

తప్పేముంది?”అన్నాడు కృష్ణకుమార్.నాకు వళ్ళు మండిపోయింది.అయినా మరో కొత్త వ్యక్తిముందు ఏం అనలేకపోయాను.

“ఇవన్నీమా వాడు నమ్మడు”అన్నాడు నను పరిచయంచేస్తూ తన యిత్రుడితోకృష్ణకుమార్.

“ఏరునమ్మరా?” అన్నాడురఘుపతి.

“నేనునమ్మను!” ఖచ్చితంగాఅన్నాను.

“డాక్టర్రాజేంద్ర తెలుసాకు?” రఘుపతి అడిగాడు.

“ఎందుకుతెలియదూ? ఫేమస్సర్జన్! ఈ మధ్యనేరిటైర్ అయ్యాడు”అన్నాను.

“అతనుకూడా నమ్ముతాడు.”రఘుపతి అన్నాడు.

“నాన్సెన్స్!”అన్నాను.

“అవునోయ్ప్రసాద్! నువొచ్చేముందు రఘుపతి అదేచెప్తున్నాడు!” అన్నాడుకృష్ణకుమార్.

“అవునండీ!ఆయన పిలిస్తే చాలుస్పిరిట్సు పలుకుతాయి.”

నేనుతృప్తిపడ్డాను.

“ఆయనకుమానసికమైన అసస్థతఏమైనా కలిగిందా? గ్రేట్జీనియన్!” బాధగాఅన్నాను.

“ఏరుభలేవారండీ!ఆయనకు మానసికఅసస్థత ఏంటి? నాతోరండి. ఆయన ప్రత్యక్షంగాచూపిస్తారు!”

“ఏంటిచూపించేది?”

“స్పిరిట్స్ని!”

నేనుకృష్ణకుమార్కేసి చూశాను.

“అదేప్రసాద్! ఆయన ఊజాబోర్డు ఏద చూపిస్తారట.హోలీ స్పిరిట్స్నిపిల్చి, భూత,భంష్యత్, వర్తమానాలగురించి చెప్తారట.ఆయన దగ్గరకు బాధల్లోఉన్న వాళ్ళెందరోవస్తూ ఉంటారట కూడా!”అన్నాడు కృష్ణ.

ఏంటిపిచ్చి?

ఒకడాక్టరు - అనాటోమీ క్లుణ్ణంగాతెలిసిన డాక్టరు- ప్రాణం లేని శరీరాలను- ప్రాణం ఉన్న శరీరాలనూకోసిన డాక్టరు - శరీర నిర్మాణంతెలిసిన డాక్టరు.చర్మంలోని పొరలెన్నోతెలిసినవాడు- పొరకూ పొరకూ మధ్యనఉన్నదేంటో ఎరిగినవాడు- మంచి సర్జన్గా రిటైర్అయినవాడు - ఓపిక ఉన్నంతవరకూఆపరేషన్స్ చేసి ప్రజలకు

ఉపయోగపడవలసినవ్యక్తి - ఇలా ఊజాబోర్డులపై ఏద స్పిరిట్సునుపిలుస్తూ, అదంతా నిజమేననినమ్ముతూ ప్రజల్నినమ్మించడమా?ఓ మైగాడ్ ! ఈ దేశం ఎటుపోతోంది?ఎవరు దీన్ని కాపాడేది?

ఈ ంజ్ఞానం,ఈ పైన్ను ఆది మానవుడిలోఉన్న భయాలనూ,ఆ భయాలవల్లఏర్పడ్డ మూఢ నమ్మకాలనూతొలగించలేకపోతున్నాయా?కొందరు సార్థపరులు అలాజరక్కుండా చేస్తున్నారు.వారి ప్రజలు ఎంతఅజ్ఞానంలో ఉంటేఅంత మంచిది. ఈప్రజల అజ్ఞానాన్నిఈమధ్య కొందరు రచయితలుకూడా తను సార్థం కోసం ఉపయోగించుకోవడంశోచనీయం.

క్షయించరానిఅపరాధం. అవన్నీ తాముఅనుభవించిన,చూసిన వాస్తవాలనేరాస్తున్నట్టుగా స్టేట్మెంట్స్పారేసి పాఠకుల్ని మోసం చెయ్యడం- ంళ్ళు నిజంగా రచయితలాలేక స్మగ్లర్సా?

“ఏంటిప్రసాద్ ఆలోచిస్తున్నావ్?వెళ్ళామా?” అని అడిగాడుకృష్ణ.

నా ఆలోచనా స్రవంతికి ఆనకట్ట పడింది. అయినా పూర్తిగా అందులోంచి తేలలేదు.

“ఎక్కడికి?” సాలోచనగా అడిగాను.

“రాజేంద్రగారింటికి?”

“నేనురాను!” తక్కువ అనేశాను.

“ఏలాంటివాళ్ళే రావాలి” అన్నాడు రఘుపతి.

గిరునతల తిప్పి అతనికేసి చూశాను.

“అవునండీ! ఏలాంటి నమ్మకంలేనివాళ్ళే రావాలి. నమ్మకం లేని ఏరే నమ్మడం జరిగితే ప్రజలకు ఇహానికీ, పరానికీ కూడా సేవ చెయ్యొచ్చును” అన్నాడు రఘుపతి.

“ఇహానికీ- పరానికీ కూడానా?” నా కంఠంలోంచి పలికిందో గానీ కృష్ణ అందుకొని “ఊరికే చూద్దాం రారాదూ?” అన్నాడు.

“పదండివెళ్లాం!” అదేదో అక్కడే తేలుస్తాను అన్నట్టు అన్నాను.

డాక్టరు రాజేంద్రగారు మమ్మల్ని ఆదరంగా ఆహానించారు. ఐదేళ్ళ క్రితం ఆయనను చూశాను. ఆ రూపం ఇంకా గుర్తుంది. ముఖంలో గాంభీర్యం కొట్టొచ్చినట్టుండేది. ఆ కళ్ళల్లో ఎంత ఆత్మ శాసం! పలుకులో కరుణ.

ఆయనను చూస్తుంటే పేషెంటుకు తన ప్రాణాలకు భయంలేదన్న ఆత్మ శాసం కలిగేది. ఆయనను అందరూ గౌరంచేవారు. అకస్మాత్తుగా రిటైరయ్యే ముందు ఆయన ఒక్కగానొక్క కొడుకుకారు యాక్సిడెంటులో చచ్చిపోయాడని న్నాను. అప్పటి నుండీ

ఆయనలో ఎంతో మార్పు వచ్చిందని అంటూ ఉండేవారు.

ఒకటి రెండు ఆపరేషన్స్ ఫెయిల్ అవడంతో అతని దగ్గర ఆపరేషన్ అంటే జనం భయపడసాగారు. అది కూడా ఆయన మనస్సు ఏదగట్టి దెబ్బతీసిందని న్నాను. రిటైర్ అయ్యాక ఆయన గురించి అనుకొన్నవాళ్ళే లేరు. వంటినిండా భూతి రేఖలతో కన్పించిన రాజేంద్రను చూస్తూ నిల్చుంది పోయాను.

రఘుపతి మా ఇద్దర్నీ పరిచయంచేశాడు. నాకేసి ఆయన అదోలా చూశాడు. నా భావాల గురించి అతనికి తెలిసే ఉంటుంది. పుస్తకాలు బహుశా ఒకటో రెండో చదివ్ కూడా ఉంటారు. రఘుపతి అతనికి ప్రియ శిష్యుడులా అనిపించాడు. నేను డాక్టర్ రాజేంద్రను పరిశీలనగా చూశాను.

అతనిలోఎంతో మార్పు ఉంది. నిటారుగాఉండే అతని శరీరం వంగినట్లుగాఅయింది. అది శరీర అనారోగ్యంవల్లకాదనీ, మానసికంగా కృంగిపోవటంవల్ల ఏర్పడిందేననీఅనిపించింది. అతనికళ్ళలోకి చూశాను.ఆ కళ్ళు ఏవో కన్పించనిబిందువులనువెదుకుతున్నట్లుగాఉన్నాయి. అసలు అతని మనసేతనలోకి తనుచుట్టుకొని పోయిందాఅని అనిపించింది. ఆయనమమ్మల్ని కూర్చోమనిచెప్పాడు. మరోసారిఅతని ముఖంలోకిచూశాను.

ఆ ముఖంలోఅసంతృప్తి స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.ఆ కళ్ళల్లో ఏదో అశాంతికూడా - కాదు - డిప్రెషన్ కన్పిస్తోంది. సాధారణంగారిటైర్ అయినవాళ్ళుఇక తమ జీతంపూర్తి అయిందనే భావంలోపడిపోతారు. కృంగి పోతారు. ఎంతోఆరోగ్యంగా ఉన్నవాళ్ళుకూడా అనుకోకుండా హార్ట్ అటాక్ కు గురి అవుతుంటారు.

పైకలాజికల్ గాతాము ఇక ప్రపంచం దృష్టిలోపనికిరాని వాళ్ళం అనేభావం వచ్చేసిందనిఅనుకోవడమే అందుకుకారణం. కొంతమందిరిటైర్ అయి డెబ్బయ్ దాటినవారు ఎంతోసంతృప్తిగా కన్పిస్తారు. అలాంటివాళ్ళంటే నాకెంతోఇష్టం. వాళ్ళు జీంచడంతెలిసిన వాళ్ళు.జీతాన్ని అర్థం చేసుకొనవాళ్ళు.బ్రతికినంతకాలంఏదో ంధంగా తాము కూడాఈ ప్రపంచానికి అంతో ఇంతో ఇవగలమనేఆత్మ ంశాసం ఉన్నవాళ్ళు.ఆత్మ ంశాసాన్నే చుట్టూవాళ్ళకు పంచేవాళ్ళు!

అదిలేని వాళ్ళుడిప్రెషన్ కు గురి అవుతారు.మానసికంగా అనేక ఒత్తిడులకుగురి అవుతారు. ప్రపంచంనుండి ంత్రా అవుతూతమలోకి తాముచుట్టుకుపోతారు.

ఆయనచుట్టూ అనేక పేరా పైకాలజీకిసంబంధించినపుస్తకాలున్నాయి. ఆయనపూర్తిగా తన చుట్టూఉన్న ప్రపంచాన్ని గురించిఆలోచించడం మానేశాడు.చనిపోయాక ఏమౌతుందనేఆలోచనలో పడిపోయాడు.ఒక్కసారి అందులోకి, ముఖ్యంగాఆ

వయసులోపడిపోయినవాడ్ని,నిజంగా వాళ్ళు నమ్మేఆ భగవంతుడువచ్చి, “ఆ తరాతఏం ఉండదు. దాన్ని గురించిఆలోచించడం అనవసరం”అని చెప్పినా వాళ్ళుఒప్పుకోరు.

“యమ్మల్నిచూడాలని వచ్చారు”అన్నాడు రఘుపతి.

డాక్టర్ రాజేంద్ర కళ్ళుయిలయిల మెరిశాయి. భార్యనుకేకవేసి కాఫీలకు ఆర్డరిచ్చాడు.కాఫీలు అయ్యాయి. తనభార్యను పరిచయంచేశాడు. ఆమెనుకూడా అక్కడే కూర్చోమన్నాడు.

ఆమెమొహమాటపడుతూనేకూర్చుంది.

ఆయనఆత్మల గురించీ, పిశాచలోకాన్నిగురించీ చెప్పసాగాడు.అచ్చం అతను ఆ లోకంలోనేబ్రతుకుతున్నట్టూ,ఆ పిశాచాల్లో తనూఒక పిశాచం అయి. అం అనుభంచేవన్నీతనే అనుభంస్తున్నట్టుగాచెబుతూఉంటేనాకు ఏడవాలో సవారో అర్థంకాకజాలిగా మాత్రంచూశాను.

చనిపోవడంఅంటే ఏంటి?

చనిపోతున్నక్షణంలో ప్రాణిఎలాంటి అనుభూతిపొందుతుంది? మనంఊహిస్తున్నట్టుఈ జన్మను వదలలేకబాధ పడుతుందా?లేక ఈ పాపిష్టి లోకం నుంచివెళ్ళిపోతున్నందుకుఆనందపడుతుందా?

ఆ కొత్తలోకంలో- పిశాచ లోకంలో- మొదట మొదటఅడ్డస్టు కాలేక ఎంతహింసను అనుభంస్తుంది?

ప్రేతయోనిలోకి ప్రవేశించడానికిఅది ఎంత శ్రమ పడుతుంది?

దారీతెన్నూతెలియక అల్లాడేఆత్మలు ఏడియంకోసం పిచ్చిగా ఎలా తిరుగుతాయి?

ఏడియందొరగ్గానే వాటికి ఎంతశాంతి లభిస్తుంది?

ఆ ఏడియంనేమనం దయ్యంపట్టిన వాళ్ళంటాం.

మంత్రగాళ్ళుఎలా క్రూరంగా దయ్యాల్నివదిలిస్తారు?

అలాఏడియం నుంచి పారదోలబడినఆత్మ ఎంత అల్లాడిపోతుంది- మరో ఏడియందొరికేంతవరకు?

దయ్యాన్నిపదిలించడానికి చూస్తారేగానిఆ తరాత ఆ ఆత్మ అనుభంచేనరకయాతన గురించిఆలోచిస్తున్నారా? ఇంతకంటేదారుణం మరొకటిఉంటుందా?

అన్నఅనేక ప్రశ్నలు ఆయనచాలా సీరియస్గా వేశారు!అన్నిటికీ సమాధానాలుచెప్పసాగాడు. మనుష్యులుఆత్మలకూ, పిశాచాలకూచేస్తున్న అన్యాయాలగురించి కూడా అనర్గళంగామాట్లాడాడు.

మమ్మల్నందర్పిపిశాచ లోకంలోకి తీసుకెళ్ళిపోయాడు.

ఆయనమంచం ఏద బాసింపట్లువేసుకొని కూర్చున్నాడు.ఆయన చుట్టూపేరా పైకాలజీ పుస్తకాలూ,ంధ దేశాలకు సంబంధించిచ్ క్రాఫ్టుకు సంబంధించిన

పుస్తకాలూఉన్నాయి.

ఆ పుస్తకాలనుభట్టి పట్టినట్టున్నాడు.అందులోని ంషయాలనుఅనర్గళంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు.

పేరాసైకాలజీ ఒక శాస్త్రం కాదనీ, ఇంకా ఆ ంషయాలను ఏద కొందరు ప్రయోగాలు చేస్తూనే ఉన్నారనీ చెప్పాలనిపించింది.

నాకు ఎనో ప్రశ్నలు వెయ్యాలనిపించింది.

మళ్ళీ అవన్నీ కూడా సయంగా అనుభంచినట్టూ, చూసినట్టూ చెప్పున్న అతన్ని ప్రశ్నించి ప్రయోజనం లేదని అర్థం చేసుకొన్నాను.

దుర్మార్గుడు చచ్చి దుర్మార్గపుదయ్యం అవుతాడట, అధికారం చలాయించినవాడూ, బలవంతుడూ కూడా ప్రేతలోకాన్ని- అంటే తన దరిదాపుల్లో ఉన్న బలహీన ప్రేతాన్ని వశం చేసుకొని- రాజ్యం చేస్తాడట.

ఇక నడం నా వల్లకాలేదు.

“డాక్టరుగారూ, ఇంతకూ మీరు పిశాచమామనిషా?” అని అడగాలనినోరు తెరిచే ఆగిపోయాను.

“ఏమిటండీ డాక్టరుగారూ? పిశాచాలతో మీరు సయంగా సహవాసంచేస్తున్నట్టే చెప్పేస్తున్నారు?” అన్నాను.

“అవును! వారికి పైకి కిపవర్స్ ఉన్నయ్! ఆత్మలు ఆయనకు కనిపిస్తాయి. వాటి బాధలూ, భావాలూ, అనుభూతులూ వారికి బాగా తెలుసు” అన్నాడు రఘుపతి.

“పైకి కిపవర్స్!” అంటూ అదోలా నవాను. నా వన్ను నాకే ఎంతో వ్యంగ్యంగా ఉన్నట్టుతోచింది.

డాక్టర్ నా ముఖంలోకి చూశాడు. కొద్దిక్షణాలు చూస్తూనే ఉండి పోయాడు.

ఆ చూపులు నాకు అదోలా అన్ని చిగుండె ఝల్లుమన్నట్టుగా అయింది.

“ఏలాంటి నాస్తికులు ఆత్మలను నమ్మరు. చనిపోయాక జీతం లేదని వాదిస్తారు. వారి అజ్ఞానానికి నాకు జాలి వేస్తుంది.

నేను చివున తలెత్తి చూశాను.

“నన్ను చూస్తే మీకు జాలి వేస్తుందా?” తీవ్రంగా అడిగాను.

“అవును బాబూ! చిన్నవాడి. నీకు తెలియని ంషయాలు గురించి తెలుసుకోవాలి

పైగారచయితవు. ఈ పుస్తకాలుతీసుకెళ్ళి చదువు.ఎందరో పెద్దల పరిశోధనలుచేసి రాసిన అనుభవాలుఎన్నో ఉన్నాయి. నీలాంటివాళ్ళుచదివి అర్థం చేసుకొని,రచనల దారా పదిమందికిచెబితే ప్రజలకుఎంతో సేవచేసినవాడినిఅవుతావు.”

‘హతోస్మి’అనుకున్నాను.

“ఆపుస్తకాలు చాలావరకునేనూ చదివానండీ!అన్నీ వాళ్ళవాళ్ళఅనుభవాలే!అంతేగాని ఇది-ఇది-అంటూఎదుటివాడికి నిరూపించిచూపించగల వాస్తవాలుకావు అం. అబ్రహాంకోవూర్ను చదవండి.అవన్నీ మానసినఅనారోగ్యంలో నుంచిపుట్టుకొచ్చిన భ్రమలనిపేకే అర్థం అవుతుంది”అన్నాను.

“అంభ్రమలు కావు,వాస్తవాలు!” ఆవేశంగా అన్నాడుడాక్టర్ రాజేంద్ర.

“అదేలేండి,ఎవరి భ్రమలువారి అనుభవాలేగా?వాటినే వాస్తవాలుగాచిత్రించి లోకంపైకి పంపిరేస్తున్నారు. కొందరికిఎవరో తిడుతున్నట్టుగాఅనిపిస్తుంది. కళ్ళముందుఏవేవో దృశ్యాలుకనిపిస్తాయి.....”

“అంపిశాచాల చేష్టలే!అదేగదబాబూ నేనూచెప్పున్నది”అన్నాడు మధ్యలోనేనా మాటల్ని అందుకొనిడాక్టర్.

“అంపిశాచాల చేష్టలుకావు.”

“మరి?”

“అంమనస్థిమితం లేనివారికికలిగే హెల్పింగ్!అడిటర్ హెల్పింగ్!అండ్ ంజువల్ హెల్పింగ్!నేషన్స్ పైకియాట్రీస్టులుఇలాంటి జబ్బుల్నిచాలావరకు నయంచేస్తున్నారు. మీకు తెలియందేముంది?మీరు డాక్టరు. ఇలాంటివాటినేఅమాయకులు

దయ్యపుచేష్టలుగాభాంస్తారు.”

కృష్ణకుమార్నా చేతిని గట్టిగానొక్కాడు

నేనుఆవేశంలోనుంచి బయటపడ్డాను.

డాక్టర్ రాజేంద్ర ముఖంఎర్రగా అయింది. ముఖంలో,చూపుల్లో ఏదో మార్పు.నాకూ కొంచెం భయంగాఅనిపించింది అతనిచూపుల్లో పిచ్చితనంకనిపించింది.

రఘుపతిబాధపడి పోతున్నాడనా మాటలకు.

“ప్రతివాడూపైకియాట్రీ

గురించిమాట్లాడేవాడే!దయ్యాలేవూ,భూతాలులేవూ,ఆత్మలులేవూ,అంతా భ్రమ, అంతాపిచ్చి అని మాట్లాడటంఈ మధ్య ఫాషన్ అయిపోయింది..”ఆవేశంగా అన్నాడు డాక్టర్.

“పైకియాట్రీఒక శాస్త్రం- మానసిక శాస్త్రం-పైనున్న.....”

కృష్ణకుమార్నా చెయ్యి నొక్కడంతోనా మాటల్ని మధ్యలోనేఆపాను.

“మాప్రసాద్ మాటల్నిపట్టించుకోకండి.ఏరు చెప్పండి డాక్టరుగారూ!” కృష్ణ అతను చెప్పేదంతానమ్ముతున్నట్టేఅన్నాడు.

అతనుసాధారణంగా కాన్ట్రవర్సీలోకిదిగడు. అన్నీ ంటాడు.అయితే ఆలోచించకుండాఎవరి మాటల ప్రభావానికీలొంగిపోడు. ఆవేశం తక్కువ,ఆలోచన ఎక్కువ.అతను నాకు స్నేహితుడేకాదు కొన్ని ంషయాల్లోగురువు కూడా. స్నేహితుడిగాఅతని దగ్గర నాకు చనువుఉంది అంతకంటే ఎక్కువగౌరవం ఉంది.

“ఆ.....ఏం చెబుతున్నానూ?ఆత్మలను గురించిగదా?” అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

“అవును! ఆ ంషయాలు చాలా చెప్పాడు.ఏరు స్పిరిట్సును అహానిస్తారట.....”

“అవును!ఆయన పిలవడమేతరువాయి ఆం పలుకుతాయి.”కృష్ణమాటల్ని మధ్యలోనేఅందుకొని రఘుపతి అన్నాడు.

ఆ కాంప్లిమెంటుకుడాక్టర్ చిదిలాసంగానవాడు.

నేనుఅతన్ని చూస్తూ జాలిగానవాను.

ఒకనాటిమేధాం, ప్రముఖసర్జనేనా ఇతను?

అతనుతన భార్యకేసి చూశాడు.

ఆమెలేచింది. లోపలకెళ్ళింది.

ఊజాబోర్డునూ, గాజు గ్లాసునూతీసుకొని తిరిగి వచ్చింది.

డాక్టర్మంచం దిగాడు.

అతికష్టం ఏద నేలఏదకూర్చుని, బోర్డు ఏద గ్లాసుపెట్టి రఘుపతి కేసిచూశాడు.

రఘుపతికూడా కుర్చీనుంచి లేచిఅతనికి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

కృష్ణకుమార్,నేనూ కూడా కింద కూర్చున్నాం.

“ఎవర్నిపిలుస్తారా?” అతని భార్యఅడిగింది.

“సుశీలను!”

“సుశీలఎవరూ?” నేను కుతూహలంగాఅడిగాను.

“సుశీలమా అమ్మాయికి అడబిడ్డ-భర్త పెట్టేబాధ, అత్తగారు పెట్టేయాతనలూ భరించలేకకాల్చుకొని చచ్చిపోయింది.కొందరయితే కిరసనాయిల్గుమ్మరించి వాళ్ళేచంపారంటారు. పోలీసుకేసుఅయింది. అది ఆత్మహత్యగానేనిర్ణయించారు. కాని అది ఆత్మహత్యకాదు!” అన్నాడు డాక్టర్రాజేంద్ర.

“ఆసంగతి ఏకెలా తెలుసూ?”అన్నాను కుతూహలంగా.

“ఆమెచెప్పింది రక్కునడాక్టర్ గారి భార్య అన్నది.

“ఆమెచెప్పిందా?” అంటేచచ్చిపోకముందేఆమెకు వాళ్ళు తననుకిరసనాయిల్ పోసి చంపబోతున్నారనితెలుసా?” ంస్మయంగాఅడిగాను.

డాక్టర్బోర్డు ఏద నుంచితలెత్తి నాముఖంలోకి చూశాడు.

అదోలాచూశాడు. వేదాంతిఒక పసివాడి ప్రశ్న ంని చూసినట్టుగా చూశాడు.

“రామాయణమంతాని రాముడికి సీత ఏమాతుందనినీలాంటి వాడేఅడిగాడట!”

నేనుతెల్లబోయాను.

“అదేంటండీ?ఆమె గురించి ంవరాలేదీనాకు తెలియవే?”అన్నాను.

“ఆమెస్పిరిట్ చెప్పింది.”

“ఏమని?”కృష్ణ ప్రశ్న.

“తనుఆత్మహత్యచేసుకో లేదనీ,తనను భర్తా,అత్తా కలిసి హత్యచేశారనీను.”

“పోలీసురిపోర్టు ఇవకపోయాడూ?”అన్నాను వళ్ళుమండి.

“ఎలా?వాళ్లు నమ్మొద్దూ?”

“వాళ్ళముందే స్పిరిట్సుపిలిచి చెప్పించవచ్చుగా?”నాకు వళ్ళు మండిపోతున్నది.

“చెయ్యగలను.వాళ్ళను నమ్మించగలను.కాని ‘లా’ ఒప్పు కోవాలిగా?”

‘ ‘లా’నే మార్పిస్తే సరి! ప్రభుత్వాలకుఖర్చుకు ఖర్చూ తగ్గుతుంది.

అసలైనఅపరాధిని శ్రమ లేకుండాపట్టుకోవచ్చు.” వ్యంగ్యంగా అన్నాను.

నాకంతలో వ్యంగ్యాన్నిగ్రహించలేనిఆ పిచ్చి మహారాజు“ీ వంటి రచయితలూ,కృష్ణకుమార్ గారి వంటింద్యావేత్తలూకృషి చెయ్యాలి”అన్నాడు.

“వట్టికృషి చాలదండీ, ఉద్యమాలులేవదియ్యాలి”అన్నాను వళ్ళుమండి.

“డాక్టరుగారూ, ముందు ఆ ఉజా బోర్డుందకు స్పిరిట్స్ను రప్పించండి”అన్నాడు కృష్ణ కుతూహలంగా.

నేనుఅతడి ముఖంవంకచూశాను.

నన్నుమాట్లాడవద్దనికళ్ళతోనే హెచ్చరించాడుకృష్ణ.

డాక్టర్కళ్ళు మూసుకొన్నాడు.

రెండువేళ్ళను గ్లాసుందడంచాడు.

“సుశీలా,రా! రా తల్లీ రా! వస్తున్నావుగదూ? నేను నీకు కావల్సినవాడినే! నిజం చెప్పు!వచ్చావా?”అని గ్లాసు బోర్లించిఉజా బోర్డు మధ్యలోపెట్టాడు.

రఘుపతీ,రాజేంద్రా, ఇద్దరూచెరొకవైపు నుంచిరెండు కుడిచేతివేళ్ళును (చూపుడువేలూ, మధ్యవేలూ)బోర్లించిన గ్లాసుందడంచారు.

“నీపేరేంటి?” రఘుపతి ఆడిగాడు.

గ్లాసుకదలేదు.

“చెప్పమ్మా,నీ పేరేంటి?” లాలనగాఆడిగాడు డాక్టర్.

గ్లాసుచిన్నగా కదలసాగింది.

కృష్ణకుతూహలంగాచూడసాగాడు.

నేనుపరిశీలనగా చూస్తున్నాను.

“సుశీల!”గ్లాసు కదిలిన అక్షరాలన్నీకలుపుకొంటే ఆ పేరు వచ్చింది.

కృష్ణముఖంలో కదులుతున్నభావాలను చూసినాలో నేను నవుకున్నాను.

“నువుఆత్మహత్యచేసుకొన్నావా?” డాక్టర్గారి భార్య. గ్లాసు కదిలింది.

‘N_O’అక్షరాలను తాకి యథాస్థానంలోకివెళ్ళిపోయింది.

“మరిఏమైంది?”

గ్లాసుకదలేదు.

“చెప్పమ్మా!”

ఉహూ!గ్లాసు కదలడం లేదు.

డాక్టర్తలెత్తి నాముఖంలోకి చూశాడు.

“మరోదుష్టశక్తి గ్లాసులోకిప్రవేశించింది. ఆమెనునిజం చెప్పకుండాఅడ్డగిస్తోంది” అన్నాడుడాక్టర్.

నాకుమతిపోయినట్టయింది.

ఇలాంటివాళ్లను ప్రశ్నించడంకూడా దండగే అనిపించింది.

“ఎవరండీఆ ఈల్ స్పిరిట్?” అడిగాడుకృష్ణ కుతూహలంగా.

‘ఇంకెవరు?నువే!’ అనాలనిపించిందినాకు.

“ఆండమామగారు. వాడొక దుర్మార్గుడు.బతికున్నంతవరకూఆమెను వాడూ కాల్చుకుతిన్నాడు.ఆమెకంటే ఓ సంవత్సరంముందు అకస్మాత్తుగాగుండె ఆగి చచ్చాడు.చాలాకాలం ఆ పిల్లనుపట్టి పీడించాడు.దాని ఖర్మగాలి చచ్చిమళ్ళీ వాడి పాలిటేపడింది”అని గ్లాసును బలంగాకదిలించ ప్రయత్నించాడుడాక్టర్ రాజేంద్ర.

గ్లాసుతిరగబడింది.

“చూశారా?పాపం! ఆ పిల్లను జుట్టుపట్టుకొనిలాక్కెళ్ళాడు.”

నాముఖంలోకి చూస్తూఅన్నాడు రఘుపతి.

“నీకుకన్పించిందా?” అడిగాను.

“అవును!వాడికి స్పిరిట్స్ కన్పిస్తాయి.వాడికి కూడా నాలాగే పైకికీపవర్చున్నాయి” అన్నాడుడాక్టర్.

“ఈసారిహోలీ స్పిరిట్నుపిలుస్తాం!” అన్నాడు డాక్టర్.

“అనిబిసెంట్పిలిస్తే పలుకుతుంది.”ఉత్సాహంగా అన్నాడురఘుపతి.

“అలానేపిలవండి. కాని ఈసారి గ్లాసునునేనూ, కృష్ణా కదిలిస్తాం”అన్నాను.

“ఏరుకదిలించడం ఏంటి?ఏరు పట్టుకోవాలి అంతే!ఆ స్పిరిట్ కదిలిస్తుంది.ఏ ప్రశ్నలకు సమాధానాలుఇస్తుంది. ఏకేమైనా సమస్యలుంటేతెలుసుకోవచ్చును.”ఉత్సాహంగా అన్నాడురఘుపతి.

“సారీ!ఐఏన్.....”

“పరాలేదులెండి, ఇలా పట్టుకోండి.కళ్ళు మూసుకోండి.కమాన్ హోలీ స్పిరిట్అని నాలుగై దుసార్లు అనండి.ఆ తరాత గ్లాసు బోర్లించండి.”డైరెక్షన్స్ ఇచ్చాడుడాక్టర్.

చెయ్యిమాత్రం పెట్టిపలక్కుండా ఉండిపోయాను.

కృష్ణవాళ్ళు చెప్పినట్టేచేశాడు.

“నీపేరేంటి?”

గ్లాసుకదలేదు.

“ప్లీజ్చెప్పు! నువెవరు?”

ఉ హూ-గ్లాసు కదలేదు.

పదినింపాలు కృష్ణ మాట్లాడుతూనేఉన్నాడు. అయినా, గ్లాసు కదలేదు.

“కదలడంలేదు.” తలెత్తిడాక్టర్ ముఖంలోకిచూస్తూ అన్నాడు కృష్ణ.

“ఏప్రెండుకు నమ్మకంలేదని నాకు తెలుసు, ఏకూ లేదా?”

“లేదండీ! అయితే ఓపెన్ మైండుతోవచ్చాను.”

“ఇద్దరూనమ్మకం లేనివాళ్ళే అయితే స్పిరిట్ రాదు” అన్నాడు రఘుపతి.

“స్పిరిట్ రాదనకు, గ్లాసు కదలదను” అన్నాడు నేను.

“రెండూ ఒకటే!” అన్నాడు డాక్టర్.

“కాదు. ఒక్కళ్ళకైనా నమ్మకం ఉండాలంటారు. అంటే అర్థం, ఆ ఒక్కడూ గ్లాసు తోస్తాడనేగా?”

డాక్టర్, రఘుపతి బోలెడంత హర్షయి బాధపడిపోయారు.

“అంటే, ఏ ఉద్దేశ్యం? మేము కావాలని గ్లాసు కదిలిస్తున్నామనేగా?”

“అలా అని నేను అనడం లేదు డాక్టరుగారూ? నమ్మకం ఉన్నవాడు తనకు తెలియకుండా గ్లాసును తోస్తాడు. ఇద్దరూ అలాంటివాళ్ళే అయితే ఇక చెప్పనే అక్కర్లేదు. మరి నిజంగా స్పిరిట్ ఉంటే గ్లాసు ఎవరు పట్టుకొంటేదానికేం? అందులో కొన్ని ఈంట్ స్పిరిట్స్ ఉంటే కొన్ని కొంటే ఉంటాయన్నారా? అలాంటివై నా వచ్చిన నమ్మకం లేనివాళ్ళకు నమ్మకం కలిగించాలిగా?”

“అవునండీ! నాకు అలాగే అనిపిస్తుంది. మరో షయం! నమ్మకం ఉన్న వాళ్ళ పట్టుకొన్నా, వాళ్ళు చదువుకోని వాళ్ళయితే, అంటే, అక్షరాలు తెలియని వాళ్ళయితే కూడా గ్లాసు కదలదు. దాన్ని బట్టి నమ్మే వాళ్ళు వాళ్ళకు తెలియకుండానే గ్లాసును తోస్తున్నారన్నమాట. అదీ చదువుకున్న వాళ్ళయితేనే! చదువుకోని వాళ్ళు పట్టుకుంటే కూడా- వాళ్ళు నమ్మకం గల వాళ్ళే అయితే గ్లాసు కదులుతుంది. కాని, అక్షరాలు కలిపి చదివితే అర్థం రాదు” అన్నాడు కృష్ణనన్ను సమర్థిస్తూ.

“ఏకీ షయం ఎలా తెలుసు?”

“మామేనల్లుడికి నమ్మకం ఉంది. పిల్లలు ఆడుతుంటారు. నేను కుతూహలంకొద్దీ ప్రయత్నించి చూశాను” అన్నాడు కృష్ణ.

సమాధానం ఇవలేని డాక్టర్ ముఖం కందిపోయింది. చిరాకు పడ్తున్నట్టు కనిపించాడు. ఏదో అశాంతి అతన్ని నిలవని వడంలేదని పిస్తోంది.

అతని భార్య పేరు రమాబాయి అని తరాత తెలిసింది.

“రాముడూ,నీ అనుభవం చెప్పు!”అన్నాడు భార్యకేసి చూస్తూడాక్టర్.

“ఏఅనుభవం?”

“అదే- ఆ రోజు స్నానం చేస్తున్నప్పుడు నీ స్నేహితురాళ్లుపారిజాతం, ంమలావచ్చినప్పుడు.....”

“ఓ,అదా! ఏరే చెప్పండి” అన్నదిఆమె.

ఆమెముఖంలోకి చూశాను.

ఆ ముఖంలోఎలాంటి భావంలేదు. చాలా తాపీగాఉంది. భర్త ఇలామాట్లాడడం, ంనడంబాగా అలవాటుపడినట్టుగామాత్రమే ఉంది.భర్త నమ్మకాలేఆమె నమ్మకాలుఅయి ఉండాలి.

“ఒకరోజు నా భార్య బాత్‌రూంలోస్నానం చేస్తోంది.నేనుకూడా ఇంట్లో లేనుఇంట్లో మరెవరూ లేరు.లోపలనుంచి గడియపెట్టిస్నానం చెయ్యడానికివెళ్ళింది. తలంటిపోసుకొనిజుట్టు ఆరబెట్టుకొంటూఇదే హాలులోకివస్తూ ఎదురుగా ఉన్నవాళ్ళనువెర్రిగా చూస్తూ ఆమెగడపలోనే నిలబడిపోయింది.

“ఏయిటోయ్అలా చూస్తాన్?” అడిగిందిపారిజాతం.

“ఏరులోపలకు ఎలా వచ్చారు?”బిత్తరపోతూ అడిగిందినా భార్య.

“అదేయిటి,నువేగా తలుపు తీశావ్?తలకు నూనె పెట్టుకొనిఉన్నావ్. మాట్లాడుతూఉండండి, తరగా స్నానంచేసివస్తానన్నావుగా?అంతలోనే మర్చిపోయావా?”స్నేహితురాళ్ళిద్దరూనవారు.

“నాభార్య కూడా తెచ్చిపెట్టుకొన్న నవుతోతను ఆ ంషయం మర్చిపోయినట్టుగాఅంగీకరించింది” అంటూ ఆగాడుడాక్టర్.

“ఇందులోంశేషం ఏముంది?”

“వాళ్ళకోసం తలుపు తీసిందినా భార్య కాదు.”

“మరెవరు?”

“మాఇంట్లో తిరిగే స్పిరిట్!”

“ఏఇంట్లో స్పిరిట్ తిరుగుతూఉంటుందా? ఏకు మరి భయంవెయ్యదూ?” కృష్ణఅడిగాడు.

అందుకుడాక్టర్ హాయిగా నవాడు.

మేమువచ్చాక అంత హాయిగా,రిలాక్స్డ్గా అంతవరకూనవలేదు.

“అదిపదేళ్ళ పసిముండ!మా ఇంటికొచ్చి దాదాపుఐదేళ్ళయింది మేమంటేదానికి ఎక్కడలేనిఅప్యాయత. మాకూ అలాగేఅన్నిస్తుంది. అది ఒక్కరోజురాకపోతే మాకు తోచదు.”

“బాబోయ్!పిచ్చి బాగానే మదిరిపోయింది’అని అరవబోయి, గొంతులోనేఅణచుకున్నాను.

“అంటేఆ రోజు తలుపు తీసింది?”

“ఆపిల్లే!”

“ఏభార్య రూపంలో వచ్చితిసింది- అవునా?” అన్నానుఆమె ముఖంలోకి లోతుగాచూస్తూ.

ఆమెనా కళ్ళల్లోకి చూడలేనట్టుచూపులు దించుకొన్నదిఆమె ఏద నాకు జాలివేసింది.

ఆమెఆ ంషయాలు నమ్మతుందోలేదో అర్థం కావడంలేదు.

“ఏకుఆ ంషయం ఎవరు చెప్పారు?”

“ఇంటికొచ్చాకనా భార్యే చెప్పింది.”

నేనుమళ్ళీ ఆమె కేసి చూశాను.ఆమె తల ఎత్తలేదు.

భర్తకుఇలాంటి ంషయాలంటేఇష్టంగనక చెప్పిందా?

లేకస్పెిట్ పర్సనాలిటీయా?

రెండుగాచీలిపోయిన పర్సనాలిటీలలోఒకదాని ఉనికి మరోదానికి తెలియదు.

ఒకపర్సనాలిటీ తలుపుతీసి ఉంటుంది.

ఆమెస్నానం చేసివచ్చేసరికిఆ పర్సనాలిటీ మరుగునపడిపోయి ఉంటుంది.

కానిఆమెను చూస్తుంటేఅలాంటి లక్షణాలేకన్పించడం లేదు.చాలా బాలెన్సెడ్గాకన్పిస్తోంది. సోబర్గాకూడా ఉంది.

భర్తపిచ్చితనాన్ని అర్థంచేసుకొని ఆయననునీడలా కాపాడు కొస్తున్నదానిలాఉంది.

“నాభార్యా నేనూ మూడుజన్మలుగా భార్యాభర్తలం!”

నాఆలోచనలు పుటుక్కునతెగిపోయాయి.

ఒక్కసారిగా తల ందిలించుకొనిచూశాను.

కృష్ణ కేసిచూశాను.

అతనునోరు తెరిచిముయ్యడంమర్చిపోయి చూస్తున్నాడు.

డాక్టరుగారిసతీమణి తలవంచుకొనికూర్చున్నది. సిగ్గుపడుతోందా? “మొదట ఈజిప్టులోపుట్టాం. అప్పుడు ఆమెపేరు ఇజ్బెల్లా.ఆమె గొప్ప కుటుంబానికిచెందింది. నేనుసామాన్య పైనికుడ్చి.నన్ను ఆమె ప్రేమించింది.చివరకు ఇద్దరం పారిపోయాం.దేశం వదిలి పారిపోయాం.పెళ్ళి చేసుకొన్నాం.ముందు ఆమె చనిపోయింది.రెండో జన్మలో పారిస్లోనాకంటే ముందుజన్మించింది. నాకుఐదేళ్ళు వచ్చేసరికేఆమెకు పెళ్ళయిపోయింది.నా ఇరవై అయిదవ ఏటనేను ఆమెను కలుసుకొన్నాను. ప్రథమచూపుల్లోనే జన్మాంతరప్రేమ మాలో మేల్కొన్నది.అప్పుడు ఆమె ఒక సినిమాస్టార్. మొదటి భర్తకుండాకులిచ్చి, పదిహేనేళ్ళుచిన్నవాణ్ణి అయిననన్ను చేసుకొన్నది.పూర్తి జీతాన్ని జీంచాం.

ఇదిమూడో జన్మ.

వచ్చేజన్మలో రష్యాలోపుడతాం.

“ఆజన్మతో ఆమెకు జన్మరాహిత్యంవచ్చేస్తుంది.నేను మాత్రంమళ్ళీ జర్మనీలోపుడతాను. ఆ తరాతనాకూ జన్మరాహిత్యంకలుగుతుంది. ఆమెనుఊర్ధ్ధ లోకాల్లో కలుసుకుంటాను.”

నాకుజట్టు పీక్కోవాలనిపించింది,అతని మాటలుంటుంటే. కృష్ణ కేసిచూశాను.

అతనుచాలా తాపీగా కూర్చున్నాడు.

“అవును!ఈ ంషయం ఇంతకుముందేడాక్టరుగారు నాకు చెప్పారు.”అదేదో తన కిచ్చినప్రత్యేకమైనక్రెడిట్లా అన్నాడురఘుపతి.

నేనుచివున లేచినిల్చున్నాను.

“అరే,లేచారేం? ఇంకా చాలాంషయాలున్నాయి” అన్నాడుడాక్టరు రాజేంద్ర.

“మళ్ళీవస్తాం! మావాడికి ఏదోఅర్జంటు పనిఉంది” అన్నాడుకృష్ణ.

“తప్పకరండి. ఏరూ రావాలి!” అన్నాడు నాకేసిచూస్తూ.

“ఆలాగే!” అన్నాను.

నేనురోడ్డు ఏదకు వచ్చిగుండెల నిండుగా గాలిపీల్చుకొన్నాను. పిచ్చాసుపత్రిలోనుండి బయటపడినట్టుగా ఉంది నా ప్రాణానికి. “పాపం! డాక్టర్‌ను ఏ పైకియాట్రీస్టుకైనా చూపిస్తే మంచి దేమో!” అన్నాను.

“ఇలాంటివాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారే!” నవుతూ అన్నాడు కృష్ణ.

అవును!

ఉన్నారు! చాలామంది ఉన్నారు!.....

ఒక్కసారి గుర్రం సకిలించింది.

తృల్లిపడివెనక్కు జారిపోతున్న నేను గుర్రంబండితడిక బద్ద పట్టుకొన్నాను.

గతంలోనుంచి వాస్తవంలోకివచ్చాను.

ఏదిగతమో ఏది వాస్తవమో కూడా తెలుసుకోలేనంతగానా మనసు అలిసిపోయింది.

ఇప్పుడు అర్థం అయింది.

ఆ హెలెన్ వాస్తవం కాదు.

అది కల మాత్రమే!

బండిలో వెనక్కు వాలాను.

బయలుదేరినప్పటినుంచీ పిశాచాల కథలూ, చూట్టూభయం గొలిపే వాతావరణం.

ఆ డాక్టర్ చెప్పిన కథ నా అర్థచేతనా మనసుపొరల్లో అణిగి ఉండిఉండాలి. ఇవాళ అదేరూపంలో కలగా వచ్చింది.

అంతే! కలే!

“బాబూ!”

“ఏంటి? అన్నాను. ‘మధ్యలో డొకడు!’ అనకొన్నాను.

“ఏదోవాసన వస్తోంది.”

“నాకేంరావడం లేదు.”

“వస్తోందిబాబూ! బాగా శ్రద్ధగాముక్కులు పీల్చండి.”

“ఏంవాసన?”

“శరీరంకాలిన వాసన!”

గుండెధక్కు మన్నది.

వెధవ!మళ్ళీ భయపెట్టున్నాడు.!

ండుతనకు సజషన్స్ ఇస్తున్నాడు.

మొదటినుంచీండు చేస్తున్నపనే ఇది!

ండికిహిప్పాటిజంతెసుసా?

వాడికిహిప్పాటిజంతెలుసో లేదోకాని వాడు మాత్రంసజషన్స్ ఇస్తున్నాడు.

వాడిసజషన్స్ నా మైండురిసీవ్ చేసుకొంటున్నది.

ఆ సంగతినేనూ ఊహించలేకపోయాను.

కొన్నిసార్లుకొన్ని సమయాలలోసజషన్ ఇచ్చేవాడికివాడు ఇస్తున్నదిసజషన్స్ అని తెలియదు.అం రిసీవ్ చేసుకొనేవాడికితన మైండు ఆ సజషన్స్ ఇన్ ఫ్లుయన్స్ లోపడిపోయిందని తెలియదు.అయినా హిప్పటిక్ ఎఫెక్ట్ ఉంటుంది.

అలాగేజరిగి ఉండాలి.

“ఏంబాబూ! వాసన వస్తోందా?”

“వస్తోంది!”నాకు తెలియకుండానేఅనేశాను.

ఏంటిలాఅనేశాను?

అనెయ్యడంకాదు.

నిజంగానేనాకు వాసన వస్తోంది.

“ఇదిదుష్టాత్మ బాబూ!వాడు నిన్న చచ్చిపోయాడు.వాడికి దారీ తెన్నూతెలియక కొట్టుకుట్టాడుతున్నాడు.”

నాకుమళ్ళీ ఏదోగా అనిపించింది.

ఎంతభయం లేదనినాకు నేను సర్ది చెప్పకుంటున్నాప్రతిసారీ భయంవేస్తూనే ఉంది.

“ఇదుగోరహమాన్!”

“బాబూ!”

“నువుమాట్లాడకుండా పో!”

“అలాగేబాబూ!”

కొంతదూరంవెళ్ళి, బండి ఆపాడు.

“ఆపావేం?”అని అడిగాను.

“ఊరిపాలిమేరల్లోకి వచ్చాం.ఇక మీరు దిగి వెళ్ళాల్సిందే!”

“ఇక్కడేఎందుకు దిగడం?”

“ఆభైరవమూర్తిసామాన్యం కాదుబాబూ! వాడికి తెలిస్తేనన్నూ, నా గుర్రాన్నికూడా ఎత్తి
సిరేస్తాడు.”

వాడుఅబద్ధం అడుతున్నాడనినాకు తెలుసు.

డెబ్బయ్యరెండేళ్లవాడుగుర్రాన్నీ, బండివాడ్నిసిరేయ్యడం ఏంటి?

అల్లంతదూరంలో ఇళ్ళుకన్పిస్తున్నాయి.

“ఊరిమధ్యకు వెళ్ళాకఆపు, నేను దిగివెళ్తాను.”

“ఊళ్ళోకినా గుర్రం వెళ్ళదుబాబూ!”

“అదేం?”

“ఆదిమరీ భయంకరమైనకథ, చెప్పమంటారా?”

నాకువళ్ళు మండిపోయింది.

“అక్కర్లేదులే! ఇంద తీసుకో” అని పదిరూపాయల నోటు వాడిందవేసి నేను దిగాను.

పెట్టచేతిలో పట్టుకొనిగబగబ నడక సాగించాను.

వెన్నెల్లోటైం చూసుకొన్నాను.

3_10అయింది.

భైరవమూర్తిఇంటికి ఎటు వెళ్ళాలోచెప్పు?” అడిగాను బండివాడిని.

“తిన్నంగావెళ్ళండి. కొంతదూరం వెళ్ళాక నాలుగుబజార్ల కూడలికన్పిస్తుంది. కుడి చేతివైపుకుతిరిగి తిన్నగా వెళ్ళండి.ఊరి బయటగా పెద్దబంగళా కన్పిస్తుంది.అదే భైరవమూర్తిఇల్లు వాడు దుర్మార్గుడుబాబూ! వాడితో ఘర్షణకుదిగకండి” అన్నాడు.

నేనుచక ముందుకు నడిచాను

ఇరవైగజాలువెనక్కు తిరగకుండానడిచాను.

నావెనక ఎవరో నడుస్తున్నట్టుగాఅన్పించింది.

ఆగాను.

వాడూఆగాడు.

గిర్రునతిరిగి చూశాను.

ఎవరూలేరు.

నాభయానికి నాకే నవ్విచ్చింది.వెధవ ప్రయాణం- పిరికితనం అంటేఏంటో తెలియనివాడ్ని,ఎంత దారుణంగా అడుగడుక్కుభయపడుతూఉారు చేరానో తల్చుకొంటేఈ ప్రయాణం ఎందుకు పెట్టుకొన్నానోఅని అనిపించింది.

ఏదోగుర్తొచ్చి వెనక్కుచూశాను.

బండికన్పించలేదు.

ఇంతతరగా వాడు కన్పించకుండాఎలా వెళ్ళాడు?

తిన్నగాడిన్న రోడ్డు. ఎంత తరగావెళ్ళినా కన్పించాలే!

వాడుకూడా..... నా వళ్ళుర్లుల్లుమన్నది.

నడకవేగం పెంచాను.

నాతోపాటుఎవడో నడక వేగంపెంచినట్టుగా అన్పించసాగింది.

మళ్ళీఇదేంటి?

గిరునతిరిగి నిలబడ్డాడు.

వాడూగిరున తిరిగి నా వెనకేనిలబడ్డట్టుఅయింది.

ఛ!ఏంటిది?

అంతానా ఊహే!

నాపిరికితనం వల్లనేఅలా అన్పిస్తోంది.

జారిపోతున్నగుండెను ఎగదీసుకొంటూనడక వేగం పెంచాను.ఊరి మధ్యకు వచ్చాను.

అప్పటికికొంత భయం తీరినట్టుగాఅయింది.

కొన్నిఇళ్ల ముందు మంచాలువేసుకొని మగవాళ్ళూ,ఆడవాళ్ళూ నిద్రపోతున్నారు.

అమ్మయ్య.....మనుష్యుల మధ్యకువచ్చిపడ్డాను.

ఇకభయం లేదు.

“ఎవరది?”తృల్లిపడ్డాను.

నాచేతిలో పెట్టెకింద పడింది.

పెట్టెతీసుకొని నిలబడిచూశాను.

“ఎందుకుబాబూ, అంత బెదిరిపోయావ్?”అన్నాడు నడి, మంచంపైద కూర్చుని చుట్టతాగుతున్న ఓ మధ్యవయస్సుడు.

నేనుఆగాను. అతనికి కొద్దిగాదగ్గరకు వెళ్ళాను.

అతనుచుట్ట నోట్లోనుంచితీసి తుపుక్కున ఊశాడు.

“ఎవరునువు!”

“మాదిఈ ఊరుకాదు.”

“ఎవరింటికెళ్ళాలి?”

“భైరవమూర్తి ఇంటికి!”

అతనుమాట్లాడకుండా భయంగానా ముఖంలోకి చూశాడు.

“ఆఇల్లు ఎంతదూరం?” అన్నాను.

“నాకుతెలవదు!” అంటూ చుట్ట గిరాటువేసిమంచంలో మునగదీసుకొనిపడుకొన్నాడు.

భైరవమూర్తిపేరు చెప్పగానే అలాఅయ్యాడేం?

అతనుదుర్మార్గుడన్నారాగా?

అందుకేఈ ఊరి ప్రజలకు భయంకావచ్చు.

అలోచిస్తూనాలుగు బజార్లకూడలిలోకి వచ్చాను.

కుడిచేతివైపుకు తిరిగాను.

ఇరవైగజాలు వెళ్ళేసరికిఒక నల్లకుక్క మొరగసాగింది.దాన్ని అదిలిస్తూ ముందుసాగాను.ఒక ఫర్లాంగువరకు నాలుగైదుఇళ్లున్నయ్.

ఆ కుక్కఅరుస్తూ నా వెనకే వస్తోంది.అదెక్కడ కాలు పట్టుకుంటుందోననేభయం ఒకవైపు. నాకుకుక్కలంటే భయం.కరిస్తే బొడ్డు చుట్టూఇన్జెక్షన్స్ చేయించుకోవాలి.

ఒకసారిఅనుభవం అయింది.

ఒకడుకుక్కలా అరుస్తూ చావడంచిన్నప్పుడు మాఊళ్ళో చూశాను.

చాలాభయంకరమైనదృశ్యం. అదే నా భయం.

ఇళ్ళులేవు.

కనుచూపుదూరంలో ఇళ్ళుకన్పించడం లేదు.

ఊరిబయటికి వచ్చేస్తున్నట్టున్నాను.

వెన్నెలపిండాంబోసినట్టుంది.

అందుకేబంటరిగా నడుస్తున్నాభయంగా లేదు.

కానీ,దొంగలు తిరిగేవేళ.

ఎవడైనాతన్ని చేతిలోనిపెట్టె లాక్కెడతాడేమోననేభయం. మనుష్యసంచారం లేదు.
చుట్టూనిశ్శబ్దం.

గబగబానడుస్తున్నాను.

మరోసందులోనుంచి ఇంకోనల్లకుక్క వచ్చిందిఅరుస్తూ.

రెండుచెరోవైపున అరుస్తూనాతోపాటు నడుస్తున్నాయి.

ఇదెక్కడిపీడరా బాబూ!

ఆ దయ్యాలగొడవే బాగున్నట్టుంది.

ఎవడోఒకడు మనిషిలాంటివాడు పక్కనే ఉన్నాడు.

తిరిగివెళ్ళి ఆ రాత్రికి ఎవరింట్లోవైనాతలదాచుకోనాలనిపించింది.

మళ్ళీఅంతలోకే నా పిరికితనంంద నాకే చిన్నతనంగాఅన్పించింది.

గబగబానడుస్తున్నాను.

ఇంకాఇల్లు కన్పించదేం?

పెద్దబంగళా అన్నారుగా?

అయినా,వాడు నన్ను తెల్లవారకముందేఎందుకు రమ్మనట్లు?

ఛామళ్ళీ వెనక్కువెళ్తున్నాను.

ఇంతదూరం వచ్చాను.

కాస్తకుభయపడి పారిపోవడంఏంటి?

ఇదేతెలుసుకొని మంచినవల రాయవచ్చును.

ఎదురుగామరో కుక్క అరుపు ంన్నించిది.

అదిబర్రె దూడంతఎత్తున భయంకరంగానల్లగా ఉంది. అరుస్తూఎదురొస్తోంది.

ఆ భైరవమూర్తికుక్కలే అయిఉండాలి.

భయంకరంగాదూరంనుండి వస్తున్నకుక్కను చూస్తూ ముందుకేనడుస్తున్నాను.ఇం కరవవు. కరిచేవయితేఈపాటికే నన్ను ఈరెండూ నిలుపునా చీల్చేసిఉండేం. అందుకే అంటారుఅరిచే కుక్క లు కరవవని!

ఎందుకుకరవవు?

వెధవసామెత!

కొన్నిఅరిచీ కరుస్తాయి.

ఏంటోపిచ్చి ఆలోచనలూనేనూ!

అల్లంతదూరంలో వెన్నెల్లోఎత్తుగా నిల్చున్నతెల్లటిభవనం. వెండిలామెరుస్తోంది.

అమృత్యువచ్చేశాను.

ఇకభయం లేదు.

నాలోనిరచయిత ఉత్సాహపడ్డాడు.

ఎలాంటికథ ంనిపిస్తాడో భైరవమూర్తి.

ఏ కథయినాఫరాలేదు. ఆ కథ ంనడానికినేను చేసినసాహసమే చాలు,పాఠకులను ఉర్రూతలూగించేనవల రాయడానికి.

భూతప్రేతాల కథ రాయచ్చు.

మంచికైమ్ కథ రాయచ్చు.

ఇల్లుదగ్గరొతోంది.

మూడుకుక్కలూ అరుస్తూనే ఉన్నాయి.ఇప్పుడు ఆ కుక్క లంటేభయంకూడా పోయింది.

ఓ క్షణంనిల్చుని భవనంకేసిచూశాను.

పూరకాలంలోకట్టిన కట్టడంఅని తెలుస్తూనేఉంది.

అంతపెద్ద ఇల్లు ఇప్పుడెవరూకట్టరు.

భైరవమూర్తితాతముత్తాతలుజన్మించారూలై ఉండాలి.ఈ ఊరంతా వాళ్ళ సాధీనంలోఉండి ఉండాలి.

ఇప్పుడుజన్మించారీలు పోయాయి.

జన్మించారూలూపోయారు.

కానిఆనాటి వైభవంతాలూకు చిహ్నాలుఇంకా మన సంస్కృతిలోఉిగిలే

ఉన్నాయి.

వారిఅలవాట్లు, ఆ దౌర్జన్యాలూకూడా కొన్నిచోట్ల ఇంకా సాగుతూనేఉన్నాయి. నేను బిల్డింగ్ముందుకొచ్చి నిల్చున్నాను.

ఒకసారిగాఎడెనింది నల్లకుక్కలు నన్ను చుట్టేశాయి.

బందీనిచేశాయి.

నేనుఅడుగు తీసి వెయ్యడానికింలులేకుండా ఉంది.

ఏంచెయ్యాలో తోచడంలేదు.

దిక్కులుదద్దరిల్లేలాఅన్నీ ఒకేసారి అరవసాగాయి.

ప్రాణాలుఉగ్గబట్టుకొని నిల్చున్నాను.

భవనంవైపు చూశాను.

పెద్దగేటు వేసిఉంది. ఆ గేటులోనుంచి కేకలు పెట్టినాఎవరికీ ంనిపించదు. పైగాఈ కుక్కల అరుపు ఒకటి!

భవనంలోఎక్కడా దీపం ఉన్నట్టుగాఅనిపించలేదు.

కుక్కలఅరుపు మరీ ఎక్క వైంది.వాటిని అదిలించడానికికూడా భయంగా ఉంది.

అంతలోఏదో కంఠం “ఛ-పోండి!”అని చిన్నగా ంన్నించింది.

కుక్కలన్నీఒక్కసారిగా తలొకవైపుకువెళ్ళిపోయాయి.

నేనుచూట్టూ చూశాను.

ఎవరూలేరు.

ఎవరామాటలన్నది,వాటిని అదిలించింది?

భైరవమూర్తి?

అయివుండాలి.

కానిఅతనెక్కడ?

ఉన్నట్టుండినల్లటి మబ్బులుకమ్మాయి.

చీకట్లుకమ్మాయి. తల పైకెత్తిచూశాను.

చంద్రుడుకన్పించలేదు.

సన్నజల్లు ప్రారంభంఅయింది.

“భైరవమూర్తిగారూ!”గట్టిగా అరిచాను. నాగొంతు నాకే ‘కీచు’ మన్నట్టుంన్నించింది.

ఏదోనీడ గోడ పక్కగా కదిలివచ్చింది.వళ్ళు జలదరించింది.

వాచ్‌మాన్ అయివుంటాడనిసర్ది చెప్పుకొన్నాను.

గేటుతెరిచి పక్కగా నిల్చున్నాడు.

అతనిరూపం కన్పించడం లేదు.నీడలాగే కన్పిస్తున్నాడు.

“భైరవమూర్తిగారున్నారా?”

అతనుపలక్కుండా చెయ్యిభవంతివైపుకుచూపించాడు.

ఆ చెయ్యికూడా నీడలాగే ఆ చీకట్లోకన్పించింది. ఆ చెయ్యిచాలా పొడవుగా సాగినట్టుగాఅన్పించింది.

మళ్ళీభయం!

ఆ భయాన్నివెనక్కు నెట్టేప్రయత్నం.

ముందుకుఅడుగులు చేశాను

ఆ నిశ్శబ్దనిశీధిలో నా అడుగులసవడి నన్నే భయపెడుతోంది.

చీకట్లోఆ భవనం భూతగృహంలాఅన్పించింది. ఇంత పెద్దఇంట్లో ఒక్క దీపం పెట్టుకోకూడదూ?భైరవమూర్తికిసంతానం, ముని సంతానంకూడా ఉండాలే న్యాయంగా?చల్లటిగాలిజివున ంచింది.

కాంపౌండులోకిఅడుగుపెట్టగానే ఎముకల్నికొరికే ఈ గాలి ఏంటి?

భైరవమూర్తినన్ను ఈ సమయానికేరమ్మన్నాడుగా!

మరినా రాకకోసం ఎదురు చూడటంలేదా?

నావెనకే బ్రునశబ్దంచేస్తూ అంతలోనేరెండు ఇనుప దిమ్మలు

ఒకదానికిఒకటి కొట్టుకున్నట్లుశబ్దం అయి. మరు నింషంలోఆగిపోయింది.

నేనూయాంత్రికంగా ఆగిపోయాను.

వెనక్కుతిరిగి చూశాను.

గీటుమూసి ఉంది. కాని గేటు తెరిచిననీడ దరిదాపుల్లోకన్పించలేదు.

నీడేంటి?వాడు వాచ్‌మాన్.గేటు మూసేసి బిల్డింగ్‌వెనక్కు వెళ్ళిపోయిఉంటాడు.

ఇప్పుడేఈ చీకట్లు ముందుకురావాలా?

అరణ్యంలోనన్ను భయపెట్టినదయ్యాల పనేమోఇది? అం నన్ను వెంబడిస్తున్నాయేమో!

నేనుమళ్ళీ దయ్యాలనునమ్ముతున్నానా?

దయ్యాలుఎక్కడో లేవు.

మనసులోనేఉన్నాయ్.

అందులోనా మనసు బాగా బలహీనంఅయింది కొద్ది గంటల్లోనే!వేల సంవత్సరాలనుంచి మనిషి రక్తంలోప్రవహిస్తున్నమూఢ నమ్మకాలు.

అదునుచూసి బయటపడినై.మనిషి వంటరిగా జీంచలేడు.ఈ భయం వల్లనేనేమో!

వెనక్కువెళ్ళిపోతే?

వాడుగేటు తెరుస్తాడా?

సాలెగూటిలో చిక్కుపోలేదుగదా?

ఆ పెద్దమనిషిబైరవమూర్తిపేరు చెప్పగానే ఎందుకలాఅయి పోయాడు? నన్నేట భూతాన్ని చూసినట్టుగాచూశాడు.

బైరవమూర్తికూడా పిశాచమేనేమో?

నాన్సెన్స్!ఇంత దూరం వచ్చిఇప్పుడు భయపడివెనక్కు పోవడంఏంటి?

ఇంతవరకూనేను క్షేమంగానే చేరాను.

ఆ భూతరాజుగాడూ, రహమాన్గాడునా మైండును వశంచేసుకొని అనేక భయాల్నికలుగ చేశారు.

మనఆలోచనలేఅన్ని భయాలకూఉద్గమ స్థానం

మనసులోనేఅంతా ఉంది.

ఇలానిలబడే ఆలోచిస్తున్నానేం?

గబగబాముందుకు అడుగులువేశాను.

పెద్దపెద్ద మెట్లు ఎక్కుతున్నాను.

ఇదోపెద్ద జంిందారు దివాణమే!సందేహం లేదు.ఆ గేటేంటి?

ఈ మెట్లేంటి?

తలుపులదగ్గర ఓ క్షణం నిల్చున్నాను.

లోపలఎలాంటి అలికిడీలేదు.

తలుపులంద చెయ్యి వేశాను.

గట్టిగాతట్టనేలేదు.

రెండుతలుపులూ బార్లాతెరుకున్నాయి.

లోపలంతాచీకటి.

మరోనీడ!

చీకట్లోముందుకు పోతోంది.

నేనుదాన్ని అనుసరించాను.

మళ్ళీతలుపులు తెరుచుకున్నాయి.అదొక పెద్ద హాలుగాకన్పించింది.

తలుపులుతెరిచిన నీడహాల్లో నుంచిఎటు వెళ్ళిందో చూడలేదు.

ఈ నీడలేంటి? ఈ గొడవేంటి?

నీడలుకారు.

మనుష్యులే!

కానీఒక్కడూ మాట్లాడిచావడేం?

మళ్ళీవెనకనుంచి తలుపులుమూసుకున్న కిర్రు శబ్దం.

గిర్రునవెనక్కు చూశాను.

ఎవరుమూశారు.

ఆ నీడగాడేడీ?

వాడేమూసి బయటికెళ్ళిపోయాడా?

వాడువెనక్కు వెళ్ళినట్టులేడే! నా ముందేవెళ్ళాడుగా?

స్పింగ్‌డోర్స్ అయివుంటాయి.

ఈ ఇంటికిస్పింగ్ డోర్స్‌యిటి? నాకూమతిపోయినట్టుంది.

ఉన్నట్టుండిసన్నటి వెలుగుఎక్కడుంచో నేనునిల్చున్న హాలులోపరచుకుంది.

పాతకాలపుచెక్క ఉయ్యాలహాలుకు మధ్యగావేలాడుతోంది.

ఎంతపెద్ద ఉయ్యాల?

ఆ గొలుసులుకూడా ఏనుగుల్ని కట్టేసేగొలుసుల్లాగే ఉన్నాయ్.

హాలంతాకలయజూచాను.

గోడలనుంచి రంగులు మాసిపోయినకొన్ని చిత్రాలున్నాయి.అం బైరవమూ ర్తిగారిపెద్దల

చిత్రాలుకాబోలు! ఆ ఉయ్యాలా,ఆ గోడల నుంచి చిత్రాలూ,అక్కడున్న ఫర్నిచరుగత వైభవాన్నిగుర్తు చేస్తున్నట్టుగాఉన్నాయి.

ఎదురుగాఉన్న గోడకేసి చూసి తృప్తిపడ్డాను.

వాడెవడు?

నాపోలికలున్నట్టుగాఉన్నాడు!

“ ఎవరునువు?”

అతడూపెదవులు కదిలించాడు.అయితే ఆ మాటలునాకు ంస్పించలేదు.

ఒక్కడగుముందుకు వేశాను.

అతనూఒకడుగు ముందుకు వేశాడు.

నేనుచెయ్యి ముందుకుచాచాను.

అతడూచెయ్యి ముందుకుచాచాడు.

‘కెవు’మని అరిచి రెండడుగులువెనక్కు వేశాను.

వెనకనుంచి చిన్నపాటిడిరుములాంటి నవుంస్పించింది.

గిరునవెనక్కు తిరిగాను.

అతనునవుతున్నాడు. రగబడి నవుతున్నాడు.

“ఏం, ఎందుకులా నవుతావ్?” కీచుమన్నదినా గొంతు.

“అద్దంలో నీడ చూసుకొని భయపడేవాడిని ఇంత అర్థరాత్రి ఇంతదూరం ఎలా ప్రయాణం చేశావ్?”

అది అద్దమా? అడగలేదు. మనసులోనే అనుకున్నాను.

వెనక్కు తిరిగి మళ్ళీ చూశాను.

అప్పటికి ఆ హాల్లోకి పూర్తిగా వెలుగు వచ్చింది. ఇంత వెలుగు ఎక్కడుంచి వచ్చింది?

ఎదురుగా అద్దం!

అద్దంలోనా ప్రతిబింబం చూసుకొని గతుక్కుమన్నాను.

ఒక్కరాత్రికే నాలో ఇంతమార్పు వచ్చిందా?

ఇదినా ప్రతిబింబమా?

నా మానసిక స్థితిలో వచ్చిన మార్పునా ముఖంలో నూకన్పిస్తోంది. రాత్రంతా

దయ్యాలతో సహవాసం చేశాను. దయ్యాల మధ్యనుంచి ప్రయాణం చేశాను. చిత్రమైన మానసిక సంఘర్షణకు లోనైనాను.

“ఇంకా నమ్మకంగా లేదా?” వెనకనుంచి కంఠంగంటలా మోగింది.

అవును. అది అద్దమే!

గోడకు సమతలంలో బిగించి ఉంది. ఆ సమయంలో హాలులో మసకవెలుగు మాత్రమే ఉంది. అందుకే మోసపోయాను.

నేను వెనక్కు తిరిగాను.

అతను నన్నే గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నాడు.

ఆ కళ్ళే టలా ఉన్నాయ్? పిల్లి కళ్ళు. మనిషి కళ్ళ కావు. అచ్చం పిల్లి కళ్ళే!

“ఎవరునువు?” అన్నాను.

“ఎవరికోసం వచ్చావ్!”

“భైరవమూర్తిని చూట్టానికి.”

“నేనే ఆ భైరవమూర్తిని” అంటూ వెళ్ళి ఉయ్యాలలో కూర్చున్నాడు.

నేను కళ్ళు వెడల్పు చేసుకొని చూశాను.

మళ్ళీ ఇక్కడో సస్పెన్సు కాబోలు!

“అలా కూర్చోండి.” గోడ పక్కగా ఉన్న పాతకాలపు పడక కుర్చీ చూపించాడు.

“ముందు భైరవ మూర్తికి తొంభయ్ రెండేళ్ళు.”

“నేనే నని చెప్పడం లేదా?”

“అబద్ధం!”

“ఎందుకలా భాంస్తున్నావ్?”

“భైరవమూర్తికి తొంభయ్ రెండేళ్ళు.”

“అవును! నాకు తొంభయ్ రెండేళ్ళే!”

“నేను నమ్మను!” అంటూ అతన్ని చూశాను.

అతను చిరునవ్వు నవాడు.

ఇతను నవకుండా ఉంటే బాగుండును అనిపించింది.

అతన్ని పరిశీలనగా చూశాను.

ఇతనికి తొంభయ్ రెండేళ్ళా?

జుట్టు నల్లగా ఉంది. వత్తుగా కూడా ఉంది.

వ్యాయామంచేసినట్టు శరీరం బలిష్ఠంగా ఉంది.

నలభైఏళ్ళకంటే ఎక్కువఅని నమ్మటం అసంభవం.

అసలునలభై ఏళ్లేఉంటాయి. తననుతమాషా పట్టించడానికే

అలారాసి ఉంటాడు.

మళ్ళీఅతనికేసి చూశాను.

అతనుఉయ్యాల గొలుసులుపట్టుకొని చిన్నగాఊగుతున్నాడు.

అతనిశరీరపు రంగు గోధమ రంగు.

జరీఅంచు పంచె కట్టుకొని.కంటెమెడ కోటువేసుకొన్నాడు.

అచ్చంగోడమీద చిత్రాలలోఉన్నవారి వేషధారణలాగేఉంది ఇతని వేషధారణకూడా.

“కూర్చో!”అధికారం ఉట్టిపడేసరం నా తలలో లేస్తున్నఅలోచనల మీదదెబ్బ చరిచింది.

నేనుయాంత్రికంగా వెళ్ళికూర్చున్నాను.

నేనుభైరవమూర్తిని!నిన్ను రమ్మని రాసిందినేనే!”

నేనుచూడడం యనహామీ అనలేదు.

“ప్రయాణంబాగా సాగిందా?” అతని గొంతుఅదోలా ధనించింది.

“బా.....బా.....”ఆపై మాటలు పేగల్లేదు.

నేనుఎలాంటి పరిస్థితులనుఎదుర్కొన్నానో ండికిముందే తెలిసినట్టుగా ఉంది.

ఎలాతెలిసింది?

రహమాన్మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

‘భైరవమూర్తికికోపం వస్తే నన్నూ,నా బండిని ఎత్తిపారెయ్యగలడు’ అనిఅన్నాడు.

“ఎలావచ్చాప్?”

ఉయ్యాలఊపు వేగం పెరిగింది.

“బండిలో!” ధైర్యం కూడదీసుకొంటూఅన్నాను.

నాకునాలుక ఎండిపోతున్నట్టుగాఉంది.

“ఏంబండి?”

“గుర్రంబండిలో!”

“గుర్రంబండిలోనా? ఇక్కడదాకారాలేదా?”

“లేదు.ఊరి బయటే వదిలేశాడు.”

తలపంకించాడు బైరవమూర్తి.

అతనిచూపుల్లో అంతకుముందులేనిక్రూరతం తొంగిచూసింది.

“రహమాన్బండా?”

“కా.....కాదు.”

“ఎందుకంతభయం ? అబద్ధంచెప్పాల్సిన అవసరం ఏకేయిటి?” అన్నాడు అదోలానవుతూ.

నేనేవెర్రిచూపులు చూశాను.

ండికెలాతెలిసింది నేనురహమాన్ బండిలోవచ్చినట్లు?

నాఅనుమానం నిజమేనేమో?

ఆ రహమాన్నుపంపించింది కూడా ండేఅయిఉండాలి.

“వాడికినేనంటే భయం!”

“అవునువాడా ఆ మాటే అన్నాడు?”నేను గబుక్కునఅన్నాడు.

“అన్నాడా!ఇంకా ఏమన్నాడా?” తీవ్రంగాచూస్తూ అడిగాడు.

“ఇంకేయినలేదు. దాహంవేస్తోంది. కొంచెంమంచి నీళ్లుఇప్పించండి.” పెదవుల్తోనాలుక తడుపుకొంటూఅన్నాను.

“రాజా!మంచి నీళ్లుతీసుకురా!” లోపలకు చూస్తూకేక పెట్టాడు.

అమృత్యు!ఫరాలేదు. ఈ ఇంట్లోఇంకా జనం ఉన్నారు. నేనుఅనవసరంగా ప్రతిదానికీబెదిరిపోతున్నాను.

ధైర్యంగాకుర్చీలో సర్దుకుని రిలాక్స్డ్గాకూర్చున్నాను.

వాకిలికున్ననల్లటి బరువైనపర్దా కదిలింది.

అప్పటివరకూనేను ఆ హాలుకిటికీలకూ, వాకిళ్లకూనల్ల పర్దాలు ఉన్నట్టుగమనించనే లేదు.

“ఇదేంటేస్తు బాబూ!” అనుకొన్నా.

మంచినీళ్లగ్లాసు చెయ్యి నాకేసి వచ్చింది.

గ్లాసుఅందుకొంటూ అతడ్నిచూశాను.

నాచేతిలోని గ్లాసుఎగిరి అల్లంత దూరానపడిశబ్దం చేస్తూ దొర్లింది.అది గ్లాసు దొర్లిన శబ్దంలాఅన్నించలేదునాకు ఎవరో స్త్రీ అతి దారుణంగాఆ ర్తనాదం చేసినట్టుగాఅనిపించింది.

నేనుగాభరాగా లేచినిల్చున్నాను.

“ఏమైంది?ఎందుకలా బెదిరిపోతున్నారు?”

భైరవమూర్తిఅడుగుతున్నాడు.

కానినా కళ్ళు మాత్రంమంచి నీళ్లుతెచ్చినవాడిముఖం ిదనే ఉండిపోయాయి.శిలాప్రతిమలానిల్చిపోయాను.

“ఏంటిబాబూ! అంత బెదిరిపోయారు?”

“నువు.....”

“నేనేబాబూ!”

“నువు.....ఆ

“అవునుబాబూ! నేను ఆ భూతరాజునే!తాపీగా సమాధానం ఇచ్చాడు.

“నుక్కడికెలావచ్చావ్? బెదురుగాచూస్తూ నంగి నంగిగాఅడిగాను.

“అదేందిబాబూ ! నేను ఇక్కడికిరాక ఎక్కడి కెళ్తాను?”

“భూతరాజునా దగ్గరే ఉంటాడు.నీ కోసం స్టేషన్ కు పంపించాను”అన్నాడు భైరవమూర్తి.

“నామాట మీరు నమ్మలేదు.నేను ఎప్పుడో ఇంటికొచ్చాను.”

“ఎట్లావచ్చావ్ ఇంత తరగా?” అయోమయంలోనుంచి బయటపడకుండానే ప్రశ్నించాను.

“అడ్డదోవన!నా మాట మీరు నమ్మలేదు.”

అప్పటికినాకు ధైర్యం వచ్చింది.అరచేత్తో నొసలురుద్దుకున్నాను.

“ముందుమరో గ్లాసు మంచి నీళ్ళివ్వు!”ధైర్యంగా అడిగాను.

భూతరాజుఇచ్చిన మంచినీళ్ళుగట గట తాగేశాను.

“ఇంకాకావాలా బాబూ?” ఖాళీగ్లాసు అందుకొంటూ అడిగాడు.

“వద్దు!”

“భూతరాజూ!”గ్లాసు తీసుకొని లోపలకువెళ్ళబోతున్నభూతరాజు ఆగినాకేసి చూశాడు.

“నువునాతో వస్తూ అకస్మాత్తుగాఅలా మాయమయ్యావేం?”

“మాయంఅవడానికి నేనేం దయ్యాన్నాబాబూ?”

“మరిఏమయ్యావ్?”

“గబగబాఅడ్డదారిన పడి వచ్చేశాను.”

“అదేమిందు కంటున్నాను?”

“ఆరహమాన్ గాడువస్తున్నట్టుతెలిసి.....”

“వస్తేఏం?”

“బాబోయ్!వాడు దయ్యం అని మీకుతెలియదు కనకవాడితో మీరు ఇంత దూరంప్రయాణం చేశారు.తెలిసి నేనెట్లావాడితో ప్రయాణంచేస్తాను బాబూ?”

నేనుభూతరాజు కేసివెరివాడిలా చూశాను.

“రహమాన్.....”

నాగొంతులో నుంచిపై మాటలు పెగల్లేదు.

అసలుదయ్యాలు ంళ్ళాలేక రహమాన్?

“ఇంకాఏంటా రాతలు, పడుకోక?”

ఆడగొంతు.

శివప్రసాద్కుర్చీలోనే ఇంతెత్తునఎగిరిపడ్డాను.

“ఏంటండీఅంత భయపడిపోయారూ?”

శివప్రసాద్భార్య ముఖంలోకిఓ క్షణం “ఇదీ దయ్యమేనా?”అన్నట్టు చూశాడు.

“ఏంటలాచూస్తారు? ఈ ముదనష్టపునవల ఏ ముహూర్తంలోమొదలు పెట్టారోగాని మనిషి మనిషిలోలేరు!”

తనభార్యే! కృష్ణవేణి!

తనుఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

“పదిలంఖణాలు చేసినిన్ననే పథ్యం తీసుకున్నారు.మళ్ళీ పొద్దుట్టినుంచిఒకటే రాత!”
కృష్ణవేణినస.

శివప్రసాద్భార్య ముఖంలోకిచూశాడు.

“మరిరాయకపోతే ఎలా?ఆ అడాన్సు కాస్తా నా జబ్బుకేసరి పోయినట్టుంది!”అన్నాడు దిగులుగా.

“ఇకచాల్లే, పడుకోండి.పదకొండు దాటిపోయింది.”అన్నది కృష్ణవేణి.

“పడుకుంటాలే!నువు పడుకో!”

“మళ్ళీరాస్తారా?”

“ఓపికలేదు. ఇక పడుకుంటాను.కాగితాలన్నీ సరిగా సర్దాలి.రేపు పొద్దుటే
‘వెలుగు-చీకటి’ఆఫీసుకెళ్ళాలి” అన్నాడు.వ్రాసిన కాగితాలనుబొత్తిగా పెట్టిపేజీనంబర్లు చూసి,టాగ్ గుచ్చాడు.

“బియ్యంపప్పులూ రేవటికిఅయిపోతాయి.”

“కిరాణాకొట్టులో అప్పు తీసుకో!”

“ఇవనంటున్నాడు.”

“పాతబాకీ తీర్చాంగా!”

“ఎక్కడా?ఆరొందలకు మూడొందలేగాఇచ్చాం! మొత్తం ఇస్తేగాని మళ్ళీ ఇవడట”

“సరే,రేపు చూస్తాలే! రాసినంతవరకుతీసుకెళ్ళి ఇస్తాను.మరో వెయ్యి రూపాయలుఅడుగుతాను.”

“ఇస్తాడంటారా?”అపనమ్మకంగాఆడిగింది.

“ఎందుకివడూ?”చాలా ఆత్మశాసంతోఅన్నాడు ప్రసాద్.

వెలుగారిపోయినకృష్ణవేణి కళ్ళల్లోకిఓ క్షణం వెలుగొచ్చింది.

అంతలోకేఇట్టే ఆరిపోయింది. భర్తమాటల్ని నమ్మలేనట్టుముఖంలోకి చూసింది.

శివప్రసాద్కుభార్యుడ జాలివేసింది.

“బాధపడకు,తరలోనే మంచిరోజులొస్తాయి. వెళ్ళిపడుకో” అన్నాడు శివప్రసాద్.

ఆమెభర్తను ఆశ్చర్యంగాచూసి వెళ్ళిపోయింది.

శివప్రసాద్కాగితాలు బొత్తిగా బల్లనుదసర్చి, వెయిట్ పెట్టాడు.

లేచివెళ్ళి పక్కనుద నడుంవాల్చాడు.

వళ్ళంతాంగొట్టినట్టుగాఉంది.

కళ్ళుమూసుకొన్నాడు.

నిద్రపోవడానికిశాయశక్తులూ ప్రయత్నించాడు.

భూతరాజు,రహమాన్, ఖైరవమూర్తి,ఈజిప్టు యువరాణిహాలెన్,ఫిరోన్ తీతాన్ - ఓక్కొక్క రేబురలో అల్లరిచేస్తున్నారు.

నిజంగానేమనసులో భయంగాఉంది.

తనురాస్తున్న కథకు తనేభయపడున్నాడా?

పాఠకులుతప్పక పిచ్చెక్కినట్టుచదువుతారు.

తనపేరు బ్లోఅప్ అవుతుంది.

ఛ!ఏంటి? తను ఇలాఅలోచిస్తున్నాడు.

లేచివెళ్ళి రెండు కాంపోజ్‌టాబ్‌లెట్స్ వేసుకొన్నాడు.

అయినాబుర్రలో ఏదో ధనాధనాతిరుగుతూనే ఉంది.

కణతలుఅదురుతున్నాయి.

ఎక్కడతను నవలవ్రాయడం ప్రారంభించినాఇలాగే ఉండేది. అం సజీవపాత్రలు. తనబుర్రలో అల్లరిచేసేంకావు. తనకురెండో రోజు రాయాల్సినంషయాలను చెప్పేం.ఆ అనుభూతి వేరు.ఆ సంతృప్తి వేరు.

ఇదేంటి?ఇవన్నీ దయ్యాలూ- పిశాచాలూ తలలోఅల్లరి చేస్తున్నాయి.

తనువ్రాసిన కథలూ, నవలలూ,ఒకప్పుడు- దాదాపు పదేళ్లక్రితంవరకు పుల్లారెడ్డినేతి యిరాయిల్లా, అమ్ముడయేం.

తనరచనలు అచ్చువేసి,అమ్ముకొని ఇళ్లుకట్టుకొన్న వాళ్ళున్నారు.

కారుల్లోతిరిగే స్తోమతనుతెచ్చుకున్నవాళ్ళున్నారు.

కేవలంతన రచనలనేకాదుతనలాంటివారిమేధలను కొని, కారుచౌకగా కొని, మార్కెట్‌లోఅమ్ముకొని లావెక్కినవాళ్ళెందరో!

తనరక్తం తాగిన వాళ్ళుఒక వైపు బలుస్తూ ఉంటేమరోవైపు తను రోజురోజుకూ క్షీణించిపోయాడు.

ఆ నాడుతన భంష్యత్తుగురించి అలోచించలేదు.సాహిత్యపు ప్రెండుమూరితే తనకటుంబం ఏమైపోతుందనిఅలోచించలేదు.ఏ రచయితా భంష్యత్తుగురించి, అంటే డబ్బుసంపాదించుకొని భంష్యత్తులోసుఖపడ్డామని అలోచించడు.అలా అలోచించేవాడురచయితేకాదు.

తననుతను సమర్థించుకొంటున్నాడా?

తనఅసర్థతను ఇలా సర్దుకునిత్తు మనసునేజో కొట్టి నిద్రపుచ్చడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడా?

తనుబ్రతకల్పిందీ,భార్యా బిడ్డలూబ్రతుకాల్సిందీరచనల ిందేననేజ్ఞానం లేకపోవడంతన నిజాయితీకినిదర్శనంగా భాంచితృప్తి పడున్నాడా?

కాదు!కాదు! తన ఆలోచనాంధానం వేరు.

రచనలుతను పేరు కోసం చేయ్యలేదు.

అయితేపేరు వచ్చినప్పుడూ,పది మంది ప్రశంసించినప్పుడూతనకు అనందం కలగలేదనిచెప్పుకోవడం ఆత్మద్రోహమే.

తనుడబ్బు కోసం వ్రాయలేదు.

తనరచనకు ఎక్కువ పారితోషికంలభించినప్పుడుతనకు సంతృప్తి కలగలేదా?కలిగింది. తన కుటుంబంలోనిసభ్యులు సుఖంగాజీస్తున్నారనే సంతృప్తితనకు కలిగింది.అంతే! కాని, పాఠకులు ఏం కోరుకుంటున్నారు?ఏ సరకు సపై చేస్తే ఎక్కువడబ్బు వస్తుందనితాను ఆలోచించలేదు.

రచయితఅయిన వాడెవడూఅలా ఆలోచించడు.అందులో తన ప్రత్యేకతఏలేదు.

రచయితఅంటే నిజాయితీగల రచయిత పేరు కోసంమాత్రమే వ్రాయడు.

డబ్బుకోసం అసలే రాయడు.

వ్రాస్తారు.

వ్రాయకుండాఉండలేరు కనక వ్రాస్తారు.

అందుకేతనూ వ్రాశాడు.

కానిఈ రోజు ఏమైంది?

తననువ్రాయమని ఎవరూఅడగడంలేదు.

పత్రికలుపెరుగుతున్నాయి.

రచయితలూపెరుగుతున్నారు.

మేధావులూ,బాగా చదివినవాళ్లూఈ నాటికీ తననుగొప్ప రచయితగా గుర్తిస్తునేఉన్నారు.

లాభం?ఆ గుర్తింపు తనకు తిండిపెడుతుందా?

ఆ గుర్తింపుతన అకలి తీరస్తుందా?

తనభార్య బిడ్డలపొట్టలు నింపుతోందా?

తనుఇంకా వ్రాస్తునే ఉన్నాడు.

ఓపికలేకపోయినా వ్రాస్తునేఉన్నాడు.

వ్రాసి,అభిమానం చంపుకొని,పబ్లిషర్ దగ్గరకెళ్ళివ్రాత ప్రతిని సమర్పించుకొనివీ వందో, రెండోందలోతెచ్చుకొంటున్నాడు.వాళ్లు తనపుస్తకాలు వేస్తూనేఉన్నారు. తనకు ప్రత్యేకపాఠకులున్నారని తనకూతెలుసు, అయినా పబ్లిషర్తననీద జాలితల్చిఅచ్చువేస్తున్నట్టుముఖం పెట్టి అయిష్టంగాఓ రెండోందలు అందిస్తాడు.

తనకుఅభిమానంతో అక్కడికక్కడే చచ్చిపోవాలనిపిస్తుంది.

కానితననీద ఆధారపడినఆ ఇల్లాలు, ఆమె వెనకఉన్న ఆ నలుగురు సంతానంఅనబడే పైన్యంఏం కావాలి? రెండోవాడు తెలివైనవాడు. ఈ కొంపలో ఉంటేపొట్టనిండా తిండికూడాదొరకదని వాడు అర్థంచేసుకొన్నాడు. ఇలాంటికుటుంబాలలో సంప్రదాయాలపేరుతో ఉండే హిపోక్రసీనికూడా తెలుసుకొన్నాడు.అందుకే పద్నాలుగేళ్ళుపూర్తి అవకుండానే వెళ్ళిపోయాడు.ఎక్కడ ఉన్నాడో తెలియదు.ఏం చేస్తున్నాడో తెలీదు.ఇక్కడ ఈ ఇంట్లోకంటేసుఖంగా నే ఉండి ఉంటాడనితన నమ్మకం.

అంతవరకేవాడి గురించి తనుపెద్దగా ఆలోచించడు.కృష్ణ వేణి మాత్రంవాడ్ని తల్చుకొనివీడుస్తూ ఉంటుంది.

“వెలుగు-చీకటి” సంపాదకుడికిఅతనికి నచ్చేనవల, పాఠకులుమెచ్చే నవలఇస్తానని ఐదు వందలుఅడాన్సు తెచ్చుకున్నాడు.ఇరవై పేజీలు రాశాడు.అంతే! జబ్బు పడ్డాడుపది లంఖణాలుచేశాడు.

నిన్ననేపథ్యం తీసుకొన్నాడు.

తనభార్యకు తన నీదఇంకా ప్రేమ చావలేదు.

ఇంకాతనను గొప్పవాడిగానేగుర్తిస్తోంది.

ఆడవాళ్ళలోఉన్న ఈ బలహీనతేవాళ్ళపరంగా అభిశాపంఅయింది.

ఇంతసహనమా?

ఒకోసారితనకు తన భార్యనుద బోలెడంతకోపం వస్తుంది.

ఆమెసహనం యిదకోపం వస్తుంది.

ఆమెఎదురు తిరగదేం?

తనఅసమర్థతను ఎత్తిచూపదేం?

“నీవ్రాతలు ఇకచాలు!కూలిచేసైనా కన్నందుకుపిల్లలకు తిండిపెట్టు” అని తన భార్యఅంటే ఎంత బాగుండునుఅని అనిపించేది తనకు.

ఒకనాడుతను తన భార్యనురాణీ అని పిల్చేవాడు.

ఆనాడుఆమె సర్దాగా సాదాదుస్తుల్లోఉన్న రాణీలాగే ఉండేది.

ఇప్పుడుఆమెను అలా పిల్చేదైర్యం తనకులేదు. అలా పిలవడంవల్లతను ఆమెను ఎగతాళిచేస్తునట్లుగాఉంటుందేమోననిభయం.

తనకుఆమె ముఖంలోకి తిన్నగాచూసే దైర్యం కూడాఈనాడు లేదు.

నలభైనిండిన ఆమె అరవై నిండుతున్నట్టుగాకన్పిస్తోంది.

దానికికారణం ఎవరు?

తనే!తన అసమర్థతే!

కంటేమెంటుఅంటూ మడికట్టుకొనికూర్చుని తను నిజంగాఏమైనా సాధించాడా?

తనూకాలంతో పాటు, రచనలధోరణి మారుస్తూ,చెత్త కథలపోటీలో సైతం పాల్గొంటేతనకీరోజు ఈ బాధఉండేదా?

ఏంలేకపోయినా రచయితగాసంపాదించుకొన్న ఈగోమాత్రం తనకుయిగిలింది.

ఇంట్లోబియ్యం లేకపోయినాపట్టించుకోడు.

ఆడపిల్లఓణీలు చిరిగిపోయినయ్అని భార్య చెప్పినానిపించుకోడు. అందుకేఆమె అసలు తనకుఇలాంటిం చెప్పదు.

నితనేం చెయ్యగలడు?

ఎవరిముందుకెళ్ళి చెయ్యిచాచగలడు?

ప్రాణస్నేహితుల్నికూడా అప్పు అడగలేడు.

ఒకప్పుడుతను బాగాఉన్నరోజుల్లో చాలామందిని ఆదుకున్నాడు.అందులో చాలామందిఇప్పుడు బాగానే ఉన్నారు.

తనపరిస్థితి తెలిసీవాళ్ళు తనకుఇవాల్సింది కూడా ఇవరు.

తనకుమొహమాటంఅని తెలుసు.

అందరూతనకు మొహమాటంలేదనీ, ముక్కుకుసూటిగా వెళ్ళేవ్యక్తి అనీ అంటారు. అదినిజమే!

కానిడబ్బు దగ్గరే, నూటాతొంభయ్మందికిఉండని షయంలోనే,తనకు మొహమాటం!

మరిదీన్నే మంటారు?

హిపోక్రసీకాదా?

ఏమో!తనకే తెలియదు.

అతనిఆలోచనలు మందగిస్తున్నాయి.

బుర్రలోనిధనులు అలసిపోయాయి.

కాంపోజ్పనిచేస్తోంది.

నిద్రలోకిజారిపోయాడు.

శివప్రసాద్రచయిత అని వేరుగా చెప్పక్కర్లేదు.

దాదాపుపాతికేళ్ళకుపైగా వ్రాస్తున్నాడు.

అతడుతన మేధనుకరిగించి, ప్రతి రక్తంబొట్టునూకార్చి వ్రాసిన రచనలతోఎందరో డబ్బు చేసుకొన్నారు.

అతనికినిత్యావసరాలకు ఇబ్బందిలేకుండా గడిచిపోయింది.

మంచికీర్తి కూడా వచ్చింది.

బాగాచదువుకున్నవాళ్ళమన్ననలనుఈనాటికీ పొందుతునేఉన్నాడు.

ప్రసాద్సాహిత్యాన్ని ఒకసామాజిక శక్తిగా గుర్తించిరచనలు చేశాడు.

శివప్రసాద్ఇంటర్ చదువుతున్నరోజుల్లోనే చిన్నచిన్న కథలువ్రాయడం ప్రారంభించాడు.

కమ్యూనిష్టుపార్టీ నాయకతంలో1946 నుంచి 1951 వరకు తెలంగాణలోసాగిన పోరాటం, సాహిత్యసాంస్కృతిక సంచలనప్రజల జీతాలనుప్రభాంతం చేసింది.చాలామంది రచయితలుఆ పోరాటం దారా ప్రభాంతులైరచనలు చేశారు.దాదాపు అన్ని కళా రూపాలనూంప్లవోద్యమ ప్రయోజనానికిరింగా నియోగించుకోవడంజరిగింది.

ఆ సాహిత్యాన్నిక్షుణ్ణంగా చదివాడు.

“మాభూం, ముందడుగు”లాంటి నాటకాలనుకాలేజీల్లో ప్రదర్శించిశివప్రసాదు నటించాడు.

ఫలితంగాబి.ఎ. మొదటిసంవత్సరంలోనే కాలేజీనుంచి డిబార్ అయ్యాడు.

అతనుఅళారుసాం “ప్రజలమనిషి” ని ఎన్నోసార్లుచదివాడు.

ఉన్నవవారి “మాలపల్లి అతడ్నిప్రభాంతం చేసింది.ఒక భక్తుడు భగవద్గీతనుచదినట్టు‘మాలపల్లి’ ని ఎన్నోసార్లు చదివాడు.

గురజాడ,శ్రీశ్రీ ఆయనకు ఆరాధ్యులు.

భూసామ్యవ్యతిరేక ప్రజాసాంకసాహిత్యాన్ని సామ్యవాదోన్ముఖంగాతీసుకెళ్ళి, తెలుగువాళ్ళసాంస్కృతిక పురోగమనానికిదోహదం చేసినఉత్తమ సాహిత్యస్రష్ట కొడవటిగంటికుటుంబరావు గారికి ఏకలవ్యశిష్యుడుగా మారాడు.

చలంలోనితిరుగుబాటు ధోరణినిఆకళింపు చేసుకొన్నాడు.

గోపీచంద్రురచనలలోనిపాత్రలను తనుచుట్టూ చూశాడు.

సాహిత్యప్రయోజనం “ఆనందం”అనీ, అదే సారకాలిక, సారజనీన, శజనీన ప్రయోజనంఅని చెప్పే వాళ్ళనుఛాందసులుగా చూశాడువాళ్ళను మానవజాతికే శత్రువులుగాభాంచాడు.

ప్రాచీనభారతీయ ంమర్శకులందరూదాదాపు ‘నియతికృత’‘నియమరహిత’మైన ‘అనంద నిష్క్యందత’ను సాహిత్యప్రయోజనంగా భాంచేవారు.అది కేవలం వారి భ్రమమాత్రమేననివాదించేవాడు.

రెవెన్యూఇన్స్పెక్టర్గా ఉద్యోగంలోచేరాడు.

ఉద్యోగంలోఉన్నప్పుడే అతనుంవాహం చేసుకొన్నాడు.

పెద్దలకుఇష్టంలేని ంవాహంచేసుకొన్నాడు.

పెద్దఆర్భాటం లేకుండాస్నేహితుడిచెల్లెల్లినలుగురు స్నేహితులమధ్య ఐదు రూపాయలుఖర్చుతో పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు.

కృష్ణవేణిఅపురూప సౌందర్యవతి.

రూపానికితగిన గుణం.

పెద్దగాచదువుకోకపోయినాభర్త ఆదర్శాలనుఅర్థం చేసుకోగల సంస్కారంఆమెకుంది.

అకుతన భర్త పెద్దరచయిత కావాలనికోరిక. భర్తను ఏనాడూచీరెలకూ, నగలకూ

వేధించలేదు.

ప్రభుతఉద్యోగంలో అతనికి ఊపిరాడటంలేదు.

అదిఅతని ఆలోచనలకుకళ్ళెం వేసింది.

అతనికలానికి సంకెళ్ళూవేసింది.

“రాణీ!ఉద్యోగానికి రాజీనామాఇవాలనుకొంటున్నాను”అన్నాడు ఒక రోజు భోజనంచేస్తూ, ఖార్యతో.

“చెయ్యండి”

అతనుచివున తలెత్తిఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

“మనస్ఫూర్తిగా అంటున్నావా?”

“ఎందుకుసందేహం వచ్చింది?ఎన్నో పాత్రలనువాస్తవ వ్యక్తులాఅన్నంత సహజంగాస్పష్టించిన ంరు నన్నుఅర్థం చేసుకోలేకపోయారన్న మాట!”ఆమె కంఠం ప్రశాంతంగా పలికింది.

శివప్రసాద్సిగ్గుపడిపోయాడు.

“సారీ,రాణీ!” అన్నాడు.

ఆమెహాయిగా నంది.

‘నేనుఅదృష్టవంతుణ్ణి!’

ఆమెపక పక నంది.

ప్రసాద్అయోమయంగా భార్యముఖంలోకి చూశాడు.

ఎందుకునవ్వుతోంది?

ఆమెచెప్పినదాన్ని తనునమ్మనందుకా?

అంటే- రాజీనామా చెయ్యడంఆమెకు ఇష్టం లేదా?

“ఏమిటాలోచిస్తున్నారు?”

“ఇద్దెప్పటినుంచీకు పట్టుకుందా అని నవాను.”

“ఏమిటి?”

“అదృష్టదురదృష్టాల ందనమ్మకం.”

“ఓ- అదా?” గుండెల నిండాగాలి పీల్చుకున్నాడురిలీఫ్గా.

“జన్మతోవచ్చిన సంస్కార దోషం! ంటిని నమ్మనివాళ్ళు చాలా మందిఈ మాటల్ని ఉపయోగిస్తారు.”

ఆమెహాయిగా నంది.

అతనిమనసు వెన్నెల్లోరగ బూసిన మల్లెపందిరిఅయింది.

మనంబ్రతకడానికి చాలి,కాని ముందు ముందునా రచనలకు పారితోషికంతగ్గి..... ఆర్థిక ఇబ్బందులువస్తే..... నువు నిలబడగలవా?”

ఆమెముఖంలోకి పరిశీలనగాచూశాడు.

“నాగుండె అంత బలహీనమైనదా?”ఆమె ఎదురు ప్రశ్న వేసింది.

ఆమెముఖంలోకి చూశాడు.

అదేప్రశాంతత! అదే ఆత్మనిబ్బరం!

అ రాత్రిప్రసాద్ ఆదమర్చి నిద్రపోయాడు.

తెల్లవారిఆఫీసుకెళ్ళి రాజీనామాపత్రం రాసి ఇచ్చాడు.

కొందరు స్నేహితులుఅతనికి ఆ పని చెయ్యొద్దనిహితబోధచేశారు.

ప్రసాద్ఎవరి సలహానూపట్టించుకోలేదు.

శివప్రసాద్రచనలోనే తనకాలాన్నీ మనసునూనిమగ్నం చేశాడు.

సామాజికఅవగాహతో సంఘశ్రేయస్సును దృష్టిలోపెట్టుకొని రచనలుచేశాడు.

ఉపన్యాసాలలోఅదే చెప్పాడు.

తనకుతెలిసిన జీతంగురించే రాశాడు.

మైకాగని కార్మికుల గురించి వ్రాయడానికివారి దగ్గరి ఆరు నెలలు,వారితో పాటు జీంచాడు.

ఆ నవలసాహిత్య లోకంలోఎంతో సంచలనాన్నికలిగించింది.

గతితార్కిక భౌతిక వాదాన్నిక్షుణ్ణంగా అర్థం చేసుకొని,ఈ దోపిడీ వ్యవస్థమారితేగాని, పీడితులసమస్యలకు పరిష్కారం లేదనేఆలోచనా తరంగాలనుపాఠకుల బుర్రల్లోరేకత్తించిన ఘనతశివప్రసాద్కు లభించింది

శ్రమశక్తి ఎంత దారుణంగా దోచుకోబడుతుందోపెట్టుబడిదారీ ంధానంలోశ్రమ జీవులమనుగడ ఎంత బాధాకరమైందోఆ నవలలో ఆంష్కరించాడు.

సాహిత్యంసాంఘిక చైతన్యంలోఒక శాఖ అని అతని నమ్మకం.సజీవంగా ఉండటానికిమానవుడు ఊపిరి పీల్చుకోవడంఎంత అవసరమో, సజీవమైనసంఘానికి చైతన్యంఅంత అవసరం అని అతనికితెలుసు.

ఆ చైతన్యాన్నికలిగించే రచనలేసమాజానికి ప్రయోజనాన్నిఅందిస్తాయి.

చాలాకాలంఅభ్యుదయ రచయితలసంఘంలో సభ్యుడుగాఉన్నాడు.

అదిరెండుగా చీలింది.

అందులోనుంచిచీలని మరికొందరుతీవ్రవాదులుగామారారు.

అతనుసంఘాలతో సంబంధాలనువదులుకొన్నాడు.

రచయితలలో,ఒక ప్రయోజనాన్నిఅశించి అవగాహనతోరాసే రచయితలు, ఓ అవగాహనతప్పంటే - ఓ అవగాహనతప్పని ఒకర్నొకరు దుమ్మెత్తిపోసుకోవడం అతనికినచ్చలేదు.

అతనుసతంత్రంగా ఉంటూఎన్నో రచనలుచేశాడు.

పీడితులుముక్తి కోసమే రచనలుచేశాడు.

క్రమంగాఅభ్యుదయ రచయితలుపాఠకుల్ని ఆకర్షించడంలోఅపజయం పొందసాగారు.

గతపదేళ్లుగా సాహిత్యపుట్రెండు మారిపోయింది.

పత్రికలసంఖ్య పెరిగింది.

రచయితలసంఖ్య పెరిగింది.

రచయితల్లోసీరియస్నెస్ తగ్గింది.

ఒకకంటే మెంట్ అంటూలేకుండా పాఠకులకు చాక్లెట్లూ,బిస్కెట్లూ తినిపించసాగారు.

జొన్నరొట్టెబిస్కెటులంతరుచిగా ఉండదు.

కానిఆకలి తీరాలంటేజొన్నరొట్టె తినాలి.

శివప్రసాద్లాంటివాళ్లువేదికల ఓదనుంచిఅడపా దడపా కేకలుపెట్టినా ఎవరూ ంనిపించుకొనేపరిస్థితిలో లేరు.

సాహిత్యసింహాసనంపేదప్రణయ దేవతనుప్రతిష్ఠించారు రచయితలు,ముఖ్యంగా రచయిత్రులు.

పత్రికలూ,పాఠకులూ ఆ దేవతాపూజలో పడి వాస్తవాన్నిచూడడం మానేశారు.

ఎవరన్నా “ఇది వాస్తవం” అని చెప్పడానికి ప్రయత్నించినా నడానికి ఎవరికీ తీరికలేదు, ఇష్టంలేదు.

చాలాకాలం ప్రణయదేవతేతలుగు సాహిత్యాన్ని తన చెప్పుచేతల్లో పెట్టుకుంది. ప్రణయకథ రచయితల్ని, రచయిత్రుల్ని కూడా పాఠకులు దేవతల్లాగా చూశారు.

కొందరు కాలంతో పాటు ప్రయాణం సాగించారు.

కంటే మెంటు ఉన్నవాళ్లు అడపాదడపా రాసినా రెమ్మూనరేషన్ రాని పేపర్లలో మాత్రమే ఆ రచనలు వస్తాయి.

ఆ సమయంలో నిరాశా నిస్పృహలకు లోనైన ప్రతివాళ్ళూ రచయిత్రుల పేదరుచుకు పడ్డారు.

శివప్రసాద్ కూడా రచయిత్రులను దుమ్మెత్తి పోశాడు.

దరిద్రదేవత అతని నట్టింట్లో తిష్ట వేసింది.

కూతురికి పెళ్ళి ఈడొచ్చింది.

పెద్దకొడుకు బి.ఎ. పూర్తిచేసి, ఉద్యోగం లేక ఏదో బ్రెస్ లో పని చేస్తున్నాడు. వచ్చే నాలుగు వందల్లో రెండు వందలు మాత్రమే ఇంట్లో ఇస్తాడు సూర్యం

అడపిల్లపది పూర్తిచేసి ఇంట్లో కూర్చుంది.

రెండోవాడు ఇల్లు వదిలి పారిపోయాడు.

ఆఖరివాడు ఎనిమిది చదువుతున్నాడు.

కూతురు కమల ఎప్పుడూ నవలలు చదువుతూనే ఉంటుంది. అన్నీ ప్రణయనవలలే. శివప్రసాద్ వద్దన్నా మానదు. పిల్లలకు తండ్రంటే లక్ష్యం లేదు. సంపాదించని తండ్రి అంటే ఏ పిల్లలు గౌరంస్తారు? ఆ మాట కొస్తే భార్య గౌరంచదు. కానీ కృష్ణనేణి అలాకాదు. భర్తకు ఏమాత్రం బాధ కలక్కుండా చూడాలని శాయశక్తులా జాగ్రత్త తీసుకొంటున్నది.

ఇంటిపరిస్థితులు చూసి రెండు మూడు సార్లు అతనికి ప్రేమ నవలలు వ్రాయాలని పించింది. కానీ మనసు చంపుకొని ఎదగని మనసులకు, చూస్తూ చూస్తూ మత్తుమందు సరఫరా చెయ్యలేకపోయాడు.

ఒకరోజు శివప్రసాద్ కూర్చుని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యాలి? ఏదో చెయ్యాలి? కూలిచేసుకొని అయినా బతకాలి. అంతేగాని సాహిత్యం పేరుతో ంషాన్ని సరఫరా చెయ్యలేడు.

తనునిజంగా కూలిపని చెయ్యగలడా?

ఈ వయసులో?పైగా కాయష్టానికి అలవాటుపడనిశరీరం!

‘భోజనానికిరండి!’ భార్య పిల్చింది.

“ఆకలిగాలేదు.” అన్నాడుప్రసాద్.

శివప్రసాదుకుఆకలిగా ఉంది. అయినా లేదన్నాడు.

“ఆకలిగాలేకపోవడం ఏంటి? రాత్రి కూడా జరంగా ఉందనితినలేదు.రండి!”

శివప్రసాదులేచాడు.

వంటింట్లోపీట మీద కూర్చున్నాడు.

ముద్దనోట్లో పెట్టుకోబోతూఅగాడు.

తలెత్తిభార్య ముఖంలోకిచూశాడు.

“పిల్లలంతాతిన్నారా?”

“అ.....”

“నువ్వు?”

అదేంప్రశ్న అన్నట్టుచూసింది.

తనప్రశ్న తననే వెక్కిరించినట్టుగాఅనిపించింది శివప్రసాద్కు.

“నువ్వుపెట్టుకో! అన్నాడు.

గతపదేళ్లుగ భార్యనురాణీ అని పిల్చే ధైర్యంతనలో లేదు.అలా పిలిస్తే ఆమె పలకదుఅని కాదు.

తెల్లవారిలేస్తే చేటుపట్టుకొని, అభిమానాన్నిచంపుకొని ఇరుగు పొరుగువారిని పిలవడంహాస్యాస్పదంగా ఉంటుందనిపించేదిఅతనికి.

భార్యనుచూశాడు సాలోచనగా.

ఈ మధ్యమరీ ఇంత చిక్కిపోయిందా?

అస్థిపంజరానికిచర్మ బిగించి కుట్టినట్టుగాఉంది.

“తినండి!”

“నువ్వుపెట్టుకో!”

“నేనుతరాత తింటాను.”

“అలాల్లేదు.”

ఆమెలేవలేదు.

శివప్రసాదులేచాడు.

గిన్నెలదగ్గరకు వెళ్తుంటేభార్య వారించబోయింది.

అతనుగిన్నెల మూతలుతీసి చూశాడు.

అన్నీఖాళీగా అతని ముఖంలోకివెక్కిరింపుగా చూశాయి.

గదిలోనుంచి ంసురుగా వెళ్ళిపోతున్నభర్త చెయ్యిపట్టుకొన్నది.

ఆమెకళ్ళు చమర్చిఉన్నాయ్.

“నన్నవదులు!”

“అన్నంతినండి!”

“అదిఅన్నం కాదు ంషం!” అరిచాడుప్రసాద్

కృష్ణవేణిఅయోమయంగా చూసింది.

“నాకుంషం పెడుతున్నావుగదూ?”

ఆమెతృప్తిపడింది

“నువుతినకుండా నాకు పెట్తున్నావా?ఎంతకాలంగా ఇలా చేస్తున్నావ్?”

“ఇవాళే!”

“బియ్యంలేవా? మరి చెప్పలేదే?”

కృష్ణవేణిఆతని ముఖంలోకిచూసింది.

తనప్రశ్న తననే ంపుంద చరిచినట్టుఅయింది శివప్రసాద్కు.చెప్పాలా? బియ్యంలేవని చెప్పాలా?ఎన్నో సార్లు చెప్పింది.చెప్పినప్పుడల్లాతనేం చేశాడు?ంసుక్కున్నాడు. అరిచాడు.కొంప వదిలేసి వెళ్ళిపోతానన్నాడు.

అన్నిమాటలూ కోపంతోనేఅన్నాడు.

ఆ కోపంభార్యంద కాదు.

తనంద!

తనఅసమర్థత ంద!

అవును!చెప్పినా ఎక్కడుంచితెస్తాడు?

“పద,కూర్చో!” భార్య రెక్క పట్టుకొనికూర్చోబెట్టాడు.తన పళ్ళెంలోఅన్నం కలిపి మొదటిముద్ద భార్య నోటికిఅందించాడు.

ఆమెసిగ్గుపడుతూనే నోరుతెరిచింది.

ఇద్దరూకలిసి భోజనంచేశారు ఒకే పళ్ళెంలో.

సగంఆకలి తీరింది ఇద్దరికీ.

“బియ్యంఎక్కడ తెచ్చావ్?”

“పక్కింటిపిన్నిగారు, ముందు ంసుక్కునిలేవన్నది.తీరా తిరిగి వస్తుంటేవెనక్కు

పిల్చిఇచ్చింది.”

ఆ దృశ్యాన్నిఊహించుకొన్నాడు.

తనభార్య మానసిక పరిస్థితినిఊహించుకొని కంపించిపోయాడు.

ఆమెనుఇంత దారుణమైనమానసిన దుస్థితికితను గురి చేస్తున్నాడా?

నో!నో! ఇక తన భార్యఖాళీ చేటతోపక్కింటికి సగంచచ్చివెళ్ళకూడదు.తలదించుకొనిఅప్పులు అడగకూడదు.

ఆమెనుతను బ్రతికించుకోవాలి.

అదితన బాధ్యత.

కొద్దిరోజులక్రితం కూతురు అన్నమాటలు గుర్తొచ్చాయి.

“నాన్నా! అందరిలా నువ్వుప్రేమకథలు రాయకూడదూ?”

తనుఆ పిల్లకు ఏం సమాధానంచెప్పాలో తోచకతికమక పడ్డాడు.

“ఈరోజుల్లో నీ బోరింగ్కథ లెవరిక్కావాలి?నువు కథలు రాస్తావనిమా జనరేషన్ వాళ్ళకుచాలామందికి తెలియదు.”

శివప్రసాద్ఒక వెర్రినవు నవాడు.

“పేరుసంగతి ఎలాఉన్నా డబ్బులైనా వస్తాయ్గా! ఆ సౌభాగ్యవల్లికి, సుందరమ్మకూనవలకు పదివేలదాకాఇస్తారటగా? నువురాయిడాడీ!” కటిక దారిద్ర్యంలోబతుకుతున్నఆడపిల్ల అభ్యర్థన.

“ఛ!ఏంటే ఆ మాటలు?నాన్న ఎంత గొప్ప రచయిత?ఆయన ప్రేమకథలు

రాస్తేఅందరూ నవరూ? శిఖరాగ్రంుదనుంచి మురుక్కాలవలోకిదూకమంటావా? తల్లికూతుర్ని మందలించింది.

“మహాగొప్ప రచయిత!” ఈసడింపుగాఅని అక్కడ్నుంచి ంసురుగావెళ్ళిపోయింది కూతురు.

“బాధపడుతున్నారా?చిన్న సన్నాసి! ఏదోఅన్నది!” భార్యభర్తకు సర్ది చెప్పబోయింది.

“బాధా?ఎందుకూ? ఉన్నమాటేఅన్నది” అన్నాడుఅతను.

ఆ రాత్రిఅర్ధరాత్రి దాకా ఆలోచించాడు.

ఒకనిర్ణయానికి వచ్చాడు.

తనరచనలు ఎవర్నిప్రభాంతం చేశాయో,ఒక్క వ్యక్తివైనా మార్చగలిగాయోలేదో

తనకుతెలియదు.

తనభార్య బిడ్డలుఆకలి చావులు చావకూడదు.

తనువ్రాయాలి.

రాత్రింబవళ్ళుకష్టించి వ్రాయాలి.

ప్రేమకథలు వ్రాయాలి.

వ్రాసిబాగా డబ్బు సంపాదించాలి.

అంతరాత్మలేవబోయింది.

“నువ్వునోరు ముసుకొని పడిఉండు”అని దాని నెత్తినచాలా పెద్ద దెబ్బకొట్టాడు.దానికి ఇప్పట్లో లేచేశక్తి లేకుండా కొట్టాననుకొన్నాడు.

నిద్రపట్టడం లేదు.

తెల్లవారితేతన నిర్ణయం మారొచ్చు!

మూర్ఛపోయిందనుకొంటున్నఅంతరాత్మ మళ్ళీలేవవచ్చును.అంతరాత్మకు జాలిఉండదు తన ధోరణితనది.

ఇప్పుడేప్రారంభించాలి.

ఈ క్షణంలోనేప్రారంభించాలి.

శివప్రసాద్శివం ఎక్కినట్టుగామంచంపైద నుంచిదూకాడు.

బల్లదగ్గరకు వెళ్ళాడు.

సొరుగులోనుంచి కాగితాలు లాగాడు.

పెన్అందుకొన్నాడు.

“పండివరిగి ఉన్న బంగారు వడ్లకంకులు పిల్లగాలుకుతలలు ఊపుతున్నాయి.

పశ్చిమానసూర్యుడు అస్తయిస్తూ సంధ్యాదేముఖానికి కుంకుమ దిద్దుతున్నాడు.

చల్లగామెల్లగా ంస్తున్నగాలి చిత్రమైనసువాసన వెదజిమ్ముతూఉంది.

ఊరువెలుపలి చెరువుగట్టునకూర్చున్న శ్రీహర్షరాబిన్ కుక్ రాసిన ఫీవర్ చదువుతున్నాడుతనకు ఆ పుస్తకం అంతముందేఎక్కడో చదవినట్టుగాఅనిపించసాగింది.

శ్రీహర్షఇంగ్లీషు ప్రతి పాత్ర,ప్రతి సంఘటనా ఎక్కడోచదవినట్టెడింది. రాబిన్ కుక్

ఎవర్నయినాకాఫీ కొట్టాడా? ఎవర్ని?ఎవర్ని?

ఛ- రాబిన్ కుక్ కాఫీ కొట్టడంఏంటి?

శ్రీహర్షకుపల్లె జీతంతెలియదు. సెలవలకుఆ ఊళ్ళో గడప డానికి వచ్చాడు.ఆ ఊరి షావుకారు రామయ్యకొడుక్కు చిట్టిబాబుశ్రీహర్ష సహపాఠుత్రుడు.

రెండురోజులు ఉండి వెళ్ళిపోవడానికివచ్చినవాడు,ఆ పల్లె సౌందర్యానికిముగ్ధుడై మరో పదిరోజులుఉండాలనే నిర్ణయించుకొన్నాడు.

అకస్మాత్తుగాకోకిల కూత ంనిపించింది.

శ్రీహర్షపుస్తకం మూసి ఆ మధురశబ్ద ంనసాగాడు.

అదికోకిల కూతకాదు. కోకిలకంఠంలోని మాధుర్యాన్నినింపుకొన్న ఒక స్త్రీకంఠం. “సౌసాల్ పహలేముజెతుమ్సే ప్యార్ థా

ఆజీభీ హై, కల్భీ రహేగా!” శ్రీహర్షకుఆ పాట అంటే చాలఇష్టం!

కానిఆ పాట ఈ పల్లెలోంనిపించడం ఏంటి?సినిమాల ప్రభావంపల్లెలంద, పట్నాలకంటేఎక్కువగా ఉందని ంని తనునమ్మలేదు.

ఆ కంఠంలోనుంచి ఓ మంచి జానపదిగేయం వస్తే ఎంత సహజంగాఈ వాతావరణానికి నప్పుతుంది!

ఆలోచిస్తున్నఅతని నుదురుకు ఏదోఉసిగా వచ్చి తగిలింది.

“అబ్బా!”అంటూ నొసలు రుద్దుకున్నాడు.

నింషంలోబొప్పికట్టింది.

పక్కనేపడిఉన్న గులకరాయి తీసుకొనిలేచాడు.

ఆ పాటఇంకా ంన్నిస్తూనే ఉంది.

ఆ పాటంన్నించే వైపుకు నడిచాడు.

పొలంమధ్యలో మంచెంద ఓ పదహారేళ్ళపల్లెపడుచు నిల్చునిఉంది. ఆమె పాడుతోంది.చేతిలోని వడిసెలతోపిట్టల్ని తోలుతోంది.

శ్రీహర్షనుచూసి ఆమె పాట ఆపింది.

మంచెంద నుంచి లేడిపిల్లలాఒక్క గెంతులో దూకింది.శ్రీహర్ష ముందుకొచ్చినిల్చింది. కళ్ళువెడల్పు చేసుకొనిచూసింది. అంతలోనేఆ పెద్దపెద్ద రెప్పల్నిటపటప లాడించింది.

“నాపాట నడానికి వచ్చావా?”శ్రీహర్షను అడిగింది.

“కాదు.”

“నాపాట బాగాలేదా?”

“నీగొంతు చాలా బాగుంది.”

“అయితేమళ్ళీ పాడనా?”

“అక్కర్లేదు.”

“మరెందుకొచ్చావ్?”ఆమె పెద్ద పెద్ద కళ్ళలోనిరాశ కన్పించింది.

“ఇదిఇచ్చి వెళ్ళామని”

“ఏంటది?”

“చేయిచాపు.”

చేయిచాపి “కళ్ళు మూసుకోవాలా?”అని అడిగింది.

“అక్కర్లేదు.”అంటూ గులకరాయి ఆమె అరచేతిలోపెట్టాడు.

తనచేతిలోని రాయికేసిచూసింది.

కళ్ళెత్తిఅతని ముఖంలోకిచూసింది.

నుదుటిందిబొప్పిని చూసింది.

“అరే, ఓకు తగిలిందా ? నేనుకొట్టాలని కొట్టలేదు.”బెంగగా అన్నది.

“ఆసంగతి నాకు తెలుసు.”

అనిగిరున వెనక్కు తిరిగివెళ్ళి తను అంతకుముందుకూర్చున్న స్థలంలోకూర్చున్నాడు.

చిరుగజ్జల నవడి!

“నువడిగావాఏంటి?” బుంగమూతిపెట్టింది.

“ఇప్పుడుఅడుగుతున్నాగా చెప్పు!”

“కోకిల!”పెదవులు తమషాగాంరుస్తూ గరంగా చెప్పింది.

“బాగుందా?”మళ్ళీ తనే అన్నది.

“బాగుంది.నీ గొంతుకూడా కోకిల గొంతులామధురంగా ఉంది.”

“మధురంగా-అంటే!”

“తియ్యగాఉంది.”

ఆ పిల్లకళ్ళు మెరిపిస్తూ చూసింది.

శ్రీహర్షలేచాడు.

“అప్పుడేవెళ్తావేం?”

“చీకటిపడిందిగా?”

“మళ్ళీరేపొస్తావా?”

“రమ్మంటావా?”

“రా!నీ దగ్గర బొమ్మలుతీసే డబ్బా ఉందా?”

శ్రీహర్షకుఅర్థంకాలేదు ఓ క్షణం

అర్థంఅవగానే నవ్వింది.

“నాదగ్గర డబ్బా లేదు.”

కోకిలముఖం చిన్నబోయింది.

“ఆడబ్బా నీకెందుకూ?”

“నాపొటో తీస్తావని?”

శ్రీహర్షకునవు వచ్చింది.

“వెళ్తాను” అంటూ బయలుదేరాడు.

“రేపుతప్పకుండా రా!” వెనకనుంచికేక పెట్టింది కోకిల

శ్రీహర్షసమాధానం ఇవలేదు.

నిలబడలేదు.

ముందుకుసాగిపోయాడు.

శివప్రసాదుకుఆవులింత వచ్చింది.

రాయడంఅపి, వ్రాసిన పేజీలుచదవసాగాడు.

పరమచెత్తగాఅనిపించి చింపెయ్యబోయిఆగాడు.

ఇదిబాగుందో లేదో తేల్చాల్సిందితను కాదు.

రేపుకమలను చదవమంటేసరి!

శివప్రసాద్వ్రాసిన కాగితాలనుసర్థిపెట్టి వెళ్ళిపడుకున్నాడుల

రెండోఛాప్టర్ గురించి ఆలోచిస్తూనిద్రపోయాడు.

శివప్రసాద్ప్రొద్దుట ఆలస్యంగాలేచాడు.

కూతురుకాఫీ అందించింది.

“డాడీ!” ఆ పిలుపులో ఏదో కొత్తదనంన్నించి తలెత్తికూతురి ముఖంలోకిచూశాడు.

“నువుప్రేమ కథ రాస్తున్నావా?” ఉత్సాహంగా అడిగింది.

“చదివావా?”

“చదివాను. ప్రారంభం చాలా బాగుంది.”

“అంతలోనే ఆకట్టుకుందా?” నవ్వుతూ అడిగాడు.

“అవును డాడీ!” ఉత్సాహంగా అన్నది.

“సీరియల్ గా ఇస్తావా? ఏ పత్రికకు?” మళ్ళీ అడిగింది.

“పూర్తి కానివు!” అన్నాడు శివప్రసాద్.

“శ్రీహర్షరూపం వర్ణించలేదు డాడీ!”

“ఎలా వర్ణిస్తే నీకు ఇష్టమో చెప్పు!”

నేటి పాఠకులకు తన కూతురు కూడా ఒక ప్రతినిధి నని అతనికి తెలుసు. ఆమెకు ఇష్టమైతే డెబ్బయ్య శాతం పాఠకులను ఆకర్షించగలదు.

కమల చెప్పుకుపోతుంటే ఆమె కళ్ళల్లో కదులుతున్న భావాలను చూస్తూ నిట్టార్పు ండి చాడు శివప్రసాద్.

ప్రతి ఆడపిల్లా ఈనాడు భర్తగా కోరుకునే వ్యక్తి నవలలోని హీరోలా ఉండాలని కలలు కంటోంది. కలల్ని వాస్తవాలుగా భాంచి, చివరకు వాస్తవాన్ని ఎదుర్కోలేకపోతుంది.

“ఏంటి డాడీ ఆలోచిస్తున్నారు. నేను చెప్పింది బాగాలేదా?”

“బాగుంది, చాలా బాగుంది. హీరోని అలాగే వర్ణిస్తాలే!” అన్నాడు శివప్రసాద్.

కమల సంతోషానికి అంతులేదు.

అమ్మకు చెప్పింది.

అన్నకు చెప్పింది.

తమ్ముడికి చెప్పింది.

ఇరుగుపొరుగు స్నేహితురాళ్ళకు చెప్పింది, తననాన్న ఓ బ్రహ్మాండమైన ప్రేమ

నవల్లరాస్తున్నాడని.

శివప్రసాద్ రాత్రిబవళ్లుకూర్చుని వారం రోజుల్లోనవల ముగించాడు.

చెప్పడానికిఏం లేనవప్పుడునవల రాయడంఎంత సులభమోఅర్థం చేసుకొన్నాడు.

నవలరాస్తూ ఎప్పటికప్పుడుతన కూతురి సలహాతీసుకుంటునే ఉన్నాడు.

జనబాహుళ్యాన్నిఅతిగా ఆకర్షించిన ప్రేమనవలల కథలుకూతుర్ని అడిగి చెప్పించుకొన్నాడు.

ఆ కథలుంటున్నప్పుడు ఎన్నోసార్లుతను రాస్తున్న
కాగితాలనుచింపెయ్యాలనిపించిందిప్రసాద్కు.

కానిఇంటి పరిస్థితులుచూస్తూ ఆ పని చెయ్యలేకపోయాడు.

మనిషిపరిస్థితుల చేతుల్లోకీలుబొమ్మగా ఎలామారతాడో సయంగా
అనుభంస్తూఆలోచిస్తున్నాడుప్రసాద్.

ప్రేమనవల పూర్తయింది.

దానికిపేరు కూడా కమల పెట్టింది“ప్రణయ సామ్రాజ్యం”అని. కమలకు ముగింపునచ్చలేదు.

మార్చమనిసలహా ఇచ్చింది.

ప్రసాద్నం ఊరుకున్నాడు.

ఆ నవలతీసుకొని ‘ధరణి’అఫీసుకు వెళ్ళాడు.

ఆ పత్రికఎడిటర్ నరాలశాస్త్రితరాత కబురు పంపిస్తానన్నాడు.

“ఎన్నిరోజులు పడుంది?”ప్రసాద్ నీరసంగా అడిగాడు.

“నేనుచిన్నప్పటినుంచీ అభిమానినని ఏకూతెలుసు. అందు వల్లనేపాఠకులు
మెచ్చకపోయినా ఏ కథలు అప్పుడప్పుడుప్రచురిస్తూనే వచ్చాను.మాదేముంది
చెప్పండి?పాఠకులు ఏది కోరితేఅదే ఇవాలి. మా పత్రికసేల్సు పెరగాలనేదేమా ప్రధాన
ద్వేయం”అంటూ ఉపన్యాసం ప్రారంభించాడు.

ప్రసాదుకుఅతని చేతిలోఉన్న స్కిఫ్టును గుంజేసుకొనిఅక్కడ్నుంచి పారిపోవాలనిపించింది.

“ఇలాంటిపరిస్థితుల్ని, నా లాంటివాళ్ళనూదృష్టిలో పెట్టుకొనేలేడి కాళ్ళులేక కాదు, కాలం వచ్చిచిక్కింది’ అనే సామెతనుప్రచారంలోకి తెచ్చారుమన పెద్దలు.”అనుకున్నాడు.

“ఇదిప్రేమ కథండీ!” అన్నాడుప్రసాదు గొంతు తగ్గించి.

“అలాగా?”కట్ట ంప్పి పేరు చూసి సశ్చర్యగాప్రసాద్ ముఖంలోకిచూశాడు.

“పేరుబాగుంది. ఈ రాత్రికే కథచదివేస్తాను. మీరు ప్రేమ కథ వ్రాశారుకనక మేము పాఠకుల్నుఆకర్షించే ప్రకటనలుకూడా ఇచ్చి ప్రచురిస్తాం”అన్నాడు సంతోషంగా.

“అయితేఎప్పుడు రమ్మంటారు?”దాదాపు ఏడుస్తున్నట్టేఅడిగాడు ప్రసాద్.

“రేపుఉదయం రండి!” అన్నాడుశాస్త్రి.

కాళ్ళీడ్చుకుంటూవచ్చాడు ఇంటికిప్రసాద్.

అతనికిబాధగా ఉంది. కారణం,ఆ నవల ప్రచురిస్తారోలేదోనని కాదు.తను అలాంటినవల రాయవలసినవచ్చినందుకు.

ఇంతకాలందేన్ని తను మత్తుమందనీ, ంషం అనీ భాంచాడో,పది మందిలో అనేకవేదికల నుంచీ,అనేక కాలేజీ ఉత్సవాల్లో- ఉపన్యాసాలు దంచాడో,దాన్నే ఈనాడు తనుపాఠకులకు అందిస్తున్నాడు.

ఆ రాత్రంతాంసుగ్గానే గడిపాడు.

తండ్రినిఏదో అడగాలని వచ్చినకూతురు అతని ముఖంచూసి అడగలేక పోయింది.

రెండోరోజు మళ్ళీ ధరణిఆఫీసుకు వెళ్ళాడు.

అతడ్నిచూడగానే ప్రసాద్కుమనసంతా చేదుచేదుగా అన్నించింది.అతనికి నచ్చిందంటేతను చాలా చెత్తవ్రాశాడన్న మాట!

“ప్రసాదుగారూ! మీ నవల అద్భుతంగాఉంది. వచ్చేవారంనుంచేప్రారంభిస్తాం. అన్ని పత్రికలకూపంపడానికి ప్రకటనకూతయారు చేశాను.అయితే మీరు ఒక పని చేయాలి.”

“ఏంటి?”

“మీరుముగింపు మార్చాలి.”

ప్రసాద్ మౌనంగా అతడి ముఖంలోకి చూశాడు.

“ట్రాజడీ వద్దండీ! చివరకు హీరోయిన్ను తన బిగి కౌగిలిలో బంధించినట్టు రాయండి.”

ప్రసాద్ అతని ముఖంలోకి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

తన కూతురు కూడా అచ్చం ఇదే సలహా ఇచ్చింది.

నరాల శాస్త్రీకి పాఠకుల నరాల గురించి పరిజ్ఞానం పూర్తిగా ఉందన్నమాట. మొత్తం ఏదసార్థక నామధేయుడు.

“మారుస్తారా?”

“కథంతా అసహజంగానే వాస్తవానికి దూరంగానే రాశాను. కనీసం ముగింపైనా

వాస్తవానికి దగ్గరగా ఉండనివండి. శ్రీహర్షలాంటింద్యాధికుడు. శ్రీమంతులబిడ్డా. అలాంటి పల్లెటూరి పడుచుతో ప్రేమాయణం సాగిస్తాడు కాని, పెళ్ళి చేసుకోడు.

“అదీ నిజమేనండీ! ఈ రోజుల్లో వాస్తవం ఎవడిక్కావాలి? ఏరు ముగింపు మారిస్తేనే నవల యాక్సెప్ట్ చేయ్యగలం! కావాలంటే ఇవాళే అడాన్సు కూడా ఇస్తాను- పారితోషికం మూడువేలు” అన్నాడు.

అతని బలహీనత ఏద సుత్తి దెబ్బతగిలింది.

ద్రోహం చెయ్యడానికి అంగీకరించాడు.

ఈ నవల చదివిన పల్లెటూరి ఆడపిల్లలు పట్నం నుంచి వచ్చే కుర్రాళ్ళ కోసం ఎదురుచూస్తారు. ఎవరికైనా అలాంటివాడు తటస్థపడితే..... నిజంగానే అతడు తనను ప్రేమిస్తున్నాడనీ, మెళ్లో మూడు ముళ్ళు వేసి తీసుకెళ్తాడనీ నమ్ముతారు.

నో! నో! తను ఆ పని చెయ్యలేడు.

చెయ్యక?

తన పెళ్ళాం బిడ్డల్ని చంపుకుంటాడా? తనకు మాలిన ధర్మ.....

ఏంటి చిత్రం ! తన ఆలోచనలే మారిపోతున్నాయి.

చివరిపది పేజీలలో పాటు,ఓ వెయ్యి రూపాయలు అడాన్సుకూడా తెచ్చుకొన్నాడుఇంటికి ప్రసాద్.

చిత్రం!

తనుఇంతకుముందు వ్రాసినవి నవలకూ ఇంతపొరితోషికం రాలేదు.

అవన్నీఎంత కష్టపడి రాశాడు.ఒక్కొక్క నవల రాసేముందుఆ సబ్బెళ్లుకు సంబంధించినఎంతో మేటర్ సేకరించిరాసేవాడు. ఒక నవలరాయడానికి కనీసం ఒక సంవత్సరంపట్టేది.

వెయ్యిరూపాయలు తన భార్యచేతిలో పెట్టినప్పుడుఆ కళ్ళలో ఎంత జీవంతోణికిసలడింది!

“రండి!రండి! ఇంత తరగా ముగింపుమార్చి తెచ్చేశారా!”ఆనందంగా ఆడిగాడు శాస్త్రి.

“లేదు.ఆ నవల తీసుకెళ్ళడానికివచ్చాను. ిరిచినవెయ్యి రూపాయలు కూడాతెచ్చాను.”

“అదేంటి?”

“నాలోనిరచయితను సగం చంపేసిఆ నవల రాశాను. ముగింపుమార్చి పూర్తిగా చంపలేను.ఇలాంటి పిచ్చిప్రేమలు ఫలిస్తాయనిఅమాయకుల్ని నమ్మించలేను.”

“ఇలాంటింఎక్కడా జరగవంటారా?”

“జరగొచ్చును.కాని అం ఎక్సెప్షన్స్. ఎక్సెప్షన్స్నుజనరలైజ్చేసి సాహిత్యంలోచూపడం ఘోర అపరాధం.”

శాస్త్రిభృకుటి ముడిపడింది.

కొంచెంసేపు ఆలోచించాడు.

“సరే!అలాగే ఇవండి, పాఠకులుఎండింగ్ బాగా లేదంటారు.అంతేగా?” అన్నాడు శాస్త్రి.

శాస్త్రిఅంగీకరిస్తాడని ఆశించనిప్రసాదుకు అతని నిర్ణయంఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

బ్యాగ్లోనుంచిముగింపు కాగితాలనుఇచ్చి బయటకువచ్చి రిలీఫ్గా నిట్టార్చాడు.ఆ డబ్బు తిరిగి ఇవమనితీసుకెళ్తున్నప్పుడుకృష్ణవేణి కళ్ళుఅతనికేసి అదోలా చూశాయి.తనను రాక్షసుడిచూసినట్టు చూశాయి.

కృష్ణవేణికూడా మారిపోతుంది.

మారకేంచేస్తుంది?

పరిస్థితులప్రభావం!

మళ్ళీఇంటికి వచ్చి భార్యచేతిలో ఆ వెయ్యిఉంచాడు. కాని ఆమె ముఖంలోకిచూడలేక పోయాడు.

నవలప్రచురణ ప్రారంభంఅయింది.

అతనినవల అమోఘంగా ఉందనిపాఠకుల నుంచి ఉత్తరాలువస్తున్నాయి. అంత మంచినవల అందిస్తున్నందుకుఅతనికి కృతజ్ఞతలుచెప్పున్నారు.

ంప్లవంఅనే పత్రిక మాత్రంతనను ంమర్శిస్తూ,నెలకో వ్యాసం రాస్తోంది.అంతకు ముందు ఆ పత్రికతన నవలలనుఏనాడూ పొగడ లేదు.ఇప్పుడు పాత నవలలనుపొగుడుతూ, ప్రసాదు లాంటిరచయిత ఎంత దిగజారిపోయాడోరాస్తున్నది. వాళ్ళురాసే

రాతలతోప్రసాదు ఏకీభంస్తాడు.కాని చాలా కాలంగా తనుబ్రతికున్నాడో చచ్చాడోకూడా పట్టించుకోనివాళ్ళు అలా రాయడంకొంత చిరాకును కలిగించింది.

ఆ రోజుమధ్యాహ్నంతను నిద్రపోతున్నాడు.

అకస్మాత్తుగాతనకు ఎవరిదో మగకంఠం ంన్పించింది.

ముందుగదిలోనుంచి మాటలుంన్పిస్తున్నాయి.

“ఆయనఒప్పకుంటారో లేదో!”తన భార్య కంఠం.

“ఎందుకుఒప్పుకోడూ? ఒకసారి వ్రాశాడు.అశేష పాఠకుల ఆదరం లభించింది.ఆ నవలతో ఆ పత్రికసేల్సు కూడా బాగా పెరిగినట్టుంటున్నాం. అందుకే వచ్చాను.ఈ రెండు వేలు ఉంచండి.”

“వద్దండీ!ఆయన్ని లేపుతాను..ఆయనతోనే మాట్లాడండి.”

కృష్ణవేణిఅంటోంది.

“నీదిమరీ చాదస్తం. తీసుకో!నాన్నకు నేను చెప్తాను.‘ప్రణయ సామ్రాజ్యం’చదువుతూ నాఫ్రెండ్స్ నాన్ననుచూడటానికి వస్తామంటున్నారు.నాన్న ఇలాంటింకా ఎన్నో రాయగలరు.”

“తీసుకోండమ్మా! ఇల్లు గడవద్దా? పిల్లలకు పెళ్ళిచెయ్యరా? ఇప్పుడేగిరాకీ ఉంది.
నాలుగురాళ్లు సంపాదించుకోండి. తీసుకోండి.”

ప్రసాద్ చివున మంచందిగి బయటికివచ్చాడు.

భార్యచేతిలో నోట్లకట్టచూశాడు

అతనికిశివం ఎత్తిపోయింది.

“నమస్కారమండీ!” అన్నాడు ‘తెలుగుతేజం’ ఎడిటర్ రామచంద్రం.

“ముందాడబ్బు అతనికిచ్చెయ్!” గర్జించాడు ప్రసాద్.

కృష్ణవేణి ఆ డబ్బును గాభరాగాకిందకు వదిలేసింది.

ప్రసాద్ ఆ నోట్లను తీసిరామచంద్రానికి అందించాడు.

“మాబీదతనాన్ని గురించిమాట్లాడే అధికారంనీ కెవరిచ్చారు?” రామచంద్రాన్ని నిలదీశాడు ప్రసాదు.

రామచంద్రం ఓ క్షణం బిత్తరపోయాడు.

“ప్రసాదుగారూ! ఇందులో ఏరింతగా ఉద్రేకపడాల్సిందినాకే ఏ కన్పించడం లేదు. ఏరు ఒక నవల వ్రాశారు! అది పాఠకుల్ని ంశేషంగా ఆకర్షిస్తోంది. అందుకే నేను అడగడానికివచ్చాను. తప్పేముంది?”

“ఆంషయం నాతోనే మాట్లాడచ్చుగా?”

“ఏరుని ద్రపోతున్నారని.....” నసిగాడు.

“అందుకునినా భార్యకు డబ్బిచ్చిటెంప్ట్ చేస్తారా?”

“తప్పేముందండీ? ఈ మధ్య అందరూ ముందుగా అడాన్సు ఇస్తేగాని వ్రాయడానికి ఇష్టపడటం లేదు.”

“ఇతరుల సంగతి నాకు అనవసరం! స్కిప్టు రాసి ఇచ్చిగాని డబ్బు తీసుకోను.”

“సిరియల్ గా, ఇన్ స్టాల్ మెంటుగా ఇవండి!”

“అలానేను రాయలేను.నేను పూర్తి నవలరాస్తే ముందు ంకే ఇస్తాలెండి.”

“ఈరెండువేలూ ఉంచండి!”

“అక్కర్లేదుతీసుకెళ్ళండి. స్కిప్టుఇచ్చాకే తీసుకుంటాను.”

“సరే!ం ఇష్టం ! మాకు నవలవ్రాయడం మాత్రంమర్చిపోకండి.”

“అలాగే!”

“ఎప్పటికివగలరు.!”

“చెప్పలేను.”

“టైచెయ్యండి, ంలయినంతతరలో ఇవడానికి !మరివస్తాను” అంటూరామచంద్రం వెళ్ళిపోయాడు.

ప్రసాద్భార్యకేసి చూసి ఏదోఅనబోయాడు.

ఖిన్న మైనఆ ముఖం చూస్తూ ఏంఅనలేకపోయాడు.

“నాన్నా!నీది మరీ చాదస్తం!”

ప్రసాద్కూతురి ముఖంలోకిచూశాడు.

ఆ పిల్లముఖం దించుకొనిఅక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

ప్రసాద్మళ్ళీ వ్రాయడంప్రారంభించలేదు.

ధరణిలోనవల ముగింపుబాగాలేదని ధరణిపాఠకులు వ్రాశారు. అలాంటిపాఠకులు బాగాలేదంటేసంతోషించాలే గాని ంచారించనక్కర్లేదనిఅతని భావం.

మూడువేలు ఎన్ని రోజులొస్తాయి?

అప్పులుతీర్చగా ఎలాగో ఆరు నెలలుఇల్లు గడిచింది.

మళ్ళీపరిస్థితులు మొదటికేవచ్చాయి.

మరోప్రేమ నవలప్రారంభించాడు. కానిరోజుకు పేజీలు కదలడంలేదు.

ఈ లోపలసాహిత్యం మరోమలుపు తిరిగింది.

మంత్రతంత్రాలుసాహిత్యంలోకిజొరబడ్డాయి. పాఠకుల్ని శేషంగా ఆకర్షించాయి. పెద్ద సంచలనాన్నేమంత్రాలు సృష్టించాయి.

రచయితలదృష్టి ఆ వైపుకు మళ్ళింది.

దయ్యాలనుపాత్రల్ని చేశారు.పిశాచాల సాహిత్యంప్రోత్సహించబడసాగింది.

ఎంతభయంకరంగా రాస్తే పాఠకులుఅంత వెర్రెక్కి చదవసాగారు.ఆ రచయితను అంతఆరాధించటం ప్రారంభించారు.

ప్రసాద్ంటునే ఉన్నాడు. కొన్నినవలలు చదివాడు.

తులసివనంలోగంజాయి మొక్కలు నాటాబడుతున్నాయి.

రకరకాలసంచలన వార్తలుంటున్నాడు.

బాధపడటంకంటే అతనికి చెయ్యగలిగిందేంకన్పించడం లేదు.

అంతకంటేప్రేమ కథలు మెరుగనిభాంచాడు.

ఒకనవల ముగించితెలుగు తేజంఆఫీసుకు తీసుకెళ్ళాడు.

“ఇప్పుడుఇలాంటి కథలకుడిమాండ్ లే”దని రామచంద్రంనిర్లక్ష్యంగా చెప్పాడు.శివప్రసాదును కూర్చోమనికూడా చెప్పలేదు.శివ ప్రసాద్ అక్కడ్నుంచిగబగబా బయటికొచ్చాడు.

“వెలుగు- చీకటి” ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు.

ఆ ఎడిటరుఅదే చెప్పాడు.

మంచినస్పెన్సు కథ రాయమన్నాడు.

పిశాచాలకథ అయితే హాట్కేక్లాపాఠకులు ఆవురావురుమనిభుజిస్తారని చెప్పాడు.అలాంటి నవలొకటిరాయమనీ, రెమ్మునరేషన్బాగానే ఇస్తామనీ చెప్పాడు.

ఆ రాత్రంతాఅలోచించి “మరోదయ్యం కథ” ప్రారంభించాడు.కసికసిగా వ్రాయసాగాడు.

పూర్తిగాముగించకుండానే తీసుకెళ్ళి“వెలుగు- చీకటి”ఎడిటర్కు ఇచ్చివచ్చాడు.

మూడోరోజు అతనికి “వెలుగు- చీకటి నుంచికబురందింది.

శివప్రసాద్దయ్యల కథరాశాడని తెలిసి ఎడిటర్ఆశ్చర్యపోయాడు

“పాఠకులనురు మోసం చేస్తున్నారేమోనండీ”అని అన్నాడు.

“నేనుఎవర్నీ మోసం చెయ్యలేదు.”

“ఇదిమోసం కాదంటండీ? ఒకవైపురు దైవాన్నీ, దయ్యాలనూనమ్ముతూ, ప్రజలకుఅలాంటిం ఏం లేవనిచెప్పడం మోసం కాదా?”

“కాదు.ఎందుకంటే, దయ్యాలూ,దైవమూ ఉన్నాయనిచెప్పడం కంటేఅలాంటిం లేవనిచెప్పడంవల్లనేఈ కర్మభూంలో జన్మించినప్రజలకు క్షేమం.అందుకే నేను నా నమ్మకాలనువెనక్కు నెట్టిప్రజాహితంకోరిఅలాంటి రచనలుచేశాను.”

“ఏంటోం మాటలు నాకు అయోమయంగాఉన్నాయి.”

“నామాటలు ంకు అలాగేఉంటాయని నాకు తెలుసులెండి.అసలు ంషయానికి రండి.”

“సరేనవల ఇవండి”అన్నాడా ఎడిటర్

అయితేఅసంపూర్తిగా ఉన్న నవలచూసి మరోసారి ఆశ్చర్యపోయాడు.

“నవలఎందుకు సగమే రాశారు?” అని అడిగాడుఎడిటర్

“నిజజీంతంలో నాకు ఎదురైనఅనుభవం అదిఆ కథ పూర్తి చేస్తేనన్ను దయ్యాలుపీక్కు తింటాయి” అని అప్పుడుబాంబు పేల్చాడుశివప్రసాద్.

“రునవల పూర్తి చేసితీరాలి!”

“నేనుచనిపోయినా ఫరాలేదంటారు,అవునా?”

“రామరామ! అలా ఎందుకంటానండీ?కథ చెబితేచనిపోతారా ఏంటి?మరీ చాదస్తంగా మాట్లాడుతున్నారు.”

“ంకుపిశాచాలంటే నమ్మకమేనా?”

“ఎందుకులేదండీబాబూ! మా అమ్మనుఒక పిశాచమే చంపింది”అని గబుక్కున నోరు జారినందుకునాలుక గట్టిగా కరుచుకొన్నాడు.‘అబ్బ’ అని పైకే అన్నాడుఎడిటర్.

“మరినన్న ఆనాటిపిశాచాలన్నీ కలిసి పీక్కుతింటాయంటే నమ్మరేం? ఁరు నమ్ముతారు నాకుతెలుసు.”

“అయితే, ఏం చెయ్యమంటారు?” జాట్టు పీక్కుంటూ అన్నాడు ఎడిటర్.

“ఁరే చెప్పండి.”

“ఇదీ ఁ సానుభవం అనిముందే ప్రకటనలు ఇస్తాం. పూర్తి చేసి చనిపోయారనుకోండి, ఁ త్యాగం చిరస్థాయిగా తెలుగు సాహిత్యపు పుటల్లో.....”

“సువర్ణాక్షరాలతో లిఖించబడుతుందంటారు?” మధ్యలోనే అందుకొని అన్నాడు ప్రసాద్.

ఎడిటర్ మౌనంగా అతడి ముఖంలోకి చూశాడు.

“సరే, నేను చావడానికి సిద్ధమే!”

ఎడిటర్ కళ్ళు యిల యిలలాడాయి.

“జాతస్యమరణ ధృవం. ఏనాటికైనా పోవాల్సినవాళ్ళమే. ఇలాంటి చావు అందరికీ వస్తుందటండీ?” ఆనందంగా అన్నాడు.

“పిశాచాలు పీక్కు తినే చావా?” తీవ్రంగా ఉంది ప్రసాద్ కంఠం. ఎడిటర్ తడబడ్డాడు.

“కాదండీ! పాఠకులకోసం - సాహిత్యాన్ని సుసంపన్నం చెయ్యడంకోసం.....” ప్రసాద్ ముఖంలోకి చూసి ఆగిపోయాడు ఎడిటర్.

ప్రసాదుకు అతడ్ని లాగి గూబపగలగొట్టాలనిపించింది.

“సరే, నేను త్యాగం చెయ్యడానికి సిద్ధమే! కాని ఒక షరతు ఁద!”

“చెప్పండి! రెమ్మూనరేషన్ గురించేగా? మొత్తం పదివేలు! ఇవాళ సగం. పూర్తి అయ్యాక యిగిలిన ఐదువేలు!”

“పూర్తి అయ్యాక నేనెక్క డుంటానండీ?”

“ఁభార్యకు అందిస్తాం!”

“అందుకు హా ఁ పత్రం ఇవాలి.”

“అలాగే!”

“నేను పెట్టదల్చుకున్నషరతు మరొకటుంది?”

“ఏంటి?”

“ఇప్పుడిచ్చినంతవరకువెయ్యండి. ఆ తరాతఎడిటర్ నోట్ ఒకటివెయ్యండి.”

“ఏమని?”

ప్రసాద్ టేబుల్ పైదఉన్న ఒక పేపరు తీసుకొని వ్రాయసాగాడు.

“ఎడిటర్ నోట్ - రచయితప్రసాద్ తన సానుభవాన్నిఇంత వరకూ చెప్పారు.

ఆయనబైరమూర్తి తోటకుచేరాడు. దయ్యంఅనుకొన్న భూతరాజుఅక్కడ కన్పించాడు
భూతరాజురహమాన్ దయ్యంఅని చెబుతాడు -ప్రసాద్ కు పిచ్చెక్కినంతపనైంది.
‘రహమాన్’.....కూడా దయ్యమా అనిఅడగాలనుకొన్నాడు.కాని గొంతు బిగిసి
ఎడిటర్ వెన్నెముకలోకి సలికలపాము మెలికలు తిరుగుతూపాకుతున్నట్టుశరీరం గగుర్పొడిచింది.

“అయ్యాఎడిటరూ! అంత భయంఏంటి?”

“ఆ.....అలానవకండి సర్!” నాలుకతోపెదవులు తడుపుకొంటూ అన్నాడు ఎడిటర్.ముఖానికి
పట్టినచమట్లు తుడచుకొన్నాడు.

“ఏంటయ్యాఅంత భయపడిపోయావ్?”

“మరిభయం కాదా అండీ?”అంతకంటే ఏమనాలోతోచనట్టు అన్నాడు.

“భయమా!ఎందుకూ? నేను ఎటూపిశాచం అవడం ఖాయం.నిన్ను ఏడియంగా
వాడుకోవడంకూడా ఖాయమే. నిన్నూచంపి మా లోకానికి తీసుకెళ్ళడం ఖాయం!

“బాబ్బాబు!నుకు దణ్ణం పెడైనను,అలా మాట్లాడకండి.”రెండు చేతులూఎత్తి నమస్కరించాడు.

“భయపడకు.నువొచ్చాక అక్కడమనం ఒక పేపరు పెడ్డాం” అనినవుతూ ఎడిటర్ ముఖలోకి
చూశాడు.అతన్ని చూస్తుంటేప్రసాద్ కు చచ్చేంతనవు వస్తోంది.

“నాకంతదైర్యం చెప్పినువంత వణికిపోతావేమయ్యా?ఎదుటి వాడి ప్రాణంనీ ప్రాణం
లాంటిదికాదా? మనం ఆ లోకంలోపెట్టబోయే పేపరుకుమంచి పేరు అలోచించు.”

రాఘవేంద్రకు ఏడు పొక్కటే తక్కువ.

“మనకు రచయితలు కూడా కావాలిగా? మన తెలుగు సాహిత్యంలో పిశాచ, భూత ప్రేత, మాయా మంత్రాల రచయితలు ఎందురో ఉన్నారు. అందులో పాండిత్యం సంపాదించిన వారున్నారు. పిశాచ లోకంలో సయంగా హరించిన ట్టురాయగల వారు అన్నారు. అందువల్ల మనిద్దరం కలిసి అరచయిత (త్రు) లనుకుడా పిల్చుకెళ్ళాం! అన్నాడు ప్రసాద్ నవ్వుతూ.

“సర్! నాకు భయంగా ఉంది, అలా మాట్లాడకండి.” దాదాపు ఏడుస్తూనే అన్నాడు ఎడిటర్.

“జాతస్యమరణ ధృవం! భయమెందుకయ్యా పిచ్చివాడా?”

“సర్! నా మాటలు నాకే అప్పగిస్తున్నారు. సర్దాగా అంటున్నారు గదా? నాకు

తెలుసు. ఏరు చాలా మంచివారు. ఈల్ స్పిరిట్ గా మాత్రం కారు.”

“ఏ స్పిరిట్ కయినా ఏడియంచాలా అవసరం.” గట్టిగా ఒక్కొక్క అక్షరాన్నే నొక్కుతూ అన్నాడు ప్రసాద్.

“సర్! సర్! పిశాచ రచయిత (త్రు) లు చాలా మంది ఉన్నారుగా! పిశాచాల గురించి వ్రాసి అవన్నీ తమ సానుభవం అని చెప్పిన వాళ్ళు కూడా ఉన్నారు. అంటే, మానవుని రూపంలో ఉండి కూడా వాళ్ళకు పిశాచాలతో సంబంధబాంధవ్యాలు ఉన్నట్టున్నాయి. పైగా, వాళ్ళకు ఆ ప్రత్యేక శక్తి కూడా ఉంది. వాళ్ళకు మనుషుల ఏద కంటే పిశాచాల బాధల ఏదే చాలా సానుభూతి ఉంది. అందుకని ముందు వాళ్ళను ఏడియంగా చేసుకోండి సర్!” ప్రాధేయపడసాగాడు.

ప్రసాద్ ఎడిటర్ ముఖంలోకి చూస్తూ మౌనంగా ంటున్నాడు.

“ఎలాగయినా ఏరూ ఏరూ ఒకటి సర్! ముందు వాళ్ళను ఏడియంగా వాడుకుంటే బాగుంటుంది సర్!”

“బాగానే ఉంటుంది.” సాలోచనగా అన్నాడు ప్రసాద్.

“అదీ! ఆ మాటన్నారు బాగుంది!” ఉత్సాహంగా అన్నాడు ఎడిటర్.

“వాళ్ళను ముందే తీసుకెళ్ళితే నాకేం ప్రయోజనం? ఎడిటర్ కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నాడు ప్రసాద్.

ఎడిటర్ కు జుట్టు పీక్కుంటూ అరవాలనిపించింది.

“సర్! ఏకు ఐదు వేలు ఇవాలిగా! ప్రొఫైటర్ దగ్గర్కు వెళ్ళొస్తాను” అంటూ గబగబా ప్రొఫైటర్ గదిలోకి వెళ్ళాడు ఎడిటర్.

అలావెళ్తున్న అతన్నిచూస్తూ ంషాదంగా నవుకొన్నాడుప్రసాద్.

కళ్ళుమూసుకొనికుర్చీలో వెనక్కు వాలాడు.

కునుకుపట్టింది.

“ఇదుగోసర్, చెక్కు.”

ప్రసాద్తృళ్ళిపడి కళ్ళుతెరిచాడు.ఎడిటర్ చేతిలోచెక్కు అందుకున్నాడు.

ఆ తరాతవారం నుంచే సీరియల్గారావడం ప్రారంభమయ్యిందాకథ.

పాఠకలోకంలో తీవ్ర సంచలనాన్నిసృష్టించింది ఆ కథ.యువత వెర్రెత్తినట్టుచదవసాగారు.

శివప్రసాద్కూతురే కమల అని తెలిసినప్పటినుంచి కాలేజీలోకమలకు క్రేజ్ పెరిగిపోయింది.ఆమె ఫ్రెండ్స్ ఒకరోజుశివప్రసాద్తో మాట్లాడటానికిఇంటికి వచ్చారు.

“నాన్నా!నా ఫ్రెండ్స్ వచ్చారునీతో మాట్లాడతారుట”అంది కమల .

“అలాగా!”నిర్లిప్తంగా అన్నాడు.

“వాళ్ళనుపిలవనా?”

“వద్దు.”

“వాళ్ళిడియాటిక్ ప్రశ్నలకుసమాధానం నేనుఇవనని చెప్పు.”ంసుగ్గా అన్నాడు ప్రసాద్.

“ప్లీజ్,నాన్నా!”

“ఆదిఅంతగా ముచ్చటపడ్తుంటే కాసేపు మాట్లాడరాదూ?”కృష్ణవేణి సిఫార్సు చేసింది.

“అందులోఏ పిల్లయినా నన్నుప్రేయస్తున్నానంటేఎలా?”

“ఛ!అవేం మాటలండీ?వాళ్ళంతా మనఅమ్మాయి తోటి వాళ్ళు.”

“అయితేమరీ డేంజరు అ ఈడువాళ్ళేఎవర్నయినా ఇట్టేప్రేయంచేయగలరు-ముఖ్యంగా రచయితల్ని.”

“వాళ్ళుఅలాంటివాళ్ళుకాదు నాన్నా!”

“నన్ను సిగించక వెళ్ళు.మళ్ళీ ఇలా ఇంటికితీసుకు రాకు.” కోపంగా దాదాపు అరిచినట్టేఅన్నాడు.

“నేనుతీసుకురాలేదు. వాళ్ళేవచ్చారు.” గుణుస్తూఅన్నది కమల.“అయితే వెళ్ళిపోమ్మనిచెప్పు!” గట్టిగాఅన్నాడు.

కమలముఖం చిన్నపుచ్చుకొనివెళ్ళిపోయింది గొణుక్కొంటూ.

“అదిఎంత చిన్న పుచ్చుకొందోచూడండి. కాసేపు వాళ్ళతోమాట్లాడితే ఏ కొంపేం మునిగిపోతుంది?అంతకుముందు యిమ్మల్నికలవడానికి ఎంతమందివచ్చేవాళ్ళు?గంటలకొద్దీ అన్నం,నీళ్లు మర్చి పోయిమాట్లాడేవారుగా?”

“వాళ్ళవేరు. వాళ్ళు ఇలాంటిఇడియట్స్ కాదు. ఈ నవలచదింస వాళ్ళురారు.”

కృష్ణవేణికిఏం సమాధానం చెప్పాలోతోచలేదు.

“అంతబాధగా ఉంటే నువుమాట్లాడరాదూ?” ఏ భావం లేకుండాఅన్నాడు.

“నేనేంమాట్లాడతాను?”రాగం తీసింది కృష్ణవేణి.

“రచయితభార్యగా మాట్లాడు.వాళ్ళు వేసే ప్రశ్నలకునువు చాల్లేసమాధానాలు ఇవడానికి!”

“చాలైండిసరసం!”

“సరసంకాదు, నిజమే చెబుతున్నాను.,కృష్ణా!”

“నేనుఅసలు ఆ నవల చదవలేదు.రెండు వారాలు చదివాను.

రాత్రిళ్ళునిద్రపట్టక మానేశాను.అయినా ఆ నవలేంటండీ!ఆ దయ్యాలూ-భూతాలూ-ఇంతకుముందెప్పుడైనాఇలాటిం రాశారా?”

“అందుకేగాఇంతపేరు- ఇంత డబ్బూ!ంళ్ళంతా కూడా ఆ నవలచదివేగా వచ్చారు?మన ఇంటి పరిస్థితులుకూడా చక్కబడ్డాయి.”

“అవును!ఇంకా వేరే పేపరువాళ్ళుకూడా అడుగుతున్నారు. వ్రాయకూడదూ?”

“ఎందుకువ్రాయాలి? డబ్బుకోసమేగా?”

‘అదేంప్రశ్న’ అన్నట్టుచూసింది కృష్ణవేణి.

“డబ్బుండడంవల్లే ఇంత కాలానికిమళ్ళీ కాళ్ళువేలడం అనుతున్నాయి.పిల్లకు పెళ్ళి చెయ్యాలి.డబ్బుకోసమే వ్రాయండి.అందురూ వ్రాయడం లేదూ?ఆ పిచ్చిసన్నాసి ఎక్కడున్నాడో!”పారిపోయిన కొడుకుని తల్చుకొనికన్నీళ్లు పెట్టుకొన్నదిభార్య.

“కృష్ణవేణిభర్త ముఖంచూసి వెళ్ళిపోయింది.

అలోచనలోపడింది.

ఈ మధ్యఈ మనిషి అదోలా ఉంటున్నాడేం?

ఏదోదిగులుగా ఉంటున్నాడు.

బయటిముఖం చూడటంలేదు.

ఏదోతప్పు చేసినట్టుబాధపడుతున్నాడు.

ఒకమాటామంతీ లేదు.

ఇరవైనాలుగుంటలూపుస్తకాలు ముందేసుకొనికూర్చోపడం. ఆర్థికంగా ఇబ్బందిపడినప్పుడుకూడా ఇంత దిగులుగా కన్పించలేదు.

అతనుఏదో దీర్ఘంగా అలోచిస్తున్నాడు.

దిగులుగాఉన్నట్టు కన్పిస్తున్నాడు.

ఎందుకోచాలా కృంగిపోతున్నాడు.

ఒకరోజుచిన్న కొడుకు సూర్యంవచ్చాడు “ధరణిఎడిటర్ నా దగ్గరకువచ్చాడు.”
అన్నాడుశివప్రసాద్తో

“నాచేతతమకో నవలరాయించమని అడగడానికా?”

“అవును!”

“అతనికిప్రాయిస్ చేశావా?” తీవ్రంగాఉంది ప్రసాద్ కంఠం.

“లేదు.”ముక్తసరిగా సమాధానంఇచ్చాడు కొడుకు.

“రాయకూడదూ?”కృష్ణవేణి అన్నది.

“పన్నెండువేలు ఇస్తానన్నాడు!” చిన్నతనంనుంచిదరిద్రాన్ని అనుభవించినసూర్యం అన్నాడు.

కొడుకుమనసులోని భావంఅర్థం చేసుకున్నాడు.

“సూర్యం!మృదువుగా పిల్చాడు.

సూర్యంతలెత్తాడు.

“ఇకనేను వ్రాయనక్కర్లేదు. ఈ ఒక నవలతోమన దరిద్రంతీరిపోతుంది. హాయిగాబ్రతకవచ్చు.”

ప్రసాద్మాటలకు అర్థం బోధపడకతల్లీకొడులుముఖముఖాలుచూసుకొన్నారు.

ఇద్దరిలోఎవరికీ మళ్ళీ ప్రశ్నించేద్దైర్యం లేదు

ప్రసాద్అ రాత్రంతా మధనపడ్డాడు.

తనుతప్పు చేస్తున్నాడా?ఆ నవల వ్రాయవలసిందికాదు!

అదిచదిం ఎంతమందిపిచ్చివాళ్ళువుతారో?

ఒకవైపు భయపడుతూనేఎందుకు చదువుతాలో?కేవలం థ్రిల్కోసం, కుతూహలంకొద్దీ చదువుతారు.మళ్ళీ మళ్ళీఅలాంటివే కోరు కొంటారు.

‘ఒకనవల చదింమనిషి మార్తాడా?’ అని ఎందరోప్రశ్నిస్తారు మారడనేషయం నిరివాదం. అందరూఅంగీకరించేదే.

ఈ షయంవ్రాసేవాళ్ళకీ, అచ్చువేసేవాళ్ళకూ, చదివేవాళ్ళకూకూడా తెలుసు. చివరకునష్టపోయేది చదివేవాళ్ళే!

ఈ నవలఅచ్చు ప్రారంభంఅయినప్పుట్నుంచీతనను తిడుతూచాలామంది ఉత్తరాలువ్రాస్తున్నారు వాళ్ళుమామూలుగా పత్రికలుచదివే పాఠకులుకారు. తను దయ్యాలకథ వ్రాస్తున్నట్టుని నమ్మలేకచదువు తన్నవాళ్ళు.వాళ్ళు అలా తిట్టిరాస్తుంటే తనకుకోపం రావడం లేదు.

ఇకసాధారణ పాఠకుల ఉత్తరాలుపత్రికలో అచ్చుఅయినం కాగా, తనకు పుంఖానుపుంఖాలుగావచ్చి పడిపోతున్నాయి.వాటిని తను చదవకుండానేచింపిపారేస్తున్నాడు.

అ నవలముగింపు గురించి ఆలోచిస్తూనిద్రలోకి జారిపోయాడు.నిద్రనుంచి కలలోకి.ప్రసాదుకు తను పిశాచాలలోకంలో ఉన్నట్టురక రకాల, ంత ంతకలలు రాసాగాయి.

ప్రసాద్ వ్రాసి యిచ్చినంతవరకు సీరియల్ పూర్తి అయింది. చివరి సంచికతోపాటు, ప్రసాద్ ఎడిటర్ పేరుపేద ఇచ్చిన నోట్ కూడా ప్రచురించారు.

ఆ నోట్ చదివిన పాఠకుల్లో సంచలనం బయలుదేరింది.

రెండువారాలు వ్యవధి ఇచ్చి, అధిక సంఖ్యాకపాఠకుల కోరిక మేరకు ఆ నవల ముగించడమా, లేక అసంపూర్ణంగానే అపడమా అనేది అధారపడి ఉంటుందని కూడా ప్రకటించారు.

ఆ నోట్ చదివిన కృష్ణవేణికి మతిపోయినట్టే అయింది.

ప్రసాద్ తో ఇక పాడు నవల వ్రాయొద్దని మొత్తుకుంది.

అమెకు అతను చిరునవేసమాధానంగా ఇచ్చాడు.

అమె ఏడ్చింది.

గోల చేసింది.

“పిచ్చిదానా! నవల వ్రాస్తే చచ్చిపోతావా? ఇదో స్టంట్!” అంటూ భార్యకు సర్దిచెప్పాడు. అమె మనసు తేలికపడింది. ఆమెతో ముగింపు షయంలో ఎవరి దగ్గరా

మాట్లాడవద్దని చెప్పాడు.

ఆ నోట్ చదివిన కమలకు కుతూహలం పెరిగింది.

నిజంగా డాడీ చచ్చిపోతారా?

అలా చచ్చిపోతే చాలా గొప్ప పేరు వస్తుంది. డాడీ గురించి పేపర్లలో రాస్తారు. రేడియోలో చెబుతారు. టి.వి.లో కూడా చూపిస్తారు. ముఖ్యమంత్రి కూడా ఇంటికి వచ్చి.....

“ఏంటమ్మా అలో చిస్తున్నావ్?” ప్రసాద్ ప్రశ్నించాడు. అప్పుడే లోపలకు వచ్చింది.

“డాడీ, మీరు నిజంగా చచ్చిపోతారా?” కుతూహలంగా అడిగింది కమల.

ప్రసాద్ నవ్వాడు.

ప్రసాద్ కూతురి ముఖంలోకి చూశాడు.

“మాస్టే హితురాళ్ళంతా ఒకటే గోల!”

“ఏమని?”

“అయ్యో!కథ మంచి సస్పెన్సుతోఆగిపోయిందనీ పూర్తిగా తెలుసుకోనంతవరకూఅశాంతిగా నిద్ర పట్టదనీగోల.....”

“పూర్తి చెయ్యమంటావా?”

“చెయ్యండి!”ఉత్సాహంగా అన్నదికమల.

“నేనుచనిపోయినా సరే.....”

“పోండిడాడీ! ఎక్కడైనా నవలరాస్తే చనిపోతారా ఏం?”

“అవును,చనిపోతారు.”

“దయ్యాలిపడ్తాయనేగా భయం!బోలెడు మందిమంత్రగాళ్ళుఉన్నారు” అన్నది కమల.

ప్రసాద్కూతురి ముఖంలోకిఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

తనకూతురు కూడా ఈనాటిపాఠకులకు ప్రతినిధి!

“రాస్తావుగదూ?”

“రాస్తాను.”

“నాస్నేహితులుబలే సంతోషిస్తారు.మా నాన్న నేనుబలవంతం చెయ్యడంవల్లే వ్రాస్తానన్నారనిచెబుతాను.” కళ్ళుతిప్పుతూ గరంగా అన్నదికమల.

అప్పుడేవచ్చిన సూర్యాన్నిప్రసాద్ లోపలకు పిల్చాడు.

అతడిముఖంలో ంచార రేఖలుకనిపిస్తున్నాయి.

“అసలాఎడిటర్ నోట్ ఏంటి?”ంసుగ్గా అన్నాడు.

“ఏం?”

“నాస్నేహితులంతాఇదో స్టంటు అని ఎగతాళిచేస్తున్నారు. రచయితలూ,రచయిత్రులూ కూడాఆ నోట్ చదిం నవుకుంటున్నారురట!” తనకెంతో అవమానంజరిగినట్టు బాధపడిపోతూఅన్నాడు సూర్యం.

“నీబాధ అదా?”

“ఏలాంటిరచయితకి ఈ చీప్ స్టంట్సు ఏంటి నాన్నా?”

“ఇదిస్టంట్ కోదో ముందుగానేఎలా చెబుతావ్?”

“అంటే?”

ప్రసాద్ సమాధానం ఇవలేదు.

“ఏరు ఆ కథ ముగుస్తే నిజంగానే చనిపోతారా?” నమ్మనట్టుగా అడిగాడు.

“నిజంగా చనిపోతే నీకు నీ స్నేహితుల ముందు తలవంచుకోవల్సిన అవసరం లేదు కదా?”

“అప్పుడు వాళ్లే తలవంచుకోవల్సి వస్తుంది.”

“అందుకే చిరాకు పడకుండా తాపీగా ఉండు.”

“అంటే?”

“వెయిట్ అండ్ సీ!” అన్నాడు ప్రసాద్ కొడుకుతో.

“నాన్నా!”

“ఏంటి?”

“ఒకటి అడుగు తాను, నిజం చెబుతావా?”

“నువ్వు అడిగే ప్రశ్న ఏద ఆధారపడి ఉంటుంది. అయినా, నా నిజాయితీని శంకించడం ఎంతకాలం నుంచి మొదలు పెట్టావ్?”

“సూర్యంతల దించుకొన్నాడు.

“క్షయించండి!” అంటూ అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

కొడుకు ఏది అడగాలనుకొన్నాడో ప్రసాద్ ఊహించాడు.

‘నువ్వు ఇంతవరకు వ్రాసిందంతా నిజంగా నీ జీవితంలో జరిగిందా? ఇది ప్రజల్ని మోసం చెయ్యడం కాదా?’ అని అడగాలనుకొని ఉంటాడు. ఆలోచిస్తూ దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు శివప్రసాద్.

రెండువారాలు సీరియల్ రాలేదు.సీరియల్కు బదులుగాపాఠకుల లేఖలుప్రచురించారు.

పాఠకులుచాలా మంది ఏమైనాసరే ఆ నవల ముగించితీరాల్సిందే నన్నారు.ఆ సస్పెన్సు భరించలేకపోతున్నామనిరాశారు. కొందరు మాత్రంముగింపువల్ల నిజంగారచయితకు హానిజరిగేలా వుంటేఅంతటితో వదిలెయ్యమనిరాశారు.

“వెలుగుచీకటి” అసిస్టెంటుఎడిటర్ శేఖర్ ఉత్తరాలుతీసుకొని వచ్చాడు.అతను చాలా ఉత్సాహంగాఉన్నాడు.

“ఏఎడిటర్ రాలేదేం?”

“ఆయనఆరోగ్యం అంత బాగాలేదుసర్! అందుకే నన్ను పంపించారు.ఇలా నవల మధ్యలోఅపి పాఠకులకు అవకాశం ఇవడంచాలా కొత్త ప్రయోగంసర్!”

“నీబొంద ప్రయోగం! అందువల్లఎవరికి క్షేమం? మనసులోనేఅనుకొన్నాడు ప్రసాద్.

“ఈనవల ప్రయోగంతోమన పత్రిక సేల్స్అనుకోని ంధంగా పెరిగిపోయాయిసర్! ఇప్పట్లో మనపత్రికను ఏపత్రికాపడెయ్యలేదు.”ఉత్సాహంగా అన్నాడుశేఖర్.

“నవలఅయిపోయాక సేల్స్ పడిపోతే?”

“మరోనవల ఇలాంటిదే.....”

“మరోనవల అలాంటిదేరాయడానికి నేనుండనుగదయ్యా?”

“ఏరుండకపోతేనేం సర్! ఏరు మార్గంచూపించారు. ఆ మార్గంలోనడిచేవాళ్ళుఎందరో వస్తారు.”

ప్రసాద్కుఅతడి గూబ పగలకొట్టాలనిపించింది.‘యూ రోగ్! గెట్ అవుట్!’అని అరవాలనిపించింది.తను లేకపోయినాపరాలేదా? ఎంత హాయిగాచెప్పున్నాడు ఆ మాట!

పాఠకులుకూడా నూటికి తొంభయ్మంది రైటరు చచ్చినాసరే ఆ నవల ముగించాల్సిందేఅంటున్నారు!

“సర్! పాఠకుల ఉత్తరాలుచూడండి.”

ఉత్తరాలకట్ట అందించాడు.

“ఏమంటున్నారు?”

“ముగింపువెయ్యాల్సిందేనంటున్నారు సర్!”

“నేనుచచ్చిపోయినా పరాలేదన్నమాట!” తీవ్రంగా ఉందిప్రసాద్ గొంతు.

శేఖర్ తడబడ్డాడు.

“నీఉద్దేశ్యం ”

“ప్రొఫ్రైటర్ ఏమంటున్నాడు?”

“చాలాహాపీగా ఉన్నాడు సర్! ఐదు వేలు ఇవాలిగా? దానికి మరో రెండు వేలుచేర్చి ఇవమనిరాశాడు. కందరికి ఒక నెలబోనస్ కూడా ఇచ్చాడుసర్! అదంతా మీ చలవే!”

“కనీసంఒక సంతోష వార్త ఉన్నాను.”

“మరోరెండు వేలు ఇవడమేగాసర్!”

“కాదు.”

శేఖర్ ప్రసాద్ ముఖంలోకికశ్యన్ మార్కు ముఖంపెట్టి చూశాడు.

“మీఅందరికీ ఒక నెల బోనస్ ఇప్పించగలిగినందుకు. నా నవల ఆ మాత్రంఉపయోగపడినందుకు.”

“థాంక్యూఎప్పటికీ కావాలన్నాడు మీ ఎడిటర్?”

“స్క్రిప్టుఎప్పటికీ కావాలన్నాడు మీ ఎడిటర్?”

“వారంరోజుల్లో పూర్తిగా ఇవమనిచెప్పాడు సర్!”

“వారంఎందుకూ? మూడు రోజుల్లోఇచ్చేస్తాను.”

“థ్యాంక్యూసర్!”

ప్రసాద్ నవాడు.

“స్క్రిప్టుఅందగానే ఉగతా ఏడు వేలుపంపిస్తానని చెప్పమన్నాడుసర్.!”

“ఎవరు?”

“ఎడిటర్ గారు!”

“నువ్వు తెస్తావా?”

“నేనే తెస్తాను సర్! స్క్రిప్టు తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చినప్పుడు చెక్కు కూడా తెస్తాను.”

“ఎవరి స్టాప్?”

“ఇంకెవరికి సర్? ఏకే!”

ప్రసాద్ ముఖంలోకి శేఖర్ నిజంగా పిచ్చివాడిలాగే చూశాడు.

“నీలాంటివాడే రామాయణం అంతా నిరాముడికి సీత ఏమౌతుందని అడిగాడట.”

శేఖర్ అయోమయంగా చూశాడు

“అర్థం కాలేదు గదా?”

‘కాలేదు’ అన్నట్టు తల ఊపాడు.

“అప్పుడు నేను ఉండను గదయ్యా!”

“ఎక్కడికెళ్తారు సర్?”

“బొందలోకి!”

“సారీ సర్! అసలు సంగతి మర్చిపోయాను. చెక్కు ఏ శ్రీమతి గారికి వున్నట్లో పెట్టి అందిస్తాం సర్!”

“మాట తప్పితే జాగ్రత్త! నేను పైనుంచి చూస్తూనే ఉంటాను.”

“అలా చెయ్యం సార్! ప్రతివారం ఏ గురించి రాస్తామని కూడా ఎడిటర్ గారు చెప్పమన్నారు.”

“ఆది కూడా ఏ సర్క్యూలేషన్ పెంచుకోవడానికి ఉపయోగపడ్తుందనుకొంటాను.”

“అవును సర్!” ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

‘యూ ఇడియట్! గెట్ అవుట్!’ అని అరవాలనుకొన్నాడు ప్రసాద్. కానీ అలా చెయ్యలేకపోయాడు. తన చావు గురించి ఒక్కరికీ సానుభూతి లేదు. పత్రిక సర్క్యూలేషన్

పెరుగుతుందనిసంతోషం పత్రిక అధిపతులకు.ఎలాగయినా పూర్తి నవలచదవాలని పాఠకులకోరిక.

“వెళ్ళొస్తాసర్!” లేచి నిల్చున్నాడుశేఖర్.

“మంచిది.ఏ ఎడిటర్ గారిని అడిగినట్లుచెప్పు. నా మాటల్నిగుర్తుంచుకోమని చెప్పు.”

“అలాగే.ఎల్లుండి సాయంత్రంవస్తాను.”

“ఏరెందుకూ? మా అబ్బాయి చేతపంపిస్తాను లెండి.చెక్కు కూడా వాడికివండి.”

“నేనేవస్తాను సర్! ఫోటోగ్రాఫర్నుకూడా తీసుకొస్తాను. ఎడిటర్గారూ,ప్రాప్రయిటరూ కూడా వస్తారండీ!”

“ఫోటోగ్రాఫర్ఎందుకూ?” అయోమయంగాచూశాడు ప్రసాద్.

“ఏఫోటోలు!” నసిగాడుశేఖర్.

“నాశవం ఫోటోలా ?” శేఖర్ముఖంలోకి లోతుగాచూస్తూ అన్నాడు.

ప్రసాద్చూపులకు తడబాటుపడ్డాడుశేఖర్.

“పిశాచాలునా శరీరం ఏకు దక్కనిస్తా యనుకొంటున్నారా?”అదోలా చూశాడు ప్రసాద్.

ఆ చూపుపిశాచపు చూపులా అన్పించిందిఅతనికి. అతని ముఖంతెల్ల కాగితంలాతెల్లబోయింది.

“వస్తానుసర్! అంటూ గబగబా వెళ్ళిపోయాడుఖంగారుగా శేఖర్, వెలుగు- చీకటి అసిస్టెంటుఎడిటర్.

ప్రసాద్కునవాలనిపించింది.రగబడి నవాలనిపించింది.ఏడవాలనిపించింది.భోరున ఏడవాలనిపించింది.జుట్టు పీక్కోవాలనిపించింది.

అందులోఏ ఒక్కటి చెయ్యలేదు.

దిగ్గునలేచి రైటింగ్టేబుల్ ముందుకెళ్ళికూర్చున్నాడు. సొరుగు లాగితెల్ల కాగితాలుబయటి తీశాడు.ఆ కాగితాలు ఎప్పుడో కొన్న.పట్టుకొంటే చిరిగేలాఉన్నాయి. తను ఒక రచయిత,తెల్ల కాగితాలుకొనుక్కోని రచయిత!

పెన్ తీశాడు. ఓ అర్థగంటకళ్ళుమూసుకొని ఆలోచిస్తూకూర్చున్నాడు. మనసులోనేవ్రాసినంత వరకుమననం చేసుకొన్నాడు.చివరి వాక్యంతో ప్రారంభించాడు“మరో దయ్యం కథ”ను.

“రహమన్.....కూడా” నా గొంతు కీచుమన్నది.భయంగా భూతరాజుముఖంలోకి చూశాను.

“అవును!”

“భూతం!నువు లోపలకెళ్ళు.”భూరరాజు వాక్యంపూర్తి కాకుండానే భైరవమూర్తిగర్జించాడు.

భూతరాజుమెరుపులా అక్కడ్నుంచివెళ్ళిపోయాడు.నేను భైరవమూర్తినిచూశాను . అతనురెండు చేతులతోఉయ్యాల గొలుసులుపట్టు కొని చిన్నగావెనక్కు, ముందుకూఊగుతూ నన్నే కన్నార్పకుండాచూస్తున్నాడు.

మరీఅవేం కళ్ళు, అలాఉన్నాయ్? జంతువులకళ్ళలా ఉన్నాయ్!

అతనికిచీకట్లోకూడా కన్పిస్తుందేమో!ఏదో చెప్తాను రమ్మన్నాడు.మరి చెప్పడేం?అలా చూస్తాడేం? శత్రువునుచూసినట్టు చూస్తాడేం?

ఁళ్ళంతాప్లాను వేసుకొనే నన్నుపిలిపించి ఉంటారు. రహమన్,భూతరాజు,భైరవమూర్తిముగ్గురూ ఒకే గ్రూపు. అలాచేసినందువల్లవాళ్ళకేం వస్తుంది?ఏ ప్రయోజనం లేకుండానా చుట్టూ ఈ సాలెగూడఅల్లాల్సిన అవసరంవాళ్ళకేముంది?

ఁళ్ళునా రచనలు చదింఉంటారు.

నేనుఆ మధ్య మంత్రాలుసాహిత్యాన్నీ , పిశాచాలసాహిత్యాన్నీ కాస్తగట్టిగానే ంమర్శిస్తున్నాను.భాం భారత పౌరులనుతయారుచేస్తున్నఆచార్యవర్యులు కూడాదయ్యాల గురించీ,చేతబడులగురించీ, వశీకరణ మంత్రాలగురించీ వ్రాయడంచూస్తుంటే నాలోనిరక్తం కుతకుతలాడిపోతున్నది. వాళ్ళఅమాయకతం వాళ్ళవరకే ఉంచుకొంటేఎవరికీ బాధలేదు.సాహిత్యం పేరుతోఅమాయకుల మనసుల్లోకిమూఢ నమ్మకాలనుకూరుతుంటే నిజాయితీగలఏ రచయితా భరించలేడు.అందువల్లనే నేనుఅవకాశం దొరికినప్పుడల్లాఈ ంషయం గురించి మాట్లాడుతూనేఉన్నాను.

కొందరుఉడుక్కుని, ఆ ఉడుకుబోతుతనాన్నిఅనేక రకాలుగా కక్కడంకూడా నాకు తెలుసు. వాళ్ళుకక్కిన ఆ పదార్థంలో వాళ్ళకడుపుల్లోని అజీరైకన్పించింది నాకు.

వాళ్ళేబైరవమూర్తిదారా తనను ఏడ్పించడానికిఈ పన్నాగం పన్నలేదుగదా?అంతే అయి
వుండాలి.ఇందులో దయ్యంగాడు ఎవడూ లేడు.చీకటిరాత్రిలోనా మనసును బలహీనపర్చి.ఆ
తరాత రకరకాల ధనులతోమాటలతో నన్నుభయపెట్టిపిచ్చివాడ్ని చెయ్యాలనివేసిన ప్లాను ఇది.

మూఢనమ్మకాలు ఉన్నవాళ్ళకుఅం లేవనే వాళ్ళనుచూస్తే చాలా కోపం
భగవంతుడ్నినమ్మేవాళ్ళునాస్తికులతో ఆ ంషయంందమాట్లాడటానికేఇష్టపడరు.

అంతవరకూఎందుకు? పిచ్చిగా బాబాలనూ,అమ్మల్ని నమ్మేవాళ్ళయితే
వాళ్ళనుంమర్సించేవారికి దూరంగాపారిపోతారు.

ప్రఖ్యాతరచయిత ంల్ డ్యురెన్డ్అన్న మాటలునాకు గుర్తొచ్చాయి ఆ క్షణంలో.

“దస్టోరీ అఫ్ సింలిజేషన్”అనే పుస్తకంలో అయనప్రజల మూఢనమ్మకాల గురించీ,అంధ
ంశాసాల గురించీచెబుతూ

“రెలిజన్స్ఆర్ మోర్టల్ బట్సూపర్స్టిషన్స్ ఆర్ ఇమోర్టల్”అన్నాడు.

కాలక్రమేణామత రూపాల్లో కూడామార్పులువచ్చాయి.

నేటిహైందవ మతాన్నిపూరకాలపు వైదిక మతంతోపోల్చి చూస్తే భేదంస్పష్టంగా
కన్పించగలదు.కాలక్రమేణా ఎన్నోమార్పులూ చేర్పులూజరగడం అసహజంకాదు.

దేవుళ్ళప్రాముఖ్యత కూడామారుతూనే వస్తోంది.ఈనాడు కలి యుగ
దైవంగాభాంచబడుతున్నతిరుపతి శ్రీనివాసులుఇటీవలివాడే.కొద్దికాలంగా అయ్యప్పసాయి
పేరు ంరింగా ంన్నిస్తోంది.ముఖ్యంగా సినిమా ప్రపంచంలోఅయ్యప్పన్ బాగా
జోరబడ్డాడు.మరికొంతకాలం పోతేఈయనగారు, శ్రీనివాసులుగార్నిఓవర్టేక్ చేసేప్రమాదంలేక
లేదు.మరీ నిన్నమొన్నటినుంచే‘సంతోషిమాత’ పేరు ంన్నిస్తోంది.దక్షిణాదిన ఆ సినిమావచ్చేకే
ఆమె ప్రభావంస్త్రీల మనసులందెవక్కువ కన్పిస్తోందికొన్నాళ్ళకు ఆడవాళ్ళకలియుగ
ప్రత్యక్షదేవత ఆండ గారేఅయి కూర్చున్నా ఆశ్చర్యపడాల్సినపని లేదు.

కాలంతోపాటు ఉత్పత్తి సాధనాలూ- వాటితోపాటు మనిషిఆలోచనలూ జీతంలువలూ
మారుతూనేవస్తున్నాయి.

కానిదురదృష్టం ఏంటంటే,మానవుడి బుర్రలోఅనాదినుంచీ వేళ్ళుపాతుకు పోయిన
మూఢనమ్మకాలుమాత్రం చెక్కుచెదరకుండా వస్తూనేఉన్నాయి అంధ ంశాసాలు
యథాతథంగామానవుడు తనజనరేషన్ నుంచిమరో జనరేషన్కుచాలా పదిలంగా
అపురూపంగాఅందిస్తూనే ఉన్నాడు.

నాటిరాతియుగపు మానవుడ్నిపట్టుకొన్న దయ్యాలూ- భూతాలు నేటిఅణుయుగంలోని మానవుడ్నికూడావదలలేదు.గొప్ప పైంటిస్టులుకూడా అమ్మల్నీ, బాబాలనునమ్మతూనే ఉన్నారంటేనాకు అప్పుడప్పుడు సందేహంకలుగుతూ ఉంటుంది.నిజంగా వాళ్లు నమ్ముతున్నారా!లేక తమ సార్థంకోసం వాళ్లకు అండగా నిల్చిప్రజల్ని నమ్మిస్తున్నారాఅని!

“ఏమండీరచయితగారూ? అంత దీర్ఘంగాఆలోచిస్తున్నారు?” బాగాలాగి వదలినఎలాస్టిక్ వైరు చివర్లవలె నా బుర్రలోఆలోచనలు ఒకదాన్నొకటిడీ కొట్టాయి. నేనుతృప్తిపడ్డాను.నా ఆలోచనలలోకంలో నేనున్నపరిసరాల్నే మర్చిపోయాను.

“ఏరువచ్చిన పని మర్చిపోయాను”

“ఏరుపిల్చారు. నేను వచ్చాను.ఏరు ఏదో చెప్తానన్నారు.చెప్పండి ంటాను.”చాలా ధైర్యంగా అన్నాను.

కుర్చీలోనిటారుగా కూర్చుని ‘ఇక చెప్పు!’అన్నట్టు బైరవమూర్తిముఖంలోకి చూశాను.

“ఆకలేస్తోందా?ఏమైనా తింటారా?”

“తెల్లవారుతూఉంది. ఇప్పుడు తిండేంటి?చెప్పండి.”

“ఇప్పుడురెండే అయింది!”

“నాలుగుఅవస్తోంది!” అంటూగడియారం చూసుకొన్నాను.నాకు మతిపోయినట్టేఅయింది. ఊళ్లోకి ప్రవేశించేసరికేరెండై వుంటుందనుకున్నాను.ఇదెలా సాధ్యం? నేనుగడియారాన్ని వెనక్కుతిప్పలేదే?

ఆ గాభరాలోనాకు అలా కన్పించి ఉంటుంది.ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందాఅనే ఆత్మతలో ఉండడంపల్ల నాకు అలా కన్పించిఉంటుంది. ఇక ఇలాంటిచిన్న ంషయాల

గురించిఆలోచించి మనసుపాడు చేసుకోవడంఅనవసరం.

“ఇప్పుడేఏవద్దు! ఏరు చెబుతానన్నఆ హత్యా రహస్యంచెప్పండి.”

“ఏరచనలు చదివాను.చాలా చక్కగా రాస్తారు.అయితే ఏరు దేవుడ్ని,దయ్యాలనీ, మరణాంతరజన్మల్నీ నమ్మరు.అందుకే యమ్మల్నిపిలిపించాను.”

“ఏరునమ్ముతారా?” నేనుఅడిగాను.

“నమ్ముతాను.”

“మరివాటిని నమ్మేరచయితలు చాలామంది ఉన్నారుగా?

వాళ్ళకాఉత్తరం రాయలేకపోయారా?వాళ్ళయితే ిరుచెప్పే ట్రాష్ అంతానమ్మి ఉద్ధృంథాలురచించేవారు!” కోపంగాఅన్నాను.

అతడుచిరునవు నవాడు.ిండు నవకుండా ఉంటేబాగుండును అని అన్నించిందినాకు.

అదేంటోవాడు నంనప్పుడల్లానాకు అలాగే అన్నిస్తోంది.

“నమ్మేవాళ్ళకుచెప్పడం ఎందుకూ?నమ్మనివాళ్ళకేచెప్పాల్సిన అవసరంఉంది.”

“ఇంతకీింరు నన్ను రప్పించిందిదయ్యాలున్నాయనినమ్మించడానికా?” నేనుచివున లేచినిల్చున్నాను.

“నమ్మడంనమ్మకపోవడంింకే వదిలేస్తాను.నేను చెప్పదల్చుకొన్నది చెప్తాను.ింరు దయచేసి కూర్చోండి.”

నేనుంసుగ్గా కూర్చున్నాను.

“చనిపోయాకజీవుడు పడే నరకయాతనగురించి ింకేం తెలుసు?ఒకటి కాదు- రెండు కాదు-ఎనభై నాలుగులక్షల రకాల నరకాలున్నాయ్.”

“నీకుపిచ్చిపట్టింది”అని అరవాలనుకొన్నాను.కాని మౌనంగా ఉండిపోయానువాడి శరీరం సౌష్ఠవాన్నీ,బలాన్నీ అంచనావేస్తూ.

“ఇక్కడ్నుంచియమలోకం ఎంతదూరమో ింకు తెలుసా?”

“ఆతెలుసు, ింకూ నాకూ మధ్యఉన్నంత దూరం!” వళ్ళుమండి అన్నాను.

మూర్తిగలగల నవాడు.మట్టికుండలదొంతర రాళ్ళిందకుదొర్లి పగిలినట్టుగాఉంది అతని నవు.“కరెక్ట్! ఇక్కడ్నుంచియమలోకం 98 క్రోసులుఉంది. మన మధ్యఉన్న దూరం కూడా అదే”అర్థయుక్తంగా నవాడు.

“ఇంచెప్పడానికే పిల్చారా?ఈ ంషయాలు ంనడానికీిందాకా రానక్కర్లేదు.

మారచయితలే ఎంతోచక్కగా, అచ్చంగా వాళ్ళుఆ లోకాలన్నీ తిరిగివచ్చినట్టేవ్రాస్తున్నారు. పిశాచాలమధ్య ంహరిస్తున్నట్టూ,వాళ్ళే సయంగా పిశాచాలైపోయి,తమ సంతఅనుభవాన్నిచెబుతున్నారాఅన్నంత గొప్పగా రాస్తున్నారు.”

భైరవమూర్తిఉయ్యాల ఊపు పెద్దదిచేశాడు.

“మూర్తిగారూ! యమ్మల్నొక్కంషయం అడగాలని ఉందిచెప్తారా?”

“అడుగు!”పాదం నేలకు తన్నిపట్టి ఉయ్యాలనుకదలకుండా ఉంచాడు.

“ఏకుతొంబయ్ రెండేళ్ళనిరాశారు. కాని ఏ తల నెరవలేదు.శరీరపటుతం సడలలేదు.ఒక పన్ను కూడా కదిలినట్టుగాలేదు. ఈ వయసులోఇలా ఎలా ఉండగలిగారు?దీని రహస్యంచెబుతారా?” ఆడిగాను.

మూర్తినేలకు తన్ని పట్టినకాలును గాలిలోకి ంసిరాడు.ఉయ్యాల ముందుకెళ్ళిఎత్తుకు లేచింది.కొద్దిక్షణాలు గాలిలోకికాళ్ళు తన్ని పట్టిఉయ్యాలను అలాగేగాలిలో నిలబెట్టాడు.అది పురుగు పేరు భయం.

“నాప్రియురాలి కోసం నిరీక్షిస్తున్నాను.అందుకే నాకు నాకు ముసలితనం రాలేదు.”మళ్ళీ ఉయ్యాలలోవెనక్కు వచ్చికాళ్ళు నేలకుతన్ని అన్నాడు.

“ఏప్రియురాలు ఎక్కడుంది?”

అతనుపైకి చెయ్యొత్తిచూపించాడు. “ఆమె నన్నుప్రేమించడం లేదు.నేను ఆమెను ప్రేమిస్తున్నాను.మా ఇద్దరిమధ్యమరొకడున్నాడు. వాడ్నితొలగిస్తేగాని నాకు నా ప్రియరాలుదక్కదు.”

నాకువళ్ళు జలదరించింది.“పైనున్న ప్రియురాలికోసం ఎదురు చూడటంఏంటి?” ఎలాగో అన్నాను.

“అవును!ఆండ ప్రేతయోనిలోఉంది. దాని ప్రియుడుమాత్రం పుడుతున్నాడు.

చస్తున్నాడు.....”అంటూ నా కళ్ళల్లోకిలోతుగా చూశాడు.

నాకుఈజిప్టు యువరాణి.....నేనుమార్గమధ్యంలోచూశానని భ్రమపడిన హెలన్గుర్తొచ్చింది. నేనుచూశాననుకొన్నఆ దృశ్యం భ్రమకాదా?ండే ఆ ఫిరోన్ తీతాన్కాదుగదా? నాకు సిగరెట్ తాగాలనిపించింది.సిగరెట్ పెట్టె ఉంది.కాని అగ్గిపెట్టె లేదు.

“ఏరేయిఅనుకోకుండా ఉంటే అగ్గిపెట్టెఇప్పిస్తారా?”

“అలాగే!భూతరాజూ!అగ్గిపెట్టె తీసుకురా!”

భూతరాజువచ్చాడు.

“సాయంత్రం ఒక పుల్లంటే దీపం వెలిగించాను. రేపు కొనొచ్చులెమ్మని బద్ధకించాను” అన్నాడు భూతరాజు.

అగ్గిపెట్టె అడిగి నేను భైరవమూర్తి ముఖంలోకి చూశాను. అతని ముఖంలో మార్పు లేదు. అయితే ఇతను భూతం అయ్యే అవకాశం లేకపోలేదనిపించింది. మరో రెండు రోజులు ఇలాగే ఆలోచిస్తే చాలు!

“అసలు షయానికి వద్దాం!” అన్నాడు భైరవమూర్తి.

నాకు సగం దూరం పోయిన ప్రాణంతిరిగి వచ్చినట్టు అయింది. మా నాన్నకు నేను ఒక్కడినే సంతానం. నేను ంవాహించేసుకోలేదు. చివరకు ఒక్కడేయిగిలిపోయాను. నాకు తోడునమ్మిన బంటు భూతరాజు ఉంటున్నాడు. ఇది జరిగి దాదాపు నలభై ఏళ్లు అయింది. అంటే అప్పుడు నా వయసు నలభై రెండు అన్నమాట.

ఈ భవనం వెనకనే నా పొలాలున్నాయి. పొలాలలో కూలీలు పనులు చేస్తుంటారు. భవంతిలో కూడా నౌకర్లు చాలామంది ఉన్నారు. నేను ఎక్కడికెళ్ళినా గుర్రపు బగ్గీందే వెళ్ళేవాణ్ణి ఒకరోజు ఒక నౌకరు పరిగెత్తుకొచ్చి మా పొలాల చివర తెల్లవారేసరికి ఓ గుడిసె వెలిసిందని చెప్పాడు. నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఆ గుడిసె నా పొలంలో లేదు కనుక నేను పెద్దగా పట్టించుకోలేదు.

రెండోరోజు, ఆ గుడిసెలో ఒక ముసల్ది ఉంటుందనీ, అది పగలంతా లోపలే ఉంటుందనీ, ఎవరితో మాట్లాడనీమరొక నౌకరు వచ్చి చెప్పాడు. ంన్నాను. కాని ఆ షయం కూడా నేను పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. ఆ ముసల్ది ఎవరు? ఎక్కడున్నా వచ్చింది? ఇక్కడికే ఎందుకొచ్చింది? ఏం తింటున్నది? ఎలా జీతం గడుపుతున్నది? ఇలాంటి ప్రశ్నలే నేను వేసుకోలేదు. ఒకరోజు మా పొలంలో నిబాం నుంచి చిన్నబిందెతో నీళ్ళు పట్టుకెళ్ళడం చూశాను. నేను పెద్దగా పట్టించుకోలేదు అప్పుడు కూడా.

ఒకరోజునా గుర్రంబండి వాడు పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

“సాబ్! నేను ఏదో పని ింద ఆ గుడిసె వైపు వెళ్ళాను.

గుడిసె తడికె తెరిచి ఉంది. తొంగి చూశాను. ముసల్ది కూర్చొని ఉంది. ఆమె ముందు నేల ింద బంగారు నగలు ఎన్నో పరిచి ఉన్నాయి. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆమె ఒక్కొక్క నగే తీసి ఓ క్షణం దాన్ని చూసి ఒక మట్టి ముంతలో వెయ్యసాగింది. ఎన్ని నగలో!” రొప్పకుంటూ ఉదిగ్గుతతో చెప్పాడు వాడు.

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

“నీ ముఖం, నువ్వేం చూశావో” అని అన్నాను.

లేదుసర్! నిజంగా చూశాను.నా కళ్ళు జిగేల్మన్నాయ్!” అన్నాడువాడు.

“అముసల్లి దొంగలముఠాకు సంబంధించిదిఅయి వుంటుందంటున్నారుబాబుగారూ!” అని మళ్ళీఅన్నాడు

“ఎవరంటున్నారు?”

“మనపనివాళ్ళంతా!”

“అందరికీదాని దగ్గరున్న నగలగురించి చెప్పావా?”

“చెప్పలేదు.తమరికే చెప్తున్నాను.”

“ఎవరికీచెప్పకు! దొంగల ముఠాకుసంబంధించిందేఅయి ఉండాలి. ఏదన్నా జరిగితేవాళ్ళు మనందర్మీఊచకోత కోస్తారు” అన్నానునేను బండివాడితో.

ఆ రోజురాత్రి నేను భోజనంచేసి పడుకున్నాను.మా ఇంట్లో పనివాళ్ళుభోజనాల దగ్గరకూర్చున్నారు. అకస్మాత్తుగాస్త్రీ ఆర్తనాదం “రక్షించండి!రక్షించండి!” అని ంన్నించింది.

నేనుమంచం ుద నుంచిఒక్క దూకు దూకేను. ఇంట్లోనుంచిఆ ఆర్తనాదం వచ్చినవైపు పరుగుతీశాను. నావెనకే నా నౌకర్లువచ్చారు.మాకు అల్లంత దూరంలోఇద్దరు యువకులుఅక్కడే ఆగి ఉన్న టాంగాఎక్కారు. టాంగా వేగంగా పరుగుతీస్తూకనుమరుగైంది.

మేముగుడిసె దగ్గరకు వెళ్ళాం.ఆ భయంకర దృశ్యంచూసి నిలచిపోయాంశిలాప్రతిమల్లా.ఆ ముసలమ్మ రక్తపుమడుగులో పడి ఉంది.నేను నౌకర్ను పోలీసుస్టేషన్కు పంపించాను,సమాచారం ఇచ్చి రమ్మన్నీ.నేను ఇంటికి వచ్చేశాను.

చెప్పిరెండు కాళ్ళూ నేలకుగట్టిగా తట్టిపైకిలేపాడు బైరవమూర్తి.ఉయ్యాల ఉసిగా పైకి లేచిఅంతే ఉసిగా కిందకు వచ్చింది.దాని ఊపువేగం తగ్గడానికికొన్ని నింషాలు పట్టింది.

“పోలీసులుంమ్మల్ని ప్రశ్నించారా?”నేను అడిగాను.

“లేదు”అన్నాడు మూర్తి.

“ఆశ్చర్యంగాఉందే?” అన్నాను.

“ఆశ్చర్యంగాపడాల్సిన ంషయం ఇంకా చెప్పందే?”అదోలా చూస్తూ అన్నాడుబైరవమూర్తి.

కైంగకథ ంటూ, అంతవరకునన్ను తరింనదయ్యాలను గురించిపూర్తిగా

మర్చిపోయాను.అందువల్ల అతనుఎలా చూసినా ఎలా ననాభయం కలగడంలేదు.
ధైర్యంగాంటున్నాను.

“చెప్పండి”అన్నాను.

“రెండోరోజు ఉదయం పోలీసులతోపాటు నేనూ మా పొలంలోఉన్న ఒక చెట్టుకిందకు
వచ్చాను.అక్కడి దృశ్యం చూసిఅందరం అవాక్కయి పోయాం.కారణం అక్కడ రెండు
శవాలున్నాయి.వాళ్ళిద్దరూ శివం,రామం అని గుర్తించాను.”

“వాళ్ళెవరూ?”అని అడిగాను

“వాళ్ళుఅంతకు రెండు రోజులముందు ఈ ఊరు వచ్చారు.ఊరి బయట ఉన్నచిన్న
లాడ్డిలోదిగారు. అసలు వాళ్ళుముసలమ్మనుచంపి ఆ నగలు కొట్టెయ్యడానికేఈ ఊరు వచ్చారని
నేనుఅర్థం చేసుకున్నాను.ఆ సంగతే పోలీసులకుచెప్పాను.”

“అంతకుముందు మీరు వాళ్ళనుచూశారా?” నేను భైరవమూర్తి ముఖంలోకిచూస్తూ అడిగాను.

“చూడలేదు.”

“మరిఆ శవాలు వాళ్ళవేననిమీకెలా తెలిసింది?”

“నాకుభూతరాజు చెప్పాడు.”తడుముకోకుండా సమాధానంఇచ్చాడు.

“వాళ్ళనుకూడా కత్తితో చంపారా?”

“కాదు.గొంతు పిసికి.”

“ఆంషయం మీకెలా తెలుసు?”

“నాలుకలుపైకి వచ్చాయి. కళ్ళుతెరుచుకొని ఉన్నాయి.”

“పోలీసులుహంతకుల్నిపట్టుకోవడానికి ప్రయత్నంచేశారా?”

అడిగాను.

“చెయ్యలేదు.”

“చిత్రంగానేఉంది. గ్రామంలో మూడుహత్యలుజరిగాయి. అయినా
పోలీసులుపట్టించుకోలేదు.నాకు నేనే చెప్పకొంటున్నట్టుగాఅన్నాను.

“మూడుకాదు, నాలుగు !” కంచుమోగినట్టు మోగిందిభైరవ మూర్తికంతం.

“నాలుగేంటి?” అయోమయంగా ఆడిగాను.

“హత్యలు!”

“నాలుగా!నాలుగోవాడెవడూ?”

“గుర్రంబండిలోవాళ్ళను ఎక్కించుకొనవాడు-రహమాన్!”

నేనుఇంతెత్తున ఎగిరిపడ్డాను.

“రహమానా?” గొంతు పెగుల్చుకొని ఆడిగాను.

“అవును.వాడే! వాడే నా బగ్గీతోలేవాడు. నాకు తెలియకుండానా బగ్గీలోనే హంతకుల్నితెచ్చాడు. రాస్కెల్!” పళ్ళు పటపటకొరికాడు భైరవమూర్తి.

“ఆరహమాన్తోనేనువు ఈ ఊరు వచ్చావ్!నన్ను చూస్తూ అన్నాడుభైరవమూర్తి.

“అబద్ధం!వాడూ ండూ ఒక్కడు కాడు.” అరిచాను. అతడు అదోలానవాడు. నేను భయాన్నివెనక్కు నెట్టి“ఆ తరాత ఏమైంది?” అన్నాను.

“వాళ్ళశవాల పక్కనే ఒక చిన్నగొయ్యి తం ఉంది. ఆ పక్కనేఒక మట్టిముంతఉంది. దాంట్లోనే మసలమ్మనగలు దాచుకొనేదట. కాని పోలీసులుఎత్తిచూసి ఒకసారిగా వదిలేశారు.అందులో నగలకుబదులు మనిషిపుర్రె, కొన్ని ఎమకలుఉన్నాయ్!”

“ఓమైగాడ్!” నా నోట్లోనుంచి అనాయాసంగా వచ్చేసింది.అతడి ముఖం గంభీరంగామారింది.

ండేఆ ముసలిదాన్ని చంపేసిఉంటాడు. ఆ ముగ్గురికీభాగంపై ఆశ చూపించివాళ్ళదారా చంపించిఉంటాడు. వాళ్ళనుకూడా ఇతడే చంపించిఉంటాడు. ఊరికి

పెద్ద.జంందారు వంశజుడు.చిన్న ఊళ్లో ఉన్నఆ హెడ్ కానిస్టేబుల్కూ, పక్క తాలూకా సబ్ ఇన్స్పెక్టర్కూఇతణ్ని ఇరికించేటంతధైర్యం ఉండి ఉండదు.

“ఏంటిఆలోచిస్తున్నావ్?”భైరవమూర్తికంతం కర్కశంగా ఉంది.

ఏంటి!పారిపో! వాడు దుర్మార్గుడు.వాడు నిన్ను చంపడానికేఇక్కడకు పిలిపించాడుఎవరో నా చెవులదగ్గర గుసగుసగా చెప్తున్నారు.

భైరవమూర్తిఉయ్యాల ందినుంచిఒకసారిగా దూకాడు. నేనుఒక్క ఉదుటన కుర్చీలోనుంచి లేచివెనక్క జరిగాను.అక్కడ అంత వరకూ ఉన్నఉయ్యాల లేదు.నా మతిపోయినట్టుయింది.అరవాలను. కొన్నాను.గొంతు పెగల్గలేదు.

“నీకోసమేరా నేను ఎదురుచూస్తుంది ఇన్ని వేలసంవత్సరాలుగా! ఇవాళచిక్కావు.”
భైరవమూర్తిముందుకు చాస్తున్నాడు.అతణ్ని ఎవరో వెనక్కులాగుతున్నట్టుఅనిపించింది నాకు. నేనుహాలులో నుంచిపారిపోవాలని పరుగుతీశాను.అన్ని తలుపులూవేసి ఉన్నాయి “ఒరేయ్! నీకెంతదైర్యం, నన్నుపట్టుకున్నావ్! వదులు, వాణ్ని చంపేస్తాను.”

ఏదోఅదృశ్య శక్తి భైరవమూర్తినా దగ్గరకు రాకుండా అడ్డుపడుతోందని అర్థం చేసికొన్నాను.

“ఒరేయ్భూతరాజూ!నన్ను వదుల్తావాలేదా? భైరవమూర్తిఅల్సేషన్ డాగ్లా అరుస్తున్నాడు.

భూతరాజూ?భూతరాజు నన్నురక్షిస్తున్నాడా? ఏడీ, నాకుకన్పించడేం! నా బుర్రమొద్దుబారి పోయింది.కళ్ళప్పగించి నిల్చుండిపోయాను.

“ఒరేయ్గాడ్డికొడకా, వదల్రానన్ను!”

“వదల్చు.పారిపోండి బాబూ!” భూతరాజుగొంతు మాత్రం ంనిపించింది.

“నీపని చెప్తానుండరా!”భైరవమూ ర్తిచాలా పెద్దగా అర్చాడు,ఆ వెంటనే అతని రూపంపొగగా మారిపోయింది. అ పొగకూడామానవ రూపంగానే కన్పిస్తోంది.మరో పొగ. భైరవమూర్తిచుట్టూ పొగలు వ్యాపించాయి.అం కూడా మానవాకారంలోనేఉన్నాయి. రకరకాల అరుపులు!కుక్కల అరుపులు! గుడ్లగూబలఅరుపులు! కీచు రాళ్ళఅరుపులు! ంత ంత ధనులు!ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళుపోరాడుతున్నట్టుశబ్దాలు!

“పారిపోడియర్!” ఒక సీట్ వాయిస్నా చెవులో రహస్యంచెప్పింది.

“దొంగముండా!నేను ంనలేదునుకొంటున్నావా?నీ ప్రియుణ్ని రక్షించడానికి

వచ్చావా?వస్తావని తెలుసే!అందుకే వాణ్ని ఇక్కడకురప్పించాను.”

నీడలాంటిసన్నని ఆకారాన్ని పట్టుకోడానికిఓ పెద్ద ఆకారం ప్రయత్నిస్తోంది.ఆ రెండు ఆకారాల మధ్యమరో రెండు ఆకారాలు అడ్డంపడుతున్నాయి.

“నువ్వువచ్చావట్రా రహమాన్!”భైరవమూర్తికంఠం.

బయటఉరుములు మెరుపులు!వర్షం పడున్నధని! అంతకు ముందున్నధనులు
దూరంగాఒకదాన్నొకటి తరుముతున్నట్టుంన్నిస్తున్నాయి. ఎవరో తలుపుతెరిచినట్టుగాఅయింది.

అంతలోకేహాలులోకి వెలుగువచ్చింది. నా కళ్ళముందుమళ్ళీ ఉయ్యాలఉయ్యాల గొలుసు
పట్టుకొనికూర్చున్న ఓ ముసల్దినన్నే చూస్తూ బోసినోటితో నంది.నేను ఒక్కసారిగా
కెవునఅరిచాను. బయటికిపరుగు తీశాను .ఎంత దూరంపరిగెత్తానో తెలియదు.అరుస్తూ ఊళ్లోకి
పరుగులుతీస్తున్నాను. పడిపోతున్నాను.

“పారిపోండి!జనంతో పాటు మంత్రగాడుకూడా వస్తున్నాడు.”రహమాన్ గొంతులాఅనిపించింది.

“జాగ్రత్త!ఈ కథ రాశావా, అది పూర్తి చేసినరోజే నిన్ను మేమందరంకలిసి పీక్కతుంటాం.”మరో
కంతం ఆ కంతం భైరవమూర్తిది.

నేనుపడిపోయాను. ఆ తరాతవిం జరిగిందీ నాకు తెలియదు.కళ్ళు తెరిచేసరికితెల్లగా
తెల్లవారింది.నా చుట్టూ జనం!

“అదయ్యాల కొంపకు వెళ్ళినట్టున్నాడు.”ఒకడు అన్నాడు.

“బతికిబయటపడ్డాడు.అప్పటికి తేరుకున్నాను.ఎవరో నన్ను లేవదీశారు.కాఫీ తాగించాడు.

“అదృష్టమే!”మరో గొంతు. ఎవరేమడిగినాసమాధానం చెప్పలేదు.మధ్యాహ్నానికికొంత
తేరుకున్నాను.ఊరికి వెళ్ళిపోతాననిచెప్పాను.

ఒకతనునాతో పక్క ఊరిదాకా వచ్చి,బస్ ఎక్కించాడు. అక్కడ్నుంచిహైదరాబాద్వచ్చాను.
మంచంపట్టాను. జరం ముంచుకొచ్చింది. కొద్ది రోజుల్లోనేఆరోగ్యం కుదుటపడింది.

.....

ముగించాను.

ముగిస్తుండగానేనా తలలో ఏవేవోపేలిపోతున్నట్టుగాఅనిపించసాగింది. అతికష్టం ఏద
చివరిపేజీలు రాశాను.

కిటికీదగ్గర శబ్దం అయింది.ఎవరో నన్ను పిలుస్తున్నారు.వెళ్ళ కుండా
ఉండలేకపోతున్నాను.అర్ధరాత్రి! అందరూ నిద్రలోఉన్నారు. నేను వెళ్ళిపోతున్నాను.అరుగో,
వాళ్ళు నన్ను.....పిలు.....స్తు.....న్నా.....రునా పాఠకులకు.....నా.....శుభా.....

రెండోరోజుఉదయం సూర్యం, ‘వెలుగు-చీకటి’ పత్రికాఫీసుకువెళ్ళాడు. ఎడిటర్సుంద్రావు అతన్నిచూస్తూ ఉండిపోయాడు.ఏదో అడగాలని భయంవేసిఆగిపోయాడు.

“స్కిప్టుతెచ్చాను!” అంటూఎడిటర్కు అందించాడుసూర్యం.

“నాన్నగారు.....” అసిస్టెంట్ఎడిటర్ శేఖర్ సగంలోఆపాడు. “రాత్రి నన్నుపిల్చి చెప్పారు. ఉదయంఏదో పనిఉండి బయటికివెళ్తున్నాననీ,ఉదయం తీసుకెళ్ళిం ఆఫీసులో ఇవమనీ చెప్పారు”అన్నాడు సూర్యం.

“అయితే నాన్నగారు చచ్చిపోలేదా?”ఎడిటర్ చలి కుదుపులోఉన్నవాడు అడిగినట్టుఅడిగాడు.

“వాట్నాన్సెన్స్ యుఆర్ టాకింగ్!అరిచాడు సూర్యం. ఎడిటరూఅసిస్టెంట్ ఎడిటరూ ముఖముఖాలుచూసుకొన్నారు.

“వస్తాను”అంటూ వెనక్కు తిరిగినసూర్యంతో “ఓక్షణం అగండి,అలా కూర్చోండి, చెక్కుఇస్తాను” అన్నాడు ఎడిటర్సుంద్రావు.

సూర్యంకూర్చున్నాడు.

ఎడిటర్ప్రాప్రయిటర్ రూంలోకివెళ్ళిఐదువేలు రూపాయలుచెక్కు తెచ్చిఇచ్చాడు.

“ఏడువేలిస్తారు తెమ్మనిచెప్పారే మా నాన్నగారు?”అన్నాడు సూర్యం.

‘నవలపూర్తిచేస్తే, చస్తాను-చస్తాను అన్నాడు. మరి చావ లేదుగా?’అనబోయి అపుకున్నాడుఎడిటర్.

“అసలుఇస్తానన్నది పదివేలే!ఆ రెండువేల గురించి నాన్న గారు వస్తే మాట్లాడతాలే!”

సూర్యంవెళ్ళిపోయాడు.

ఎడిటర్సుంద్రావు, అసిస్టెంట్శేఖర్ ముఖముఖాలుచూసుకొన్నారు. కళ్ళతోనేమాట్లాడుకొన్నారు.

“ముందుఅది చదవండిసర్! ” అన్నాడు శేఖర్.

ఎడిటర్స్కిప్టు చదవసాగాడు.

“ఇంతద్రోహం చేస్తాడనుకోలేదు.రేపు పాఠకులను ఏం సమాధానంచెప్పాలి?”ఒక పేజీచదిం ఎడిటర్ అసిస్టెంటుతోదిగులుగా అన్నాడు.

అసిస్టెంటుమాట్లాడలేదు. ఏదో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఓ గంటలోగబగబ స్కిప్టు తిరగేశాడు.

ముగింపుచదిం కుర్చీలోనుంచిఎగిరి గంతేసినంతపనిచేశాడు ఎడిటర్ సుందర్రావు.

“ఏంటిసార్, అంత గంతేశారు?” శేఖర్ అడిగాడు.

“అద్భుతం! పాపం అతడు చెప్పిందినిజమేనయ్యా! ఇదుగో చదువు” అంటూ శేఖర్ కు కాగితాల కట్ట అందించాడు. శేఖర్ చదివ్ ముగించి నిట్టూర్చాడు.

శేఖర్ కురచయిత చనిపోవడం ఇష్టంలేదు. ఆ భావంవ్యక్తంచే స్టేఎడిటర్ తననుఉద్యోగంనుండి పీకేస్తాడనితెలుసు. టెంపరరీఉద్యోగం. మరీ ఇటీవలేఅతికష్టం ఏద దొరికినఉద్యోగం. అందుకే ఎడిటర్ చెప్పిన ప్రతిదానికీతందాన పాడుతున్నాడు.

ముగింపుచదివాక అతని మనసుఅట్టడుగు పొరల్లో ఏదో కదులు తోంది. తోచడంలేదు. పిచ్చిగా ఉంది. బాధగా ఉంది.

“ఏంచేద్దాం?” ఎడిటర్ ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

మనుసులోనిబాధ కన్పించకుండాఉండేందుకు పెదవులనుదకు చిరునవుతెచ్చి పెట్టుకొన్నాడు శేఖర్.

“అద్భుతంసర్!” అని అన్నాడు తెచ్చిపెట్టుకొన్న ఉత్సాహంతో.

“ఈంషయం వెంటనే ప్రకటిద్దామా?”

“వద్దుసర్! తొందరపడొద్దు అతడురాసింది నాకు నిజం అని నమ్మబుద్ధికావడం లేదునవల స్టార్ట్ చెయ్యండి. అతను చనిపోతేఎటూ తెలుస్తుంది. లేదా, నవలనుయథాతథంగా వేద్దాం. ముగింపు నంచికలోమంచి నోట్ రాద్దాం!”

ఎడిటర్ ఆలోచించాడు. అసిస్టెంటు ఆలోచన బాగానేఉన్నట్టు తోచింది. అతని సూచన అంగీకరించాడు. సీరియల్ మళ్ళీప్రారంభం అయింది. రెండువారాలు గడిచింది.

“రచయితవమయ్యాడు? చనిపోయాడా?” అంటూ పాఠకుల నుంచిఉత్తరాలు వస్తున్నాయి. కానీ, ఎడిటర్ వాటినిప్రచురించుకుండా ఉంచేశాడు.

శివప్రసాద్ ఆ రాత్రినుంచి మళ్ళీఇంటికి రాలేదుభార్య ఒకటే గోల! తల్లి బలవంతం ఏద సూర్యం పోలీసు కంప్లైంట్ ఇచ్చాడు.

అతను ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయిన పదిహేనవరోజు అలహాబాద్ పోలీసు సూపర్వైజర్లు
నుంచి హైదరాబాద్ కంప్లైన్ కు టెలెక్సు మెసేజ్ వచ్చింది.

పోలీసు ఇన్ స్పెక్టర్ శివప్రసాద్ ఇంటికి వచ్చి ంషయం చెప్పాడు. అందరూ గొల్లనవీడసాగారు.

పోలీసు రిపోర్టు ప్రకారం- ఒక వ్యక్తి తాలూకు కొన్ని వస్తువులు-చెప్పలూ - డైరీ- వగైరా
త్రివేణి సంగమం ఒడ్డున కన్పించాయి, డైరీలో అతని అడస్ట్రాపేరూ ఉంది. అతను
ఆత్మహత్య చేసుకొన్నట్టు అనుమానంగా ఉంది. కానిశవం దొరకలేదు-ఇదీ రిపోర్టు.

కృష్ణ వేణి దొర్లి దొర్లి ఏడిచింది.

తెల్లవారే సరికి అన్ని న్యూస్ పేపర్లలో సూతాటికాయంత అక్షరాల్లో వార్త మొదటి పేజీలోనే
పడింది. ఎందరో కరస్పాండెంట్లు అతని ఇంటికి వెళ్ళారు. అతని భార్యను ప్రశ్నించడానికి
ప్రయత్నించారు. ఆమె ఎవరితోనూ మాట్లాడలేదు.

కొడుకు నుంచిగానీ, కూతురీ నుంచిగాని ఉపయోగకరమైన ంషయాలే సరిపోర్టర్స్ కు
దొరకలేదు. ఆయన బ్రతికుండగా పట్టించుకోని ఎందరో మేధావులు ఆయన గొప్పతనాన్ని
గురించి చెబుతూ సానుభూతిని తెలియ జేశారు.

ఆయన పేరు కూడా తెలియని కొందరు రాజకీయ నాయకులు కూడా 'వారు లేకపోవడం వల్ల
తెలుగు సాహిత్య రంగానికి తీరని లోటు ఏర్పడింది'ని ప్రకటనలు ఇచ్చారు. సంతాపం
తెలియజేశారు.

“వెలుగు- చీకటి” ప్రకటించిన ప్రకటన-

“శివప్రసాద్ మహా రచయిత అని వేరుగా చెప్పనక్కర్లేదు. ఆయన మనపత్రిక కోసం
అపూర్వమైన త్యాగం చేశారు. తనకు చావు తప్పదని తెలిసి మనపాఠకుల కోసం
అద్భుతమైన వ్రాసి, పాఠకుల కోరికను కాదనలేక ముగించి- తను పిశాచాలకు
ఆహారం అయ్యాడు. శివప్రసాదుగారికి 'వెలుగు - చీకటి'దాని పాఠకులూ
సంతాపాన్ని తెలియజేస్తూ, వారి ఆత్మకు శాంతి కలగాలని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్నాం.

మరో ంషయం - వారి కుటుంబానికి ఆర్థిక సహాయం అందించి వారి బుణం
తీర్చుకోవలసిందిగా పాఠకులను కోరుతున్నాం. ఆర్థిక సహాయం అందించిన వారి పేర్లు 'వెలుగు-
చీకటి'లో ప్రకటిస్తాం!”

తమ అభిమాన రచయిత మరణవార్త ంని తామెంతగా లపించారో,
కుంలిపోయారో తెలియజేస్తూ పత్రికకు లేఖలు వ్రాశారు అనేక మంది పాఠకులు.

మనియార్థర్థకూడా కుప్పలుతెప్పలుగావచ్చి పడిపోతున్నాయి.ఎడిటరు శివప్రసాదుఇంటికి వెళ్ళి అతనిభార్యను ఓదార్చాడు.వస్తూ వస్తూ రెండువేలు క్యాష్ ప్రసాద్కొడుకు చేతిలోపెట్టి వచ్చాడు.

కర్మకాండపూర్తిఅయింది. రోజులుగడుస్తున్నాయి. ప్రసాద్రూపం సంతవాళ్ళ మనసుల్లోనేమనకబార సాగింది.బయటివాళ్ళసంగతి వేరే చెప్పనక్కర్లేదు.

“మరోదయ్యం కథ” పూర్తికాకుండానే ంజయనగరంనుంచి ఓ పబ్లిషర్

హుటాహుటిగాహైదరాబాద్వచ్చాడు. ఆ నవలతోపాటు అతని రచనలన్నీపది సంతృప్తాలకుకంట్రాక్టు రాయించుకొనిఏభయ్ వేలుఇచ్చాడు.

ఆ డబ్బుతోప్రెస్ పెట్టుకొనే ప్రయత్నంలోఉన్నాడు సూర్యం. మరో ఏభయ్వేల వరకు నిధివసూలయింది. ఆ నవలపూర్తికాగానే సంతాప సభపెట్టి, ఆ చెక్కుప్రసాద్ భార్యకు ఇవడానికినిర్ణయం జరిగింది.

ఆ డబ్బుతల్లి పేరు ిద బ్యాంకులోవెయ్యాలనుకొన్నాడుసూర్యం. భర్త పోయినబాధ ఒకవైపు తొలుస్తున్నా,ఇంతకాలంగా భుజాలిద ఎక్కి తొక్కతున్నదారిద్ర్య భారం దిగిపోవడంతోఆమెకు కొంత మనసుకుదుటపడింది.

అన్నిబాధలకంటేదారిద్ర్య బాధఎంత భయంకరమైనదోఅదిదిగిపోయాక గాని ఆమెకుఅర్థం కాలేదు. మళ్ళీఆ రోజులు రాకూడదనిపదే పదే దేవుడికిమొక్కుకుంది.

కమలకుకూడా కొంత రిలీఫ్గా అన్పించింది.తండ్రిలేని బాధలేకపోలేదు.

“అన్నయ్యా!కాలేజీలో చేరతాను”అన్నది కమలపబ్లిషర్ ఏభయ్వేలు ఇచ్చిపోయినరోజు.

“అలాగేనమ్మా!” అన్నాడుసూర్యం.

చిరుబుర్రులాడేసూర్యం అంత సౌమ్యంగాసమాధానం చెప్పేసరికికమలకు కాళ్ళుభూయ ిద అనలేదు.వెంటనే వెళ్ళిపక్కంటి స్నేహితురాలితోతనూ కాలేజీలోచేరుతున్నట్టుచెప్పింది.

ఎడిటర్సుంద్రావు మళ్ళీనవల ప్రారంభించినప్పుట్నుంచీఏదో దిగులుగా ఉంటున్నాడు.ఎవరితోనూ మునుపటిలామాట్లాడటంలేదు.

ముఖ్యంగాప్రసాద్ చనిపోయాడనేవార్తవచ్చాక అతను ఆఫీసుకుకూడా సరిగా రావడంలేదు.

వచ్చినాఎంతో సేపు కూర్చోలేకపోతున్నాడు.

అతన్నిచూసి అందరు ఏదో గుసగుసలాడుతున్నారు.”

“ ంషయమేంటిసర్” ఒకరోజు అడిగాడుఅసిస్టెంట్ శేఖర్.

సుందర్రావుకళ్ళల్లో నీలినీడలు పారాడాయి.

“శేఖర్!నాకు రోజూ చాలా చెడ్డకలలువస్తున్నాయి” అన్నాడుదిగులుగా.

“ఏంకలలు?” అశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“రోజూశివప్రసాదు కలలోకివస్తున్నాడు.”

“అతన్నిగురించి ఎక్కువ ఆలోచించడంవల్లకావచ్చు. దీనికింతఇదైపోవడం ఎందుకూ?ఎందుకైనా మంచిది,పైక్రియాట్రిస్టునుకన్సల్ట్ చెయ్యండి”అన్నాడు శేఖర్.

“పైక్రియాట్రిస్ట్ంచేస్తాడు? దిగాలుగాఅన్నాడు.

“మనసులోలో ఉన్నభయానికి కారణాలనుబయటికి లాగుతాడు.దాంతో మీకు మానసికసస్థత చేకూరుతుంది.”

“నాకుపిచ్చిపట్టిందనానీ ఉద్దేశ్యం?” చురుగ్గాఉంది అతని ప్రశ్న.

శేఖర్తడబడ్డాడు.

“అదికాదండీ” నసిగాడు.

“ప్రసాద్దయ్యం అయి నన్నుపీడిస్తున్నాడు.”

“ఛ!అవేం మాటలండీ?అలాంటి భావంరానివకండి” అన్నాడుశేఖర్.

“నీకుతెలియదు శేఖర్.ఒకరోజు అతడు ఏమన్నాడోతెలుసా?”

“చెప్పండి!”

“నేనుకథ ముగిస్తే చనిపోయినవాళ్ళు దయ్యాలుఅవడం ఖాయం. కొన్నిఆత్మలకు వెంటనేఏ ఆధారం దొరక్క నానా యాతనకుగురి అవుతాయి. అప్పుడు వాటికిమీడియం చాలా అవసరం.అలాంటి పరిస్థితివస్తే నిన్నే మొదటిమీడియంగా చేసుకొంటానుఅని అన్నాడు.” నుదుటికిపట్టిన చమటతుడుచుకొంటూఅన్నాడు.

శేఖర్ కు నవ్వుచింది.

“ఁమ్మల్ని భయపెట్టడానికి సరదాగా అని ఉంటాడు.”

“అప్పటికి అతను చనిపోయినట్టు వార్త రాలేదు. అ తరాతమూడు రోజులకు ఆ వార్త వచ్చింది. కాని, నాకు అతడు వారం రోజుల ముందే కనిపించాడు!”

“కనిపించాడా! ఎక్కడ?”

“నాగదిలో ! మధ్యరాత్రి మెలుకువ వచ్చింది. దాహం వేస్తోంది. నీళ్లు తాగుదామని లేచాను. తలుపు దగ్గర ఎవరో నిల్చున్నట్టుంది. కళ్లు నులుపుకు చూశాను. ప్రసాద్! ‘నువా? ఎలా వచ్చావ్?’ అన్నాను మూసి ఉన్న తలుపును చూస్తూ.

అతను మాట్లాడలేదు.

ముందుకు ఒక్కొక్క అడుగే వేస్తున్నాడు.

‘కెవు’న అరిచాను.

నా భార్య నిద్రలేచింది.

లైటు వేసింది. ఏం కనిపించలేదు.

ఆ మెభయపడుతుందని చెప్పలేదు. చనిపోగానే ముందు దగ్గరికే వచ్చాడు.”

శేఖర్ అతని ముఖంలోకి చూశాడు.

కళ్లు తేలిపోతున్నాయి.

కిందగవద ఎముకలు పైకి లేచాయి. ముఖం బిగుసుకోసాగింది. పిచ్చి చూపులు చూడసాగాడు.

భయం వేసింది అతనికి.

బయట కెళ్ళి ఆఫీసు వాళ్లతో చెప్పాడు శేఖర్.

అందరూ ఎడిటర్ గదిలోకి వచ్చేసరికే అతను ఈ లోకంలో లేడు. పిచ్చి పిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నాడు.

వాళ్ళనుచూసి లేచి పరిగెత్తబోయాడు.ఆఫీసువాళ్ళు పట్టుకొన్నారు.ముగ్గురు కలిసి అతడ్నిపట్టుకోలేకపోయారు.

“నన్నువదలండిరా! నేనుండ్ని తీసుకెళ్ళడానికివచ్చాను. నేనుచచ్చిపోతానంటేచాలా ఆనందించాడు.నీచుడు, తనపేపరు సేల్స్ చూసుకొన్నాడు.అవతల ఒక నిండుప్రాణంగురించి ఆలోచించలేదు.”

ఆ గొంతుసుందర్రావు గొంతులాలేదు.

ప్రసాద్గొంతులా ఉంది!

గోలని ప్రొఫ్రయిటరు తనగదిలో నుంచి బయటికివచ్చాడు. పరిస్థితినిచూశాడు.

“గాలిచేష్టలాగే ఉంది”అన్నాడు.

“అవునుసార్! మా ఇంటి దగ్గరఒక మంత్రగాడు ఉన్నాడు.తీసుకొస్తాను” అన్నాడుఒక గుమాస్తా.

“ముందుగాకార్లో అతడ్ని ఇంటికితీసుకెళ్ళండి” అన్నాడుప్రొఫ్రయిటర్.

“ఒరేప్రొఫ్రయిటరూ, వెంటనేసంతాపసభ పెట్టి,అ సేకరించిన డబ్బునునా భార్యకు ఇచ్చెయ్!” కారు ఎక్కతూ అరిచాడు సుందర్రావుకాదు- అతనిలో అవహించినప్రసాద్.

అతడ్నిఇంటికి చేర్చారు.

మంత్రగాడ్నితీసుకొచ్చారు.

భార్యటెలిగ్రాం ఇచ్చిఅన్నగార్ని పిలిపించింది.

నాలుగురోజులు తంటాలుపడిఆ మంత్రగాడు ఆ కేసుతనవల్ల కాదనిచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

మరోమాలీని పిలిపించారు.

అతనింద నుంచి ప్రసాద్నివెళ్ళగొట్టేప్రయత్నాలు మాలీకూడా చేశాడు. లాభంలేకపోయింది.

అదిలాబాదునుంచి మరొకడ్నిపిలిపించారు.

నవలపూర్తిఅయి వారం రోజులైంది.

శేఖర్ వచ్చి “సర్ ! ఆ డబ్బుసభ పెట్టి అందరిముందూ తన భార్యకుచెక్కు ఇవమనిప్రసాద్ గోల చేస్తున్నాడు”అన్నాడు ప్రొఫ్రయిటర్తో.

“ప్రసాద్ గోల చెయ్యడంఏంటి?”

“అదేసర్! సుందర్రావు ఏద.....”

“ఓఅదా? సరే వెంటనే ఏటింగువర్పాట్లు చెయ్యండి”అన్నాడు ప్రొఫ్రయిటర్.

ఆ నోటాఆ నోటా ప్రసాదు దయ్యంఅయి సుందర్రావును పట్టాడనిచాలామందికి తెలిసిపోయింది.

నమ్మనవాళ్లు సుందర్రావునుతల్చుకొని జాలిపడ్డారు.

నమ్మనివాళ్లుట్రాష్ అని కొట్టిపారేశారు.

అలాంటిపుకార్లు లేవదీసినందుకుప్రసాద్ కొడుకు సూర్యం ఉగ్రుడైపోయాడు.సుందర్రావు ఇంటికివెళ్ళాడు.

అతనిపరిస్థితి చూశాడు.

సూర్యంనుచూడగానే ఆప్యాయంగాపలకరించాడు.

అమ్మనూ,చెల్లినీ బాగా చూసుకోమన్నాడు.

అచ్చంతండ్రి గొంతులాగేఉంది.

సూర్యంకుమతిపోయినట్టేఅయింది.

ఇంటికివచ్చి తల్లితోజరిగింది చెప్పాడు.

ఆమెభర్త ఫోటో దగ్గరనిల్చుని ప్రార్థించింది.

“బ్రతికిఉండగా ఏరు ఎవరికీ అన్యాయంచెయ్యలేదు.ఏ రచనలతో ప్రజల్లోఏదో మార్పు తేవాలనేవారు.అందరూ సుఖపడే రోజుచూడాలనేవారు. చచ్చిపోయిఇలాంటి పేరు ఎందుకుతెచ్చుకోవడం?ఏరు వెళ్ళిపోండి. అతడ్నివదలండి” అంటూఏడ్చింది.

“వెలుగు-చీకటి” ఆఫీసులోఆనాడు సాయంత్రం ప్రసాద్ సంతాప సభ జరుగుతుందనిఅన్ని పేపర్లులో న్యూస్ రిలీజ్ చేశారు.

ఆఫీసుముందు పెద్ద ఆవరణఉంది.

అక్కడే టింగు ఏర్పాటు జరిగింది.

ఆ సభకు ఒక మంత్రి అధ్యక్షత వహించాడు. ఉయ్యాల - జంపాల రచయిత ఒక వక్త. డాక్టర్ రాజేంద్రమరో వక్త. వాళ్ళు కాక ఆఫీసు వాళ్ళు మరి కొందరు తమ సంతాపాన్ని తెలియజేస్తారు.

శేఖర్ వెళ్ళి ఎడిటర్ సుందరావును కార్లో తీసుకొచ్చాడు. అతని బావమర్ది కూడా అతనితో వచ్చాడు.

సుందరావు చాలా చిక్కి శల్యం అయిపోయాడు.

అతను దయ్యం ఏద లేనప్పుడు మామూలుగానే ఉంటాడు. అతన్ని కూడా అసిస్టెంటు పట్టుకొని వేదిక ఏద కూర్చోబెట్టాడు.

ఎడిటర్ ను అందరూ జాలిగా చూశారు.

కొందరు ప్రసాద్ ను- అంటే ప్రసాద్ దయ్యాన్ని తిట్టారు. ఆడవాళ్ళు మెటికలు రిచారు.

సాహిత్యం గురించి తనకే తెలియదంటూనే మంత్రిగారు

సాహిత్యాన్ని గురించీ, ప్రసాద్ ను గురించీ అర్థగంట అనర్గళంగా మాట్లాడారు.

ఆ ఆవరణ అంతా జనంతో కిక్కిరిసిపోయింది.

రిటైర్డ్ సర్జన్ డాక్టర్ రాజేంద్ర ఆత్మల గురించీ, పునర్జన్మల గురించీ చాలా ంవరంగా చెప్పారు. ఈల్ స్పిరిట్స్ ఎలా ఉంటాయి? హోలీ స్పిరిట్స్ ఎలా మానవులకు సహాయం చేస్తాయో చాలా ంవరంగా చెప్పాడు.

ఆయన కూర్చోగానే చప్పట్లతో వాతావరణం మారుమోగిపోయింది.

ఆ తరాత ఉయ్యాల- జంపాల నవల రచయిత లేచి నిల్చున్నాడు. అతని పెన్ నేవ్ “మాతాహరి”. అది ఆడ పేరో మగ పేరో కూడా తెలియకుండా పెట్టాడు. అతడు లేవగానే కరతాళధనులతో చెవులు చిల్లులు పడ్డాయి.

అతని ముఖం గంభీరంగా మారింది. నలువైపులా పరికించి చూశాడు. అందరూ తనకే సేకుతూహంగా చూడడాన్ని గమనించాడు. తలపంకించాడు. తన అభిమానులను చూస్తూ చిదిలాసంగా నవ్వాడు. గొంతు సకిలించాడు.

“ముందునా అభిమానులకునమస్కారం. ఆ తరాతవేదిక నలంకరించినపెద్దలకు నమస్కారం.”

మళ్ళీసభికుల్లో నుంచికరతాళ ధనులు.

“సమస్తబ్రహ్మాండానికీభూలోకం నాభిస్థానం.అందులో మన భారతదేశం పంత్రములైన,లోక శ్రేయోదాయకములైన,యజ్ఞయాగాదిక్రతువులు చేసేందుకుతగిన కర్మభూయి.ఈ మాట అన్నదినేను కాదు. వేదాలేచెప్పాయి.

ఈ చాతురర్థవ్యవస్థను ఈశరుడేసృష్టించాడు.”

“నోరుముయ్!”జనంలోనుంచిఅరుపు.

అందరితలలూ ఆ అరుపువచ్చినవైపుకు తిరిగాయి.

“మానవుడేఈశరుడ్ని సృష్టించాడు.”రెండోవైపునుంచి మళ్ళీన్నించింది.

“భక్తులారా!నా అభిమాన పాఠకులారా!ఇక్కడ కొంతమంది

పాషండులుచేరినట్టు కన్పిస్తోంది.వారిని శ్రద్ధగా గమనించిబయటికి పంపించివెయ్యండి”అన్నాడు మాతాహరికోపంగా.

“చెప్పండి,మాట్లాడండి!”జనంలోనుంచికేకలు.

“అవతారపురుషులు, పరమ గురువులు,తమ భౌతికఉపాధి యొక్క అడ్డంకితొలగిన వెంటనేతమ యశఃకాయాన్నీ,తేజస్సునూ, సాన్నిధ్యాన్నీ,తమ శరణాగతులలో,హృదయ సమర్పకులలో,వారి వారి సమర్పణ శీలాన్నిబట్టిఅనుగ్రహిస్తాడంటారు. కాలగతిలో శాంతరాళమంతావ్యాపించి భూయ జీవులమనో బుధ్యహంకారాలనుప్రబోధన చేసేకాల సరూపమైన భగవంతునిఅంశాలుగా శాశత వర్తమానసరూపులుగా.....”

“అర్థంకావడంలేదు.”జనంలోనుంచిఅరిచాడు ఒకడు.

“అర్థమయ్యేలాచెప్పండి.” మరొకడు.

“ఁడయ్యాల - జంపాలగురించి చెప్పండి.”అతని అభిమానులకేకలు.

“నాకుపెద్దలు ఇచ్చినఐదు నింషాల సమయంఅయిపోయింది.”

గడియారంచూసుకొని అన్నాడు మాతాహరి.

“ఒకంషయం చెప్పి కూర్చుంటాను.ప్రసాద్‌లాంటి నాస్తికులు ‘మరో దయ్యం కథ’ వ్రాయడం ముదావహం.వారు ఆ కథ వ్రాసి, అశేష పాఠకులకోరిక మేరకు తన ప్రాణాన్నేపిశాచాలకు బలిచేసినత్యాగ శీలి. అలాంటివ్యక్తి అర్థాంతరంగాచనిపోవడంవల్లఅతని ఆత్మకు ఎక్కడాఆధారం దొరక్క ఎంతో యాతనఅనుభవించి ఉంటుంది.చివరకు ఎడిటర్‌గారు ండియంగా లభించారు.ఇప్పుడు మంత్రగాళ్లనురప్పించి ఆ ఆత్మనుతరిమెయ్యడంఅన్యాయం అక్రమం. మళ్ళీఆయనకు మరో ండియందొరికేంతవరకూ నరకయాతనఅనుభవించాల్సిఉంటుంది.

నేనుఈ ంషయాలను ‘ఉయ్యాల- జంపాల’ లో వరంగావ్రాశాను.”

“అవును!అది చదిం నువుకూడా మనిషిరూపంలో ఉన్నపిశాచివనే అనుకొన్నాను.లేకపోతే నువువాటి కష్టసుఖాలనుఅంత బాగా, వాస్తవానికిదగ్గరగా ఎలా వర్ణించగలవు?”ఒకడు లేచి అన్నాడు.అతను అన్న ంధానంచూసినవాళ్లకుఅతను మాతాహరినిఎగతాళి చేస్తున్నాడనిఇట్టే అర్థం అయిపోయింది.

ఒకేసారిఅనేక గొంతులు “కూర్చోవయ్యా!”అంటూ అరిచాయి. అతనుకూర్చున్నాడు.

మాతాహరిమళ్ళీ ప్రారంభించాడు.“పిశాచలోకం గురించినాకు బాగా తెలుసు.నేను వ్రాసింది వాస్తవసంఘటనలేననిమరోసారి చెబుతున్నాను.చివరిమాటగా - ఎడిటర్‌గారిని ఆవహించినప్రసాద్ గారి ఆత్మనువెళ్ళగొట్టడానికిప్రయత్నించవద్దు,అతని ఆత్మకు కూడా సానుభూతిచూపండి.”

“ఏంటయ్యాచెప్తున్నావ్ ? పిశాచాల గురించి నా దగ్గరచెప్పకు. చచ్చినవాడిఆత్మ బాధపడుతుందనిబ్రతికున్నవాడ్నిగాలికి వది లెయ్యమంటావా?”ఒక మంత్రగాడు లేచిఅరిచాడు.

“అలాజరగడానికి ంల్లేదు.ఎడిటర్‌గార్ని రక్షించాలి,”జనంలో నుంచిఅనేక కంఠాలు అరిచాయి.

మాతాహరికిక్కురుమనకుండా మైకువదిలి వెళ్లికూర్చున్నాడు. అతనిముఖం నల్లగామాడుచెక్కలాఅయింది.

“నాకుమాట్లాడడానికి రెండునింషాలు సమయం ఇవండి!”ఒకతను లేచి

అడిగాడు.

మంత్రిగారితోప్రాప్రయటర్ “అవకాశంఇవండి, అతనే అగ్నిపరతం. మొన్నటిదాకాజైల్లో ఉండి వచ్చాడు”అన్నాడు.

మంత్రిగారుఅనుమతిని నిరాకరించారు.

అతనుసభలోనుంచివెళ్ళిపోయాడు.అతనివెనకే మరోపదిమంది యువకులులేచి వెళ్ళిపోయారు.

“పీడావదిలింది. ఇంతసేపూఅల్లరి చేస్తుందిఆ నాస్తిక మూకే!” అన్నాడుమాతాహరి మంత్రిగారితో.

మంత్రిగారుభావ గర్భితంగాతల పంకించారు.

“ఇప్పుడుఎడిటర్గారు తమఅనుభవాన్ని చెబుతారు.”అనౌన్సు చేశారు అధ్యక్షులు.

ఎడిటర్లేవబోతుంటేవారించి “కూర్చునే మాట్లాడండి”అన్నాడు అధ్యక్షుడు.

“మరోదయ్యం కథ” వ్రాయించడానికితను ప్రసాద్నుఎంత కష్టపడి ఒప్పించాల్సివచ్చిందో చెప్పాడు.ఆ తరాత పాఠకుల కోరికమేరకు అతను చేసినత్యాగాన్ని కొనియాడాడు.తనను పీడియంగావాడుకోవడం తనదురదృష్టంగా చెప్పాడు.ప్రసాద్ ఆత్మ తననుఎలా పట్టుకొని పీడిస్తున్నదోచెప్పాడు. అందరూ ఊపిరిపీల్చడం మర్చిపోయినసాగారు. ముందు వరసలోకూర్చున్న కృష్ణవేణికిఅక్కడుంచి పారిపోవాలనిపించింది.

ఇకఆ సభలో పాల్గొన్నదిగిలిన వక్తలుప్రసాద్తో తమకుగల పరిచయాన్నివరించారు. అతన్ని కంటెడ్రైటరని పొగిడారు. అతనుదయ్యాల కథవ్రాశాడంటే తమకునమ్మకంగా లేదన్నారు.తాము ఆ పుస్తకం చదింగాని ఏ ంషయం చెప్పలేమన్నారు.బహుశా సెటైర్రాసి ఉండవచ్చునన్నారు.

వాళ్ళిద్దరిఉపన్యాసం జనానికి అంతగానచ్చలేదు.జనంలో ఒకటేకలకలం. కబుర్లుచెప్పకొంటున్నారు.గోలగోలగా ఉంది.

మంత్రిగారికరకమలాలతో ప్రసాద్భార్యకు చెక్కు అందించేకార్యక్రమం కూడా ముగిసింది.ప్రసాద్ భార్యకు చెక్కుఅందించి కార్యదర్శి కళ్ళుకుడుచుకొన్నది.

కూతరుతల్లి చేతిలోనిచెక్కు అందుకొని ఓసారి దానికేసిఆశగా చూసి, బ్యాగ్ తెరచిఅందులో పదిలంగాపెట్టుకొన్నది.

“ఇప్పుడుప్రాప్రయిటర్ గారు ఒక ముఖ్యమైనప్రకటన చెయ్యబోతున్నారు.దయచేసి నిశ్శబ్దంగాఉండండి” అన్నాడు అధ్యక్షుడు.

ప్రాప్రైటర్మైకు ముందు కొచ్చాడు.

“మాఎడిటర్ గారి కృషివల్లనేమా పత్రిక ఈనాడు అన్నిపత్రికల కంటేఎక్కువ అమ్ముడవుతోంది.కాని వారికి ఇలా అనారోగ్యం కలగడంనాకు చాలా బాధ్యకరంగాఉంది. ప్రసాద్ ఆత్మమా ఎడిటర్ గార్ని పీడిస్తోంది.దాన్ని వదిలించినవారికి నేను పదివేలరూపాయలు ఇస్తాననిప్రకటిస్తున్నా.”

కరతాళధనులును ముట్టాయి.

“నేనుబాగు చేస్తాను !”కంఠం కంచులా మోగింది.

అందరూతలలు తిప్పిచూశాడు.

ఒకవ్యక్తి జనాన్నితప్పించుకొంటూ, వేదికవైపుకు నడుస్తు న్నాడు.జనం అతనికి దారిఇస్తున్నారు.

పెరిగినగడ్డాల, ంసాల మధ్యనుంచిఅతని ముఖం మబ్బులచాటు నుంచి కనిపిస్తున్నచంద్రబింబంలాఉంది.

బట్టలుమురిగ్గా ఉన్నాయి. జుట్టుపెరిగి మెడలంపదకుంది.ఇతను మంత్రగాడా!అలాగే ఉన్నాడు. ఇప్పుడేశ్వశానంలోనుంచివస్తున్నట్టుఉన్నాడు. అనేకమందిఆలోచనలు.

మంత్రగాళ్లుమాత్రం ఆలోచనారహితంగా,ఆశ్చర్యంగా, అసూయగా చూస్తున్నారు.

మరికొందరుఅతణ్ని కళ్ళుపెద్దని చేసుకొని సంతోషంగాచూస్తున్నారు. అతనువేదిక ఎక్కి మైకు దగ్గరనిల్చున్నాడు.

అతన్నిచూసి ఎడిటర్ బెదురుచూపులుచూడసాగాడు.

ప్రాప్రయిటర్పిచ్చి చూపులు చూశాడు.

“ప్రసాద్!”అసిస్టెంట్ ఎడిటర్ శేఖర్దాదాపు అరిచినంతపని చేశాడు. “ప్రసాద్!ప్రసాద్!” జనంలోనుంచి కొందరు అరిచారు.

“డాడీ!”సంతోషంతో అరిచింది కూతురు.

ప్రసాద్కూతురుకేసి చూసి చిరునవునవాడు.

కళ్ళుపెద్దని చేసుకొని, ండోవేషంలోతనకేసే చూస్తున్నభార్యను కళ్ళతోనేపరామర్శించాడు. జనంలోఒకటే కలకలం!

“మరోదయ్యం కథ రచయితగారా!”

“చచ్చిపోలేదా!” ఒక ఆడగొంతు.

“చావకుండానేదయ్యం అయి ఎడిటర్నుఎలా పట్టాడు!” ఒక మగగొంతు.

రకరకాలమాటలతో అల్లరిగాఉంది వాతావరణం.

ప్రసాద్మైకు దగ్గరకెళ్ళినిల్చున్నాడు.

“ఎత్తులారా!”

అతనికంఠం ంటూనే కలకలంఆగిపోయింది.

సూదిపడినా ంన్నిచేటంతనిశ్శబ్దం!

“ఇంతవరకూదయ్యాల గురించీ,ఆత్మల గురిచీ చెప్పినంషయాలు చాలా శ్రద్ధగాంన్నారు. నేను దయ్యంఅయి ఎడిటర్ గార్ని పట్టానన్నారు.ఆయన సయంగా తనఅనుభవాల్నీచెప్పారు. వారు చెప్పిందినిజమే! వాస్తవంమాత్రం కాదు.

మనందరూప్రసాద్ అనేవాడు కాసేపుచనిపోయానని ఊహించుకోండిఅంటే అతడి ఆత్మసరూపాన్ని చూపగలిగితేఅది వాస్తవం అవుతుంది.తను మాత్రమేఅనుభంచి చెప్పేదినిజం!

పాతగోడల ింద మరకలుంటై.కాగితం ింద సిరా దొర్లితేమరకలొతాయి. ఈ మరకలన్నింటినూరకరకాల ఆకారాలను మనంచూడచ్చు. మనచిత్త ప్రవృత్తినిబట్టి ఆ ఆకారాలుకనిపిస్తాయి.

ఆకాశంలోపరుగులు తీసే మబ్బుతునకల్లో క్షణానికోఆకారం కనిపిస్తుంది.

మనిషి,ఏనుగు, కుక్క, అజంతా శిల్పాలు,హనుమంతుడు,రావణాసురుడు పులి,గుర్రం - ఒకటేంటి?ఎన్నెన్నో రూపాలు మనమెదడులో కదులుతూఉంటై. మనసులోకదిలిన రూపమే కళ్ళకుకనిపిస్తుంది. దాన్నేమనం **Subjectivity**అంటాం.నిజంగా మబ్బుల్లోఆ రూపాలు లేవు. అందుకేఅం నిలవవు. అవన్నీపాత అనుభవాలవల్లా , నమ్మకాలవల్లా కలిగే భ్రమలు.

ఏ రాత్రిపూటో,చీకట్లో, నిర్జనప్రదేశంలో ఒంటరిగామనం నడిచివెళ్ళే సందర్భాలువస్తయ్. మనల్నిఎవరో అనుసరిస్తున్నట్టుగాఅనుభూతి పొందుతాం.ఆ భావం రాగానే అడుగులచప్పుడు ంనిపిస్తున్నట్టుగాఉంటుంది. అనుకోకుండావెనక్కుతిరిగి చూస్తాం.ఏం ఉండదు.

దయ్యాలింద నమ్మకం ఉన్నవ్యక్తికి అయితే ఏచెట్టో, పుట్టోదయ్యాలలా కన్పిస్తుంది.లంబాడీ
దయ్యమో,సినిమా దయ్యమో,

హిందూదయ్యమో, క్రైస్తవదయ్యమో కన్పిస్తుంది.నిజానికి అక్కడ దయ్యంలేదు, కాని
అతడుచూసిన ఆ అనుభూతిఅబద్ధం కాదు.

అలాగే ఏ ఎడిటర్ గారు చెప్పినవన్నీ,అనుభూతిని పొందిచెప్పినవే” అంటూ

ప్రసాద్ వెనక్కు తిరిగిచూశాడు.

ఎడిటర్ కళ్ళు ఇంకా భయంగానేచూస్తున్నాయి.

మాతాహరినిచూశాడు. అతని భృకుటిముడిపడిఉంది.

ిండుప్రసాదా? లేక ప్రసాద్ శవంలోకి ప్రవేశించినదుష్టాత్మా? అదే అయి ఉండాలిఅతని శవం
దొరకలేదనిపోలీసులు రిపోర్టు ఇచ్చారుగా?

అతనిఆలోచనల్ని అర్థంచేసుకొన్నట్టుగాప్రసాద్ చిరునవ్వునవాడు. ఆ నవ్వుతోమాతాహరి
సందేహంనమ్మకంగా మారింది.

“చెప్పండి!చెప్పండి!” జనంలోనుంచికేకలు.

“దైవం ఏదా, దయ్యాల ఏదానాకు నమ్మకంలేదు.”

“అయితేఎందుకు రాశావ్?”

“నాబీదతనం - ఏపాఠకులు - నా చేతదయ్యాల కథరాయించారు. కాని అది దయ్యాలకథ
కానేకాదు. నేనుఎక్కడా దయ్యాలున్నాయ్ అని చెప్పలేదు.నాకు దొరికిన
అవకాశాన్నిసదినియోగమే చేసుకొన్నాను.లేని వాటిని ఉన్నట్టుచెప్పడం చాలాతేలిక.
అలాంటింనడం పాఠకులకు ఇష్టం.పాఠకుల బలహీనతనూ,అమాయకతాన్నీ రచయతలుఎలా
ఉపయోగించుకొంటున్నారోచూపించడానికే ఈ నవలరాశాను. నేను చచ్చిపోతానుకథ ముగిస్తే
అన్నాను.అనేకమంది పాఠకులుముగించాల్సిందే న్నారుఆఖరకు నా కూతురు కూడా
ముగించమనేఅడిగింది. అంటే ఇలాంటికథల్లో ఎలాంటినిషా ఉంటుందో ఆలోచించండి.మత్తులో
ఉన్నవాడికిమంచీ చెడూఆలోచన ఉండదు.

ఇకపోతేఎడిటర్ గారి ంషయం

ఆయనకుదయ్యాలంటేభయం వాటింద ఎంతో నమ్మకం.అయినా ఆయన కూడా పత్రికసేల్సు కోసం నన్ను ఆకథ ముగించ మన్నారు.ఏడియం అవసరం అయితేమ్మల్నే వాడుకుంటానన్నాను.ఆ రోజు ఆయన చాలాభయపడిపోయాడు.ఆ భయం అయనఅవచేతనా మనసులోబాగా నాటుకుపోయింది.నేను నిజంగానే చచ్చిపోయాననేనమ్మాడు. అ తరాతనేను దయ్యం అయినట్టుఊహించుకొన్నాడు.తనను పట్టుకొన్నాననిభాంచాడు. పైన చెప్పానుచూడండి మబ్బుతునకలగురించి, అచ్చం అలాగేజరిగింది.

ఒకదినపత్రిక ఎడిటర్ఉండేవాడు. మంచిమేధాం. నేను అతడ్నిచాలా గౌరంచేవాడ్ని.అకస్మాత్తుగా ఆయనజిల్లేళ్ళమూడిఅమ్మకు భక్తు డుగామారిపోయాడు. కారణంతెలుసా?

ఒకరోజు ఆయన టేబుల్‌ంద సిరాబుడ్డి ఒలికిపోయిందట.ఆ మరకలో ఆయనకుజిల్లేళ్ళమూడిఅమ్మ బొమ్మ కన్పించిందట.అంతకు ముందు ఆయనకుఆండ ఏద నమ్మకంలేదు. అతని స్నేహితులుచాలామందికి ఆమెంద కొత్తగా నమ్మకంఏర్పడింది.

వాళ్ళతోవాదిస్తూ ఉండేవాడు.వాళ్ళ వాదనప్రభావం ఆయనకుతెలియకుండానేఆయన మనసు ఏదఉండి ఉండవచ్చును.ఇప్పుడైనా ఏకు అర్థం అయిందా, దయ్యాలు ఎక్కడోలేవు, మనమనసుల్లోనే ఉన్నయ్అని?” ప్రజలకేసి చూస్తూప్రశ్నించాడు.

“అవును,ఏరు చెప్పిందే నిజం!” కొద్దిమంది మాత్రమేఅరిచారు.

మాతాహరిమంత్రిగారి ఏదకు వంగిఏదో అన్నాడు.

మంత్రిగారుబెల్ నొక్కారు.

“మానెయ్యమంటారా?”

“చెప్పండి,చెప్పండి!” చాలామందిఅరిచారు.

“ప్రజలుకోరుతున్నారు కనుక మరోఐదు నింషాలు మాట్లాడతాను.అసలు ఈ దయ్యాలభావన ఎలా వచ్చింది?ఎందుకొచ్చింది?

మానవుడుప్రాయికంగా సలోచనాజీం.మానవునిలోనిజిజ్ఞాస ఈనాటిదికాదు. అనాది నుంచిసాగుతూనే ఉంది. ఈ గుణమేమానవుణ్ణిఇతర జంతుజాలంనుంచి వేరు చేసింది.

మానవుడుతన చుట్టూవున్నప్రకృతిని ఆసక్తితో, ఆశ్చర్యంతోచూడడం మొదలుపెట్టాడు.

తనతోపాటుఉన్నవాడు అకస్మాత్తుగాచనిపోతున్నాడు.అంటే నమ్మలేకపోయాడుఎక్కడకు పోయాడు? మళ్ళీవస్తాడా? అనే జిజ్ఞాసబయలుదేరింది.అప్పుడే ఆత్మ భావంఏర్పడింది. చనిపోయినవాళ్ళుఎక్కడో ఉన్నారు. మరి వాళ్ళకుఆకలి లేదా? అనే మరోఆలోచన. అందుకుకొందరు తెలివైనవారు,సోమరులు, పరాన్నభుక్కులు- వాళ్ళకీ ఆకలి వేస్తుందనీ,అన్నం పెట్టాలనీచెప్పారు. తమకుపెడితే పిత్రాత్మలకుచేరుతుందని చెప్పారు.రోజూ పెట్టాలంటేకష్టం కదా? అందుకే మనకుఒక్క సంవత్సరం, వాళ్ళకుఒక్కరోజు అని చెప్పారు.నమ్మించారు అమాయకుల్ని.

ఈజిప్టులోనిపిరమిడ్సు సంగతేంటి?అందులో చనిపోయినరాజుతో పాటు ధనధాన్యాలనూ, దాసదాసీలనూ, భార్యలనూకూడా సజీవ సమాధిచేసేవారు. వారు వెళ్ళిపోయినచోటమరి ఈ లోకంలో అనుభవించినఅవసరాలన్నీ కావాలిగా?

16వశతాబ్దంలో పాశ్చాత్యమత బోధకులుసదావాళ్ళకు కూడా ఆత్మలుఉన్నయ్యా అనే షయంమీద చర్చలు జరిపారు.”

జనంలోకొందరు మాట్లాడుకొంటున్నారు.

“సారీ!మీకు బోర్ కొట్టిస్తున్నానేమో!అతి క్లుప్తంగా చెబుతాను.అలా పోయిన ఆత్మఎక్కడకు వెళ్తుంది?అనే జిజ్ఞాస మొదలైంది.దానికి సర్గం - నరకం సృష్టించి,మంచివాళ్ళుసర్గానికీ, చెడ్డవాళ్ళునరకానికీ వెళ్తారనిచెప్పారు.

పరిపూర్ణజీతం గడపకుండా చనిపోయినవాళ్ళు వెంటనేసర్గానికో నరకానికో వెళ్ళరుగా?మరి వారి ఆత్మలుఎక్కడుంటాయి ఏం చేస్తుంటాయి?అనే ప్రశ్నలు ఉదయించాయి.

అప్పుడేదయ్యాలు- పిశాచాలూపుట్టాయి. సర్గం- నరకంచేరే లోపల ఆత్మలుఇక్కడిక్కడే అశాంతిగాతిరుగుతూ ఉంటాయన్నారు.

ఆత్మ పైజుఎంత అని ఆలోచనాపరులుతర్జనభర్జనలుజరిపారు.

శరీరమంతేఉంటుందని కొందరు, ఆరంగుళాలనికొందరు, బొటన వ్రేలంతఅని కొందరు అన్నారు. అణువుకంటేచిన్నది, బ్రహ్మాండంకంటేపెద్దదీ అని ‘కథోపనిషత్’

చెప్పింది.

అంటేదేవుడికంటేముందే ఆత్మ భావన,దయ్యాల- పిశాచాల,పునర్జన్మల భావనమానవ జీతంలోకిప్రవేశించాయి.

దేవుడుతరాత పుట్టాడు.

ఎలాపుట్టాడు అని చెప్పాలంటేనుకు మరీ బోరు కొట్టినట్టుఅవుతుందని నా భయంఅందుకే రెండు ముక్కల్లోచెప్తాను.

గురజాడ మనుషులు చేసినదేవుళ్ళారా! ఏపేరేటి?అని అడిగాడు.
మానవుని హేతుబద్ధమైనఆలోచనా స్రవంతిలోభాగంగా బయలుదేరిన దైవభావంచివరకు మార్పులేనిపరమ సత్యమై, మానవుడ్నితన బానిసగా చేసుకోవడమేమానవ జీతంలోఒక ప్రధానమైనంపాదపుట్టం. ప్రకృతిశక్తులను గురించినమానవుని భయమే, అజ్ఞానమే, దైవానికిమూల ఆధారం. ఆదిమానవుడు చెట్టునూ,పుట్టనూ, రాయినీ, రప్పనూదేవుడిగా పూజించాడు.

సామాన్యమానవుడి ఈ భయాన్నిఆసరాగా తీసుకొని, సామాన్యమానవుల కన్నాతెలివైనవారు,మోస బుద్ధిగలవారు,ంజ్ఞాన సంపన్నులు,సోమరులు, పరాన్నజీవులు, దేవునిచుట్టూ కొన్ని నియమాలుఅల్లి, అవే పరమ సత్యాలుగాబోధించి, వాటిఆధారంగానే దోపిడీ వ్యవస్థనుసృష్టించారు. వారు చెప్పినదాన్ని ప్రశ్నించకూడదన్నారు.

దేవుడుమానవ రూపంలోకిప్రవేశించాడు. మానవుడికిఉన్న ఈతి బాధలన్నీదేవుడికీ ఉన్నట్టుగాచెప్పారు. దేవుళ్ళకూపెళ్ళిళ్ళూ కావాలి.పిల్లలు పుడతారు.సవతుల పోరు ఉంటుంది.ఒకటేటి? మానవునిజీతంలోని ంకారాలన్నీదేవుడికీ ఆపాదించారు.అనేక మంది దేవుళ్ళు,వాళ్ళకు చిల్లరదేవుళ్ళు బానిసలుగాపుట్టారు.

ఈ దేవుడ్నిగురించీ, మతం గురించీచెప్పాలంటేకొన్ని గంటలు కాదు,కొన్ని రోజులు చెప్పాల్సిఉంటుంది.

దైవభావంకంటే ముందే తంత్రాలు- మంత్రాలు పుటాయి.దేవుడు కంటేముందే దయ్యాలుపుట్టాయన్నానుకదూ?

మంత్రాలదారా క్షుద్రశ క్తుల్నివశం చేసుకోవచ్చునన్నారు.

మంత్రాలదారాదయ్యం పట్టినవాళ్ళను బాగుచేస్తామంటున్నారు.

ఆ మంత్రాన్నిప్రయోగించి ఆరోగ్యంగాఉన్న మనిషిని చంపవచ్చనేనమ్మకాలు మననరనరంలోనూ జీర్ణించుకుపోయాయి,చేతబడి, బాణామతి,అనేక పేర్లు చలామణిలోకివచ్చాయి.

మానవునిలోనిఈ బలహీనతల్నిదోపిడీకి ఉపయోగించుకోవడంరాక్షసతం. కొందరు తెలివైనవారు అదే చేశారు.చేస్తున్నారు.

“పాషండుడు?”

“నాస్తికుడు!”

“దేవుడులేడట!”

“దయ్యంలేదట!”

“తన్నండి!కొట్టండి !” జనంలోకేకలు.

ఒకరిద్దరుఅరిచేసరికి అందరిలోనూఉద్రేకం పొంగింది.

ప్రసాద్ ఏదకు చెప్పులుపడ్తున్నాయి. రాళ్లుపడ్తున్నాయి.

ఎవరోబేబుల్ ఏది పేపర్ వైట్ తో తల ఏదబలంగా కొట్టారు.

ప్రసాద్ ‘గావు’ కేకపెట్టిపడిపోయాడు.

“కొట్టండి!చంపండి! అసలు ఇతనుప్రసాద్ కాదు. ప్రసాద్ శరీరంలో ప్రవేశించినప్రేతాత్మ!”
పెద్దకుంకబొట్టుపెట్టుకొన్నమంత్ర గాడు వెర్రెక్కినట్టుఅరుస్తున్నాడు. చిందులేస్తున్నాడు.

జనంలోఉద్రేకం తగ్గింది

పోలీసులువచ్చారు.

ప్రసాద్ నుప్రాప్రయిటర్ కార్లో ఆసుపత్రికితీసుకెళ్ళారు.

తెల్లవారిఅన్ని పేపర్లలోనూ వచ్చినవార్త

“ప్రముఖరచయిత ప్రసాద్ నిన్ననొక ఏటింగులో మాట్లాడాతూదేవుడు లేడన్నాడు.దయ్యం లేదన్నాడు.మతం మనిషిని పెచ్చివాడ్ని చేస్తున్నదన్నాడు.జనం రెచ్చిపోయిఆయన ఏద
రుచుకుపడ్డారు.

బాగాదెబ్బలు తగిలాయి.

తలకుబలమైన గాయంతగిలింది.

ఆయనకుఇంకా స్పృహ రాలేదు.

లేఖరులుఅడిగిన ప్రశ్నలకుడాక్టరు అతని పరిస్థితిచాలా క్రిటికల్ గానేఉందనీ, ఇప్పుడే ఏద
చెప్పలేమనీఅన్నారు.”

ఆ వార్తచదిన్ ఎందరో “ప్రసాద్‌చనిపోకూడదు. బ్రతకాలి!బ్రతుకుతాడు!”అని పదేపదే మనస్సుల్లోఅనుకొన్నారు.

సమాప్తం